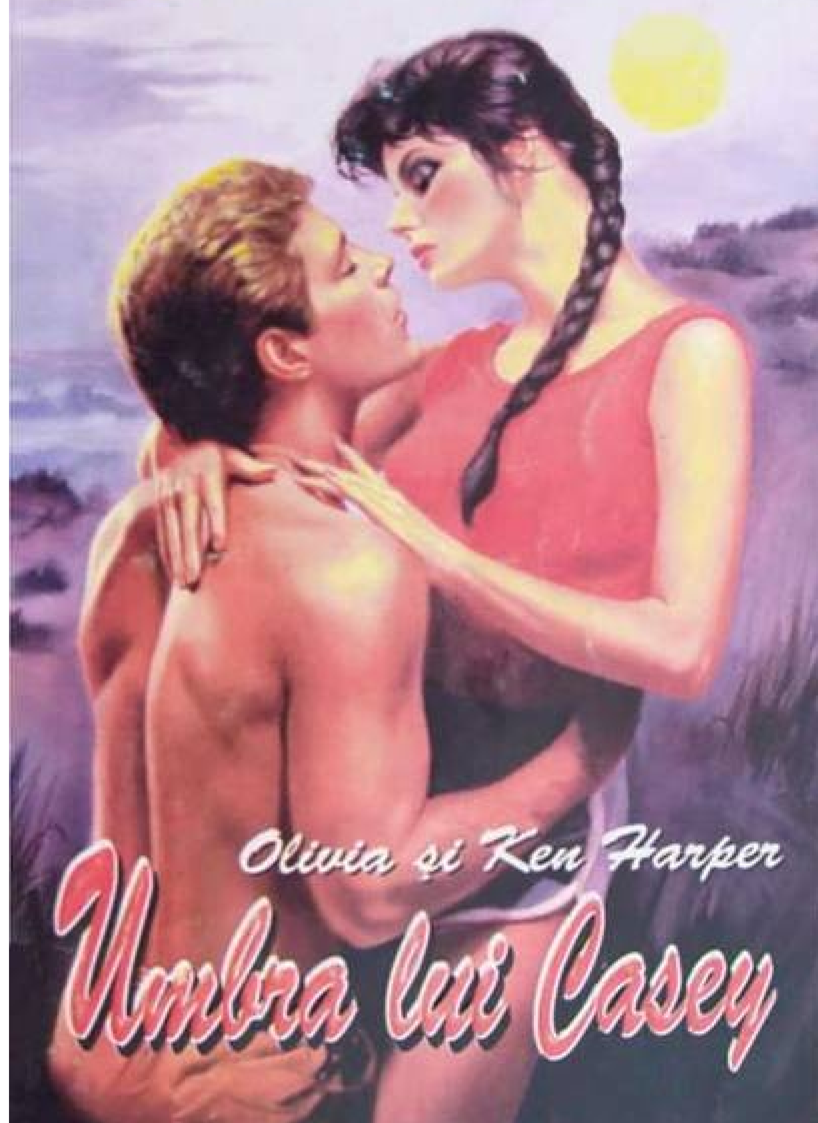

Loveswept
Olivia și Ken Harper
Umbra lui Casey

Olivia şi Ken Harper
Umbra lui Casey
Casey’s Cavalier
traducere de Cristina Nicolae

Editura Miron 1994

ISBN 9739505735

Capitolul 1

— Uff, bine că s-a terminat. Gemând, Casey O'Neil se lăsă să cadă pe bancheta din cămăruţa de lângă salonul principal de recepţii, îşi întinse picioarele pe un scaun – nu înainte de a-şi fi descălţat pantofii – şi-şi mişcă degetele uşurată. Simţea furnicături de la glezne până la genunchi şi, în sus, spre coate. Să-i ia naiba de pantofi, se gândea privindu-şi îngrijorată degetele care o ardeau. De obicei purta mocasini, tenişi sau sandale în barete. Pantofii incomozi, din piele, îi nenorociseră picioarele.

Scoase acul din pălărie şi zâmbind uşurată, o aruncă în cealaltă parte a camerei. Nu-i plăcuse de la bun început, cu două luni în urmă, când i-o arătase sora sa. Modelul îi subţia şi mai mult figura şi aşa destul de ascuţită, iar rozul-pal dădea buclelor şaten-deschis nuanţe de culoarea morcovului.

Ochii ei, de un verde-deschis de obicei blânzi o priveau cu duşmănie. Ar fi trebuit să se ridice şi să o ia de acolo, dar nu avea niciun chef. La plecare, probabil, o va face uitată şi, dacă Bridget o va întreba ce-a făcut cu ea i-ar pretexta că i-o zburase vântul. Oricum, Bridget nu-şi va aminti cum fusese vremea în ziua în care se măritase.

Casey îşi încrucişă picioarele, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Doar câteva minute, îşi

propuse ea. Avea nevoie de puţină linişte înainte de a se alătura petrecerii pe care cealaltă soră a ei o organizase pentru cei prezenţi la cununie. Dar, mai întâi de toate, se gândi ea, trebuie să se repeadă neapărat până acasă şi să-şi schimbe rochia aceea insuportabilă, cu ceva lejer. Sora ei mai mare, Agnes, va face probabil apoplexie, când o va vedea la petrecere în blugi şi tricou.

Tot corpul îi fu străbătut de o senzaţie ciudată şi plăcută. Pleoapele i se îngreunară şi-şi dădu seama că nu va fi în stare să mai deschidă ochii, oricât ar fi încercat. I se făcuse somn… somn… somn.

Se trezi câteva ore mai târziu, odihnită şi bine dispusă. Habar n-avea cât dormise, dar puţin îi păsa. Poate Agnes nu i-o fi simţit lipsa, cu toate că nu apăruse deloc la petrecere.

Se ridică de pe banchetă căutându-şi pantofii, în momentul în care haina căzu pe jos, la picioarele ei, îşi dădu seama că în timpul somnului o învelise cineva. Se întrebă, încruntată, a cui o fi şi cine o acoperise.

— Bine că n-ai sforăit.

Casey se întoarse brusc şi privi în direcţia din care auzise vocea maliţioasă a bărbatului care se apropia agale, ştergând de praf pălăria pe care ea o azvârlise în cealaltă parte a camerei. Înalt, lat în umeri, cu alură de jucător de baseball, era tot ce distingea în întunericul care se lăsase în cameră. Nu-i vedea bine trăsăturile feţei, în schimb, avea o voce plăcută, caldă, puţin nazală, probabil o

reminiscenţă a accentului tărăgănat al celor din Sud, de care se străduia să scape.

Curajoasă, Casey îi replică cu tupeu.

— Şi dacă aş fi sforăit? Se aplecă şi ridică haina, o scutură de praf şi i-o întinse zâmbind conciliant.

— Cred că am fi anulat căsătoria, luna de miere la Veneţia, am fi vândut locuinţa din Carmel, am fi renunţat la cei doi copii şi la călătoria în jurul lumii după ce i-am fi expediat la colegiu. Îşi îmbrăcase între timp haina care-i făcea umerii îngrozitor de laţi.

Casey chicoti.

— Eşti, probabil, unul din prietenii trăsniţi ai cumnatului meu care te-a trimis să mă aduci pe sus la petrecere. Oftă. Constat, cu tristeţe, că încă nu s-a terminat. Aşa speram.

Străinul râse încet şi întinse mâna stângă să ia pălăria, iar dreapta o duse în dreptul inimii.

— Îmi dau cuvântul că nimeni nu m-a trimis după tine. Şi nu, nu sunt prietenul cumnatului tău. Zâmbi. Ai dinţi uimitor de albi. Deşi, dacă vei juca corect, el şi cu mine am putea deveni cumnaţi.

Casey îşi luă pălăria şi-l privi atent, întrebându-se de ce oare nu-i era teamă să stea singură cu o persoană complet necunoscută, mai ales că, mai mult ca sigur, nu era în apele lui. În ciuda faptului că se înserase, că în cameră nu erau decât ei doi şi că el, oricând, ar fi putut-o supune la cine ştie ce, se simţea cât se poate de liniştită.

— Atunci, dacă nu eşti unul din tipii ăia, cine

eşti?

— Michael Cooper. Tu?

— Casey. Casey O’Neil.

— Nasol, spuse el în şoaptă şi oftă. În privirea lui sfredelitoare apăru o umbră de regret. Lui Casey începu să i se facă frică. Părea destul de inofensiv, dar cuvântul acela o neliniştise.

— Cum adică? îl întrebă ea precaut, îngustându-şi ochii şi plimbându-şi privirea peste silueta lui atrăgătoare.

— Pentru că, domnişoară O’Neil… eu sunt…

Nu ştiu nici ea de ce, dar, în acel moment, fu convinsă că avea în faţă un alt agent procedural. Reacţionă cu o prezenţă de spirit pentru care însăşi Sarah Bernhardt ar fi invidiat-o. Scoase un ţipăt.

— Ah! îşi duse mâna la piept şi se prăbuşi pe banchetă cu un gest teatral, străduindu-se să pară că abia mai respiră.

— Ajutor! gemu, şi-i întinse o mână care tremura. Îl imploră. Te rog…

În cei treizeci de ani ai săi, Michael Cooper nu se mai simţise niciodată atât de neajutorat. Mirosea de la o poştă citaţiile pentru neplata impozitelor, scandalurile conjugale şi tăişurile de documente compromiţătoare, afacerile cu automobile, nave şi containere. Pe cei care se eschivau îi găsea şi în gaură de şarpe. Era cel mai grozav copoi din ţinut,

dar niciodată nu urmase cursuri de prim-ajutor în caz de urgenţe cardiovasculare. Privind-o

năucit pe Casey, începu să-şi regrete ignoranţa în acest domeniu. Îşi trecu, nervos, mâna prin părul negru, neluându-şi privirea de la figura chinuită de durere. E prea tânără pentru a suferi un infarct, se gândi el, dar mai ştii? Nimeni nu-l informase în legătură cu starea sănătăţii ei. Dădu din cap nemulţumit că acest amănunt îi scăpase.

Doamne, în ce hal arată!

— O să anunţ pe cineva, îi promise, făcând un pas înapoi. Serviciul de urgenţă…

— Grăbeşte-te, spuse ea cu voce răguşită, lăsându-şi braţul moale să atingă podeaua. Te rog! adăugă în şoaptă, prefăcându-se.

Alergând spre hol, Michael se căută de fise, rugându-se să găsească un telefon. Întâi voi anunţa Serviciul de urgenţă, apoi Salvarea, se gândea el, aruncându-i o ultimă privire lui Casey care stătea întinsă pe banchetă.

Casey îl urmărise cu coada ochiului. Când nu-l mai văzu se ridică, îşi aranjă rochia şi se încălţă. Furioasă, îşi spuse că individul avea tupeu dacă încercase să-i dea citaţia chiar în ziua căsătoriei surorii ei. Străduindu-se să păşească normal părăsi în grabă clădirea.

— Afară, izbucni în râs, gândindu-se la agentul procedural şi la omul care îl tocmise, Pablo Cadenas.

Putea număra pe degetele de la o mână şi încă îi mai rămâneau, câte zile fusese măritată cu Pablo. Se lămurise rapid că nu de soţie avea el nevoie şi că pasul îl făcuse numai din nevoia

stringentă de bani. Când aflase, chiar de la Casey, că ea, personal, nu avea niciun ban, nu-i venise să creadă. Familia O'Neil era înstărită, dar niciuna din cele trei fete nu deţinea mai mult de câteva mii de dolari. Pablo avea nevoie de o sumă imensă pentru a-şi restaura vechiul castel din Spania şi să petreacă pe Riviera, aşa cum se obişnuise, cu pauze de câte două săptămâni sau mai mult, în vreun club de noapte frecventat de cartofori. Îi plăcea compania „persoanelor încântătoare”.

Pusese ochii pe Casey, luând-o drept o fată docilă, dispusă să rămână în Spania sub papucul soacrei, timp în care el să colinde staţiunile.

Casey îşi îndreptă gândurile în altă parte şi porni grăbită de-a lungul străzii pustii şi întunecoase. Era o seară obişnuită de martie, în Seattle: friguroasă, înnorată şi cu semne certe de ninsoare. I-ar fi prins bine acum o haină călduroasă, dar atunci când părăsise salonul de recepţii nu prevăzuse că va umbla pe străzi.

Începu să alerge, ca să se încălzească, dar arăta caraghios în rochie lungă şi pe tocuri înalte. Se îndreptă spre centru, unde avu norocul să prindă un taxi. Şoferul o anunţă că se retrăgea la garaj şi se lăsă rugat până să accepte să o ducă acasă, la părinţi, înainte de a se face târziu.

În timp ce îi plătea cursa, Casey se gândea că bacşişul promis, de zece dolari, făcuse minuni.

De pe terasa de la etajul al doilea a casei familiei O’Neil, Casey avea o minunată panoramă a oraşului. Se aplecă peste balustradă şi privi în grădina bine îngrijită şi la arborii bonsai pe care, grădinarul pe care îl aveau de treizeci de ani, îi plantase în aşa fel, încât să reziste vântului care bătea dinspre nord-vest. O alee circulară, pavată cu pietre de râu, culese chiar de mama ei, strălucea udă în lumina soarelui care, în sfârşit, topise zăpada căzută cu o noapte în urmă.

Casey trase adânc şi cu plăcere în piept aerul rece, ridică braţele deasupra capului şi zâmbi. Se ridică pe vârfuri apoi se aplecă şi-şi atinse degetele de la picioare, repetând mişcarea de nouă ori. Se întrecuse pe sine executând acest exerciţiu istovitor de gimnastică aerobică, ţinând cont că, ea singură recunoştea, era o leneşă şi antisportivă.

Când se întoarse în dormitor ridică de la picioarele patului rochia pe care o îmbrăcase la nunta surorii sale, ca domnişoară de onoare. Semăna cu un pămătuf de bumbac roz. Nu se simţise deloc bine îmbrăcată aşa, deoarece culoarea contrasta oribil cu tenul său. N-ar mai purta în vecii-vecilor o asemenea rochie şi nici nu şi-ar mai cumpăra una la fel vreodată. Acum îi plăcea şi mai puţin pentru că îi amintea de Michael Cooper.

— Ce ruşine că un tip atât de drăguţ se pretează să fie un nenorocit de agent procedural,

îşi spuse ea oftând, dusă pe gânduri.

Se întrebă cum s-o fi descurcat Cooper cu serviciul de urgenţă. Se amuză imaginându-şi câte explicaţii trebuise să le dea acesta, pentru că îi chemase să salveze o femeie care suferise un infarct dar care, între timp, dispăruse.

O să-i fie învăţătură de minte dacă va ajunge după gratii pentru inducere în eroare. Zâmbi răutăcios, satisfăcută.

Agenţii procedurali o scoteau din sărite. Ştia că aceştia nu se implică emoţional în cazurile în speţă, dar cei care de opt luni o şicanau permanent se întrebau, oare, vreodată, de ce Pablo se ambiţiona s-o târască prin tribunale?

În ciuda efortului de a nu se mai gândi la asta, îşi arcui buzele, frumos conturate, într-un surâs amar, amintindu-şi cât de credulă fusese atunci când îşi imaginase că odată cu divorţul sfârşise definitiv cu Pablo Cadenas. Două luni mai târziu, fusese trezită la realitate de cel care se dăduse drept reporter şi îi tulburase liniştea înmânându-i citaţia.

— Ce e asta? îl întrebase ea pe bărbatul înalt şi cu părul roşcat, care îi spusese că doreşte să-i ia un interviu în legătură cu munca pe care o desfăşura în sprijinul orbilor.

— O citaţie, domnişoară O’Neil. Tonul pe care pronunţase aceste cuvinte, lipsit de expresivitate, îi sugera lui Casey vocea robotului telefonic.

Disperată, ceruse ajutorul tatălui său. Jarod O’Neil îi dăduse o altă lovitură când o anunţase că

va trebui să apară în faţa juraţilor ca să răspundă calomniilor lui Pablo, calomnii care îi confereau acestuia credibilitate în interiorul şi în afara tribunalului.

Slavă Domnului că, datorită unor intervenţii venite de undeva de sus – îi plăcea ei să creadă – data înfăţişării fusese amânată peste zece săptămâni, anulând astfel citaţia. Avocaţii tatălui său o asiguraseră că hărţuiala va continua.

Fiind o fire descurcăreaţă şi nemaisuportând aerul irespirabil al mizeriei care se chema procesul O'Neil-Cadenas, îşi propuse ca nimeni de atunci încolo să nu mai aibă îndrăzneala să o şicaneze.

— Casey, telefonul! Vocea mamei răzbătea până la dulapul în care intrase să-şi caute ceva cu care să se îmbrace.

— Vin imediat, strigă Casey. Scoase o fustă, verde-închis, care se petrecea în jurul taliei şi o bluză tricotată asortată şi le trase repede pe ea; îşi luă pantofii în mână şi coborî în fugă scările, întrebându-se cine oare o căuta la ora aceea atât de matinală.

Aplecându-se peste masa unde se afla telefonul, se încălţă, apoi luă receptorul.

— Casey.

— Mă bucur că ai supravieţuit infarctului din noaptea trecută, auzi ea o voce gravă şi arogantă. O fi fost din cauza mâncării.

Casey se strâmbă încreţindu-şi nasul.

— Sau a ceea ce am văzut, remarcă ea

sarcastic. Distanţa îi dădea un sentiment de siguranţă, aşa că se hotărî să-şi bată puţin joc de el. Apropo, s-a mai întâmplat ceva interesant după ce ne-am despărţit? Şi-l imagină ridicat de poliţie, bătut, urlând de durere. Michael îi risipi clipa de euforie recunoscând că nu chemase pe nimeni să o salveze.

— N-am găsit niciun telefon, mărturisi el, fără jenă, cu o voce fals amuzată, aşa că m-am întors să văd dacă îţi pot fi cu ceva de folos şi am rămas surprins când am descoperit că mi-ai dat plasă şi ai fugit. De ce te încăpăţânezi şi nu vrei să primeşti citaţia, O'Neil? continuă el, tărăgănând cuvintele, încercând să o înduplece. Hai să lăsăm ce-a fost şi să ajungem la o înţelegere.

— Şi anume? Nu voia să recunoască, dar bărbatul acesta o intriga. Avea un umor aproape macabru care o amuza, una din calităţile pe care le aprecia la un bărbat.

— Noi doi, în luna de miere, la Veneţia.

— Nu pari a fi o partidă prea grozavă. Eşti inconsecventă şi puţin cam zănatecă pentru o mamă devotată. Nu arăţi chiar ca o hoaţă dar tot nu te-aş lăsa singură în casa aia mare din Carmel. În schimb, eşti al naibii de sexy, O'Neil, aşa că ar fi nemaipomenit dacă am petrece împreună luna de miere. Lui Casey îi veni să râdă dar se abţinu.

— Mi se rupe sufletul că trebuie să te dezamăgesc, îi mărturisi ea decepţionată, pe un ton dulceag, apoi se prefăcu că oftează. Să-ţi spun ceva, Cooper. Du-te şi spune-i că nu m-ai găsit sau,

mai bine, că am murit, apoi lasă-te de meseria asta. Te dispreţuiesc pentru ceea ce faci. După asta, îl tachină ea, ne putem petrece luna de miere la Veneţia sau oriunde în altă parte.

— Ştii că nu pot face asta, Casey, spuse el cu o voce îngrozitor de calmă, apoi oftă adânc. Deci, nu va exista nicio lună de miere, nu-i aşa? Casey făcu o grimasă simţindu-l din nou că se amuză.

— Şi eu, care abia aşteptam, Michael, iubitule, îi răspunse ea, torcând ca o pisică. Îmi pare rău că eşti atât de încăpăţânat, Cooper. Am fi putut stabili o legătură fără obligaţii, cu adevărat minunată dar, după cum vezi, meseria ta ne împiedică să fim împreună. Aşeză cu grijă receptorul pe masă. În timp ce se îndepărta îl auzi spunând că viaţa ar fi mai frumoasă pentru amândoi dacă l-ar lăsa să-i dea citaţia.

N-avea decât să creadă că o reţinuse suficient de mult şi că ea se lipseşte de citaţiile lui, se gândea alergând în sus pe scări spre camera sa. Atât de mult fusese hărţuită de agenţii procedurali, încât, de acum, ştia cum să procedeze. Putea să le anticipeze mişcările atunci când erau pe urmele ei şi îi era uşor să le scape printre degete.

Păcat că Michael Cooper este agent procedural, se adresă ea imaginii reflectată în oglindă şi începu să se machieze cu măiestrie. Până când slugoiul va găsi casa ea va fi departe şi va arăta puţin altfel decât, poate, o descrisese Cooper.

Îşi strânse părul lung până la umeri şi îşi puse o perucă blondă. Pentru a fi mai sigură îşi mai prinse nişte agrafe şi se legă cu o bentiţă. Ultimul retuş, o pereche de ochelari cu lentile rotunde, imense.

Aproape de uşă auzi soneria. Un moment rămase încremenită, simţind că se sufocă de frică. Ce se va întâmpla dacă va fi recunoscută? Dacă Cooper o descrisese atât de bine încât până şi un străin ar fi descoperit că se deghizase? Şi, dacă ar fi fost recunoscută, cum ar putea scăpa de cel aflat, acum, dincolo de uşă?

Presupunând că cel care sunase era complicele lui Cooper şi rugându-se din suflet să nu-i descopere şmecheria, Casey deschise uşa.

— Da? întrebă ea politicos cu voce melodioasă. Îl studie pe străin, mulţumită că nu se mai văzuseră până atunci şi că în mână nu avea nici urmă de citaţie.

— Casey O’Neil? Privirea piezişă şi vioaie o studia dar în ochii de culoarea ciocolatei nu văzu nici un semn că ar recunoaşte-o.

Nu avea mutră de agent procedural, dar ştia cum o cheamă, ceea ce era un semnal de alarmă. Casey întoarse capul şi strigă peste umăr.

— Hei, Casey, te caută un tip! Scuzaţi-mă, îi zise ea bărbatului şi se strecură, în grabă, pe lângă el. Era în stradă dar nu-şi dăduse seama că fusese atrasă într-o cursă şi încolţită din spate de cel care sunase la uşă, şi din faţă de Michael Cooper care se îndrepta spre ea zâmbind

victorios. Lui Casey îi venea să plângă de supărare.

— Lasă glumele, Casey, o rugă Michael cu voce obosită. Mi-am pierdut toată noaptea căutându-te şi am mai şi aşteptat să te trezeşti ca să-ţi pot telefona. Ştii, nu voiam să te scol cu noaptea în cap. Ţinând cont că m-am purtat atât de grijuliu cu tine, fă-mi şi tu o favoare şi îndură-te să te dai bătută.

I-ar fi spus ea că în dimineaţa aceea sentimentul de compasiune nu era punctul ei forte, dar n-avea chef de glume cu încăpăţânatul ăsta afurisit. În niciun caz, câtă vreme era în dezavantaj.

— Cât de nepoliticos poţi fi! îl mustră printre dinţi. Doi contra unul, nu-i deloc cinstit, Cooper.

— Cinstit! zbieră el. Uite cine vorbeşte despre cinste!

Casey privi în jur cuprinsă de panică. Fusese prinsă în capcană. Era convinsă că bărbatul din prag nu o va lăsa să intre în casă, iar Cooper, indiferent cât de obosit era, ar alerga-o până ar prinde-o. Ce bărbat lipsit de scrupule!

— Bine, Cooper, spuse ea resemnată. Sigur, ai dreptate. M-ai păcălit, aşa că nu-mi rămâne decât să capitulez. Aşa voi face, dar mai întâi, răspunde-mi la o întrebare. De ce faci chestia asta? De ce te-ai înhăitat cu mizerabilul ăla care vrea să trăiască pe picior mare din banii câştigaţi cu sacrificii de părinţii mei şi la care nu are niciun drept? Trase aer în piept şi continuă cu voce tristă. Asta a dorit

tot timpul Pablo Cadenas de la mine. Îşi arcui buzele de culoarea coralului într-un gest care exprima decepţie. Singurul lucru pe care întotdeauna şi-l dorise era un bărbat care să o iubească. Trista experienţă prin care trecuse îi dovedise că acela nu fusese omul potrivit.

Michael bătu în retragere.

— De obicei, încerc să nu mă amestec în afacerile celor de care mă ocup, îi declară el pe un ton rece. Ce este între tine şi Cadenas, vă priveşte. Pe mine mă interesează să-ţi dau hârtia asta. Se scotoci în buzunarul hainei bleumarin şi scoase o foaie de hârtie împăturită pe care ea ar fi putut-o recunoaşte de la o poştă.

Nu o iau, îşi spuse Casey hotărâtă. Ar fi însemnat, că se lasă învinsă, ceea ce nu accepta, atâta timp cât avea putere să alerge şi cât mai avea câţiva aşi în mânecă.

— Oh, Michael, gemu ea, apropiindu-se de el cu capul în jos. Rugându-se din suflet să-i reuşească şmecheria, ultima ei şansă, se aruncă la pieptul lui. Trăgându-şi nasul îşi frecă obrazul de cămaşa lui bleu.

— Biata fetiţă. O compătimea dar asta nu-l împiedica să-şi facă datoria. Îi dădu chitanţa. Casey nu se împotrivi. Se lipi de el simulând hohote de plâns dar, în gând, făcea eforturi să născocească ceva care să stârnească simpatia acestui tip încăpăţânat care, totuşi, avea o inimă bună.

Michael se crispă. Nu-i plăceau deloc femeile

care plâng, mai ales aceasta, dar din motive nu tocmai cucernice.

— Uite ce e, Casey. Am să încerc să te ajut. Numai Dumnezeu ştie de ce îmi eşti simpatică. Îţi promit că am să te ajut. O îmbrăţişă şovăitor şi Casey rămase la pieptul lui, prefăcându-se că plânge în hohote. Nu ştiu cum vom proceda, dar mă gândesc eu la ceva. Acum, nu mai plânge. Nu e sfârşitul lumii. Dacă-i spui judecătorului exact întreaga situaţie, sunt convins că-ţi va da câştig de cauză. Ştia că minte, dar suna frumos.

Casey nici nu se gândea să nu câştige, dar era hotărâtă să nu se lase târâtă prin tribunale pentru acuzaţii false.

— Cred că ai dreptate, şopti ea.

— Nu vrei o ceaşcă de cafea sau altceva? Privi neputincios capul blond lipit de pieptul său. Preferam să ai părul roşu, O'Neil.

Ce mai conta!

— Aş bea o ceaşcă, îi mărturisi ea şi se dădu un pas înapoi, dar nu înainte de a-i îndesa în buzunar bucata de hârtie. Îţi mulţumesc pentru ajutor, Cooper. Îşi trase nasul cu zgomot. Cu capul în jos mai făcu un pas înapoi şi încă unul, apoi se răsuci şi o luă la fugă.

— Casey! Casey! n-are nici un rost să fugi. Mai bine te-ai întoarce!

Tonul iritat, de comandă, îi sugeră plăcerea cu care ar fi târât-o la închisoare dacă ar fi prins-o.

Se grăbi să mărească cât mai mult distanţa,

eventual să prindă un taxi sau autobuzul.

Ecoul cuvintelor „Joci necinstit, Casey” o însoţi până dădu colţul. Începu să râdă. Cine vorbeşte de etică, un agent procedural!

Pe mijlocul trotuarului câteva fetiţe săreau coarda. Casey intră în joc apoi se îndreptă bine dispusă şi calmă spre staţia de autobuz, hotărâtă să-l ia pe primul care mergea spre Northgate. Câteva ore va avea timp să se gândească în linişte la perioada în care, cu buzunarele aproape goale, se uita cu jind în vitrinele magazinelor.

Se aşeză lângă o fetiţă de vreo doisprezece ani. Cu peruca aceea blondă păreau aproape de aceeaşi vârstă. Necunoscutul se urcă în autobuz, o privi în treacăt mutându-şi privirea în altă parte, căutând, parcă, pe cineva anume.

Pe mine, se gândea Casey. Buzele îi tremurau într-un zâmbet trist. Câţi oameni o avea Cooper în subordinea sa? Ăştia se schimbau tot timpul, blestemându-i, pe ea şi pe Pablo, pentru banii pierduţi pe care nu-i mai recuperau niciodată. Până acum nu acţionaseră în grup. Îşi aplecă umerii cu o mişcare inconştientă. Era convinsă că putea trage pe sfoară unul sau doi deodată, dar ce va face când se va confrunta cu o întreagă armată? Ordinul era ordin chiar şi pentru ea, care se jucase de-a v-aţi ascunselea cu ei.

Aglomeraţia din autobuz avea asupra ei un efect ciudat. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Aproape imediat îi apăru în minte imaginea clară a figurii lui Michael Cooper.

Figura lui era mai mult interesantă decât frumoasă, osoasă, cu trăsături ascuţite şi bronzată.

Bănui că petrece mult timp în aer liber. Vânând, probabil, femei lipsite de ajutor, îşi spuse în sinea sa, compătimindu-se, lucru care nu-i stătea în fire.

Era înalt de cel puţin un metru şi optzeci şi cinci de centimetri, bine legat, cu părul castaniu-închis, ceva mai lung. Îl purta dat pe spate, cu cărare pe partea stângă. Ochii mari, căprui, erau umbriţi de gene lungi, întoarse, o nuanţă mai deschise decât sprâncenele negre.

Se îmbrăca elegant, trebuia să recunoască, amintindu-şi-l cum arăta nu numai în dimineaţa aceea dar şi la petrecere. Era clar că dorise să facă impresie.

Naiba să-l ia! Ce-i trebuia lui să fie atât de conştiincios în meserie?

Lumea se pregătea să coboare. Casey se apropie de uşă înainte ca autobuzul să oprească în staţie. Coborî prima. Dacă bărbatul care, probabil, urmărea pe cineva, era unul din complicii lui Cooper, va trebui să o fugărească ca un prepelicar.

Aruncă o privire în spate spre călătorii care coborau din autobuz, apoi se îndepărtă cu paşi hotărâţi. Ar fi trebuit să se furişeze şi să facă drumul întors cu autobuzul dacă voia să scape de urmăritor.

Cincisprezece minute mai târziu, era instalată în siguranţă, în maşina unui prieten.

— Slavă Domnului că te-am întâlnit, Eric, spuse ea, uitându-se peste umăr, din obişnuinţă. Nu ştiu cum am putut fi atât de neatentă şi să iau autobuzul în direcţie greşită.

— Probabil eşti obosită din cauza agitaţiei cu nunta, spuse acesta zâmbind, întorcându-se puţin spre ea. Scuză-mă că a trebuit să te aşezi în spate, dar nu mă aşteptam să iau pasageri, aşa că mi-am pus bagajele pe bancheta din faţă.

Casey îl asigură că se simţea foarte bine acolo unde se aşezase.

— Mai ales că, în eventualitatea în care Anita ne-ar vedea împreună, e mai bine ca eu să stau în spate şi lucrurile tale în faţă, îl tachină ea.

— Să ştii că ai dreptate. Eric râse cu poftă. Şi-ar ieşi din sărite înainte de a apuca să-i spun că aveam de gând să te conduc acasă. E geloasă până şi pe urâtele care se uită la mine…

— Te iubeşte foarte mult, îl întrerupse Casey. Eric, nu mă duc acasă.

— Nu? O privi prin oglinda retrovizoare.

— Nu. Mă duci la Bridget şi Gray? Trebuie să le ud florile.

— Perfect. Oricum, mi-e mai aproape.

Fericită că în casa surorii şi cumnatului ei se va simţi în siguranţă, se lăsă pe spate să se relaxeze.

Capitolul 2

Casey găsi cheia pe care Gary o ţinea ascunsă sub covoraşul din hol, descuie şi intră în apartament. Moartă de sete se repezi în bucătărie. Deschise o sticlă cu bere şi se duse să o bea în camera de zi. Se ghemui lângă fereastră, pe canapeaua din catifea în dungi maron-cafenii. Se concentră numai asupra panoramei oraşului Seattle. Terminase berea şi se simţea mai bine. Se gândi că ar trebui să-i telefoneze mamei sale, deşi la vârsta ei nu mai era obligată să dea socoteală de ceea ce face, dar aceasta mereu îşi făcea probleme.

O sună şi îi spuse că este la Bridget.

— Vreau să fac puţină ordine ca atunci când se vor întoarce din luna de miere să nu mai aibă o grijă în plus. Nu că le-ar fi stat lor gândul la asta când s-ar fi întors, se gândi ea.

— Am crezut că Gary s-a ocupat de asta înainte de plecare. Casey o simţi puţin nervoasă şi zâmbi.

— E foarte curat, dar s-a aşezat praful.

— Bine. Vii la cină?

— Ajung la timp ca să-ţi dau o mână de ajutor, promise ea. De parcă ar mai fi avut unde să se ducă în altă parte!

Închise telefonul şi luă din bucătărie o cârpă de praf. S-ar fi simţit vinovată dacă n-ar fi făcut-o, deşi mama n-ar fi aflat niciodată dacă a şters sau

nu praful.

Îşi aminti frânturi de cântece din copilărie şi începu să le fredoneze. Până se vor întoarce ei, praful se va depune din nou şi vor avea ceva treabă de făcut.

Se făcuse aproape unu când îşi dădu seama că nu mâncase nimic, nici de dimineaţă şi nici la prânz. Tocmai inspecta frigiderul lui Gary când auzi telefonul în camera alăturată. Închise uşa frigiderului şi se repezi să răspundă bănuind că era mama ei.

— Bună, mami, spuse ea pe un ton afectuos.

— Dacă vocea mea seamănă cu a mamei tale, m-am nenorocit, o tachină Michael Cooper.

— Ce ghinion! oftă Casey. Cum ai dat de mine? Nu, nu-mi spune. Ai sunat acasă, i-ai îndrugat ceva mamei şi ea, credulă, ţi-a spus unde mă aflu. Cu receptorul în mână se apropie de fereastră şi se uită în stradă. Chiar să-l fi crezut maică-sa? De la ea să fi aflat Cooper adresa? Casey îşi miji ochii căutând cu privirea cabina telefonică. Avea sentimentul fatalităţii că cel care o chinuia se afla, undeva, în stradă.

— Dacă ai avea puţină răbdare, O'Neil, ţi-aş spune că trucul nu ţi-a reuşit. Ţi-am dat citaţia în prezenţa unui martor, aşa că nu poţi nega că ai primit-o, încăpăţânat-o!

Casey îşi muşcă buza. Scruta strada dar nu îl zărea.

— Dovedeşte-o, Cooper.

Acesta rămase fără replică şi Casey răsuflă

uşurată. Avea ea o presimţire că nu exista niciun martor.

— Nu-ţi poţi susţine declaraţia, nu-i aşa Cooper? îl luă ea peste picior. Închise ochii încercând să-şi aducă aminte figura bărbatului care îi sunase la uşă. Bănuia că era unul din acoliţii lui, dar acum era convinsă că nu. Aleluia!

Michael oftă, recunoscând de bunăvoie că nu putuse corupe martorul.

— De fapt, îi mărturisi el, bărbatul nu era decât un vagabond care urmărea să pună mâna pe cei zece dolari promişi dacă o va face să iasă din casă.

— Deci, o luăm de la capăt, nu? jubilă Casey.

— Nu tocmai, răspunse el tăios, auzindu-i tonul infatuat. Eu ţi-am dat-o şi la tribunal pe mine mă vor crede.

— Vrei să insinuezi că pe mine nu? ripostă Casey şi adăugă, înfruntându-l cu impertinenţă: Rămâne de văzut, Cooper.

— În locul tău n-aş fi atât de sigură, din moment ce îţi vor emite un mandat de arestare. Domnişoară Ştie-Tot, rolul meu a luat sfârşit, de acum încolo, tribunalul se va ocupa de tine.

O clipă, Casey simţi că se prăbuşeşte, învinsă, umilită şi cumplit de singură. Apoi faţa i se lumină, îşi îndreptă umerii, bărbia mică împunse aerul şi se ridică în picioare.

— Atunci, de ce m-ai sunat, Cooper? Să te bucuri de nenorocirea mea?

— Nu. Vreau să-ţi ofer sprijinul meu, pe care

sper să-l accepţi. Părea atât de sincer încât Casey era gata-gata să-l creadă.

— Generozitatea ta, pur şi simplu mă copleşeşte. Îi declară ea, cinic. Dacă ar fi fost aşa nu i-ar fi dat citaţia.

Nu mai avea nicio speranţă.

— Când trebuie să mă prezint şi unde? Se felicită pentru calmul pe care reuşea să-l afişeze. Cel mai mult regreta că se ascunsese atâta vreme fără niciun folos. Câtă risipă de energie, se gândi cu părere de rău.

— Şaisprezece aprilie, la Los Angeles.

Casey dădu din cap fără să mai zică nimic. Privea pe fereastră cu ochii înotându-i în lacrimi. Pierduse bătălia. Principalul motiv pentru care se ambiţionase să se tot ascundă era acela că ştiuse de la început că va pierde procesul. Îl agresase pe Pablo, era supărată „dar problemele ei nu dorea să le discute cu străinii.

— Casey? Casey, plângi? O auzea cum îşi trage nasul.

— Nu e treaba ta! se răsti ea.

Parcă ghicind că avea să-i trântească telefonul în nas, o sfătui să nu-l închidă până nu-i spune unde o putea găsi. Dorea să vină să o liniştească.

Casey privi telefonul încruntată şi se smiorcăi.

— De ce vrei să faci asta?

— Pentru că eşti tristă şi mă simt vinovat. Avea vocea caldă ca o şoaptă, ceea ce o îndemnă

să creadă că era sincer. Şi, pentru că, oftă el prelung, să fiu al naibii dacă nu-ţi dau dreptate, O'Neil.

Fiindcă, probabil, încă nu ţi-ai terminat misiunea, se gândea Casey, suspicioasă. La orizontul întunecat se zărea o nouă speranţă.

— Nu vreau să vii aici, Cooper. Îşi trase din nou nasul cu zgomot. De fapt, nu vreau să te mai văd vreodată. Închise încet telefonul şi se duse la fereastră să se uite în stradă.

Era pe undeva, pe acolo. Era la fel de sigură de asta, pe cât era de sigură că el nu se va lăsa până nu o va fotografia cu citaţia în mână. Zâmbi ironic. Nu avea niciun martor pentru a-şi susţine mărturia, aşa că era inutil să declare că îi dăduse citaţia. Deci, asta însemna pentru el să vină ca să o „consoleze”.

— Aş fi în stare să-l cred că e sincer, bombăni ea lipindu-şi fruntea de geamul rece.

Telefonul sună din nou şi deşi intuiţia îi spunea că era tot Michael, răspunse.

O abordă direct.

— Casey, hai să cădem la învoială. Până nu-ţi dau citaţia nu te las în pace. Execut un ordin…

— Şi vrei să-ţi spun unde sunt ca să-l duci la îndeplinire, nu? Casey râse ironic. Ce, crezi că sunt proastă, domnule Cooper? Îşi recăpătase nesperat de repede siguranţa de sine.

— Eşti tu cam trăsnită, dar, în niciun caz proastă. Eşti drăguţă, atrăgătoare şi, îţi spun sincer, îmi placi, izbucni în râs. Ciudat, nu, ca un

agent procedural să-şi ofere serviciile pârâtului. Vorbesc sincer, Casey, vreau să te ajut.

— Ca ce chestie?

În receptor se auzi un oftat prelung şi apoi vocea lui gravă.

— Mă simt răspunzător, Casey.

Puse jos receptorul. Cu cât îl ţine mai mult la distanţă, cu atât mai greu va reuşi să-i dea citaţia! îşi strânse buzele înjurându-l în gând pe Michael Cooper şi pe toţi cei de teapa lui, capabili de orice pentru a-şi atinge scopul şi care nu ţineau cont de cei cărora le făceau rău.

Ridică receptorul şi sună acasă pentru a-şi anunţa mama că nu va apărea la cină şi să o instruiască să nu spună nimănui unde se află, mai ales unui anume Michael Cooper. Bănuia că acesta nu se va preta la cine ştie ce tertipuri pentru a obţine adresa. Rachel O'Neil era ultima ei speranţă. Numărul de telefon al lui Gary era la secret şi dacă Michael nu cunoştea numele abonatului, de la societatea de telefoane nu l-ar fi aflat în veci.

— De ce, dragă? o întrebă Rachel circumspectă.

— Pentru că, dragă, trebuie să mă gândesc şi dacă m-aş trezi cu el pe cap, ar fi ultimul lucru pe care l-aş face. Nu-i plăcea s-o mintă dar nici nu-i putea explica de ce îl evita. Mama ei s-ar fi îngrijorat şi mai mult.

Următoarea mişcare fu aceea de a-şi rezerva prin agenţie un bilet de avion chiar pentru seara

aceea.

Razele soarelui se strecurau prin crăpătura draperiilor de un galben-deschis încălzindu-i faţa somnoroasă, îmbiind-o să se trezească şi să se bucure de ziua care abia mijise. Căscă cu poftă, renunţând la visul plăcut şi deschise ochii.

Era acasă. Îşi plimbă privirea prin dormitorul micuţ dar elegant mobilat şi zâmbi. Acasă. Ce bine e acasă. Aruncând la o parte cearşaful se dădu jos din pat, îşi luă papucii şi se duse direct la fereastră să tragă draperiile.

Vremea era splendidă. Nu ca în Seattle. Evident că de pe terasa casei tatălui ei nu putea privi direct Oceanul Pacific. De aici, din căsuţa ei de pe malul oceanului era cu adevărat o plăcere să poţi admira oceanul agitat. Odată, chiar reuşise să pândească balenele săltând deasupra valurilor. Adesea erau vizitaţi de foci care erau mult mai îndrăzneţe decât balenele. Veneau mult mai aproape de ţărm şi chiar le fotografiase.

Bărbatul care se plimba pe ţărm i-l aduse în minte pe Michael Cooper. Ce păcat că nu l-a cunoscut în împrejurări mai plăcute, poate, chiar l-ar fi simpatizat.

Îşi pregăti o cafea tare şi se gândi să mănânce ceva dar, până la urmă o bău doar cu o felie de pâine, timp în care citi corespondenţa

sosită cât timp fusese plecată la Seattle.

Nimic interesant. Îşi puse nişte blugi decoloraţi şi un tricou jerpelit, tenişii vechi şi se pieptănă în grabă aşezându-şi pe cap o şapcă din piele.

Câteva clipe mai târziu era pe plajă şi trăgea în piept aerul sărat al oceanului, lăsându-şi părul liber să fie răvăşit de briză. Simţea umezeala nisipului care scârţâia sub tălpile tocite ale tenişilor. Era magnific.

Casey petrecu toată ziua pe plajă. Într-un târziu se hotărî să plece spre casă. Tenişii musteau de apă, pantalonii şi-i suflecase până la genunchi, pierduse şapca, părul îi era ud şi încâlcit.

Urcând obosită poteca, gândul o purta la petrecerea din seara trecută de la care lipsise din cauza lui Michael Cooper. Şi cât aşteptase să-şi reîntâlnească vechii colegi de şcoală!

Ghinionul meu, oftă cu părere de rău. Spera că într-o zi el se va afla pe urmele cuiva care îl va „îndupleca” să-şi schimbe meseria. Sper să fiu martor ocular la eveniment, îşi făgădui ea îmbufnată. Atunci să vezi spectacol!

— Cu ochii la tenişii murdari de nisip Casey nu-l văzu pe bărbatul sprijinit de uşa casei până când nu dădu nas în nas cu el.

— Tu, şopti ea. Într-o clipă, furia luă locul şocului, aprinzându-i scântei în ochii măriţi de uimire.

Ce cauţi aici?

El îşi ridică sprâncenele exagerând expresia

de surprindere.

— Te căutam, evident. Văzându-i chipul înfuriat, Michael zâmbi larg. În Seattle te-am pierdut. Ştii, n-ai rezolvat nimic părăsindu-ţi părinţii atât de precipitat. Dădu din cap. Oricum, te-aş fi lăsat să-ţi iei rămas-bun de la ei şi ţi-aş fi dat chiar un avans, râse el cu o voce caldă şi vibrantă. Mai ales că întotdeauna ştiu unde te pot găsi.

— Câtă perspicacitate, se răsti ea nervoasă. De ce-ţi pierzi timpul, Cooper? Mi-ai mai dat odată citaţia aia în Seattle. De ce ai mai venit până aici? vorbind, deschise uşa, imaginându-şi cum i-o va trânti în nas, dar el o prinsese deja de talie.

Casey se răsuci şi-l privi printre gene calm şi distant.

— Ce mai vrei de la mine?

— Lasă-mă să intru, Casey. Poate, chiar, îmi oferi o ceaşcă cu cafea. Părinţii tăi ţi-au lăudat ospitalitatea şi mi-au spus cât eşti de amabilă şi de binevoitoare. Nu încerca să-mi dovedeşti că se înşală.

Vocea lui amuzată o irită şi mai mult şi bodogănindu-l printre dinţi împinse uşa cu piciorul şi îl invită făcând un semn cu capul.

El închise uşa.

— Fiindcă tot eşti atât de descurcăreţ, fă-ţi singur cafeaua. Eu mă duc să mă schimb de lucrurile astea ude. Se întoarse şi intră în dormitor.

Auzind paşi în spate, Casey trase aer în piept

ca să-şi calmeze emoţia, apoi se răsuci şi se trezi cu Michael care zâmbea în prag. El închise uşa şi se sprijini de ea.

— Nu-mi amintesc să te fi invitat în dormitor.

Zâmbetul larg îi arcuia buzele senzuale şi îi scotea în evidenţă ridurile subţiri de la colţul ochilor.

— Nu. nu m-ai invitat dar, din moment ce reuşeşti atât de bine să te fofilezi, cel mai indicat este, totuşi, să te supraveghez cât timp te îmbraci. Uite ce e, încăpăţânato, părerea mea este că singura modalitate de a sfârşi cu bine ce ai început este să te iau de mână şi să te duc la tribunal, aşa că m-am autodesemnat paznicul tău până pe şaisprezece aprilie. Se simte nevoia. Hohoti încet.

Casey se simţea exact ca un animal în cuşcă şi nu-i păsa de surâsul lui arogant, căutând cu coada ochiului o posibilitate de a evada. Nu vedea niciuna.

Timp. Trebuia să câştige timp.

— A rămas mai puţin de o lună, reflectă ea cu voce tare. Nu mă poţi supraveghea tot timpul, Cooper. Va trebui să mai şi dormi, să-ţi satisfaci necesităţile… chestii de genul ăsta.

— Corect. Îi zâmbi cu îngăduinţă.

Pune el ceva la cale, se gândea Casey în timp ce-i studia faţa care nu exprima nimic, din moment ce zâmbetul nu avea nicio legătură cu hotărârea de neclintit pe care i-o citea în ochii negri.

— Dacă nu te schimbi de lucrurile alea ude, o să răceşti cobză, o atenţionă Michael, pe tonul cu care, bănuia ea, se adresa clienţilor cu deficienţe mentale. Du-te şi schimbă-te imediat, adăugă el cu o voce înadins blândă. N-am de gând să plec.

— Trebuie să pleci, Cooper, îi spuse ea şi inima începu să-i bată puternic, iar pulsul i-o luă razna când îl văzu desprinzându-se de lângă uşă şi îndreptându-se încet spre ea.

— Pleacă de aici. Vocea ei se subţiase ca un fir de aţă…

— Casey.

Nu-i plăcea deloc privirea lui şi felul în care îi şoptise numele o călca pe nervi. Privi cu teamă în jur dar singura ei scăpare era uşa, iar Cooper îi bloca drumul.

— În regulă, Cooper, spuse ea iute. Ai câştigat. Recunosc că mi-ai dat citaţia şi-ţi promit – urmând un impuls copilăresc îşi încrucişă degetele la spate – că voi fi la tribunal pe şaisprezece aprilie. Acum, te rog să pleci. Cu ochii în lacrimi îi făcu semn să iasă şi îi întoarse spatele. Nu avea unde să se ducă şi nu intenţiona să-şi dea jos de pe ea absolut nimic până ce el nu va dispărea de acolo.

— Nu pot pleca. O prinse fulgerător de umeri, o întoarse cu faţa şi o lipi de pieptul lui puternic. Pierzându-şi echilibrul îl apucă de mijloc.

— Ce n-ai…!

El deja îi acoperise gura cu un sărut care o înfioră toată. Încercă să ignore senzaţiile erotice

tulburătoare care o răscoleau din cap până în picioare. Căuta să se convingă că singurul motiv pentru care îl lăsase să o sărute era acela de a-l lăsa cu garda descoperită. Nu îi dejucase el, oare, toate planurile?

Corpul ei prea dornic să răspundă mângâierilor agentului procedural nu ţinea cont de mustrări. În haosul din mintea ei ceva, totuşi, îi reaminti că individul era extrem de versat.

Michael nu o mai săruta dar, ţinând-o de umeri, o obligă să meargă până la uşă. Se apecă, o sărută uşor şi Casey îi întâlni privirea încruntată.

— Fie, O'Neil. De data asta te cred, şopti el. Dar, ai grijă, dacă mai încerci să mă tragi pe sfoară, ţi-ai pierdut încrederea mea.

Deschise uşa şi ieşi fără a mai privi înapoi. Casey aşteptă să dispară. Buzele ei încă arzând păstrau urma sărutărilor. Surâse trist.

Îl auzi pe Michael strigându-i din camera de zi.

— Pregătesc un ibric cu cafea, iar dacă ai ceva de mâncare, sper că nu te deranjează dacă-mi fac un sandviş. Sunt pe drum de…

Ultimele cuvinte fură acoperite de zgomotul cu care fusese trântită uşa dormitorului. Casey rămase o clipă cu ochii la ea apoi, amintindu-şi că era udă leoarcă, îşi descălţă tenişii şi făcu câţiva paşi prin cameră. Se îndreptă şovăind spre baie cu paşii estompaţi de covorul gros, de culoare galben-închis.

Intenţiona să fugă. Stând sub duşul fierbinte şi reconfortant, se gândea că Michael era prea plin de sine ca să îi pese sau nu de încrederea pe care i-o acordase. De fapt, recunoscu ea, dacă ar fi rămas cine ştie cum ar fi evoluat relaţia lor. După experienţa cu Pablo îşi jurase că nu o va

mai interesa niciun bărbat şi până atunci, aşa fusese.

— Neapărat trebuie să plec de aici, îşi spuse ea, convinsă că tocmai acela era momentul cel mai potrivit, cât Michael avea treabă la bucătărie.

Dar, ca de obicei, Casey îşi subestima adversarul. Văzând umbra care dispărea pe sub fereastra camerei de baie îşi dădu seama că Michael controla toate ieşirile.

— Mda, şi mai zicea că are încredere în mine! îi venea să urle de ciudă, dar rămase calmă pentru a-şi putea pune mintea la contribuţie. Doar nu exista numai un singur mijloc ca să-i dea peste nas încăpăţânatului de agent procedural.

Ieşi îmbufnată de sub duş. Nu mai pomenise un asemenea capsoman, un bărbat atât de îndărătnic, atât de… Nici nu mai găsea cuvinte…

Puţin mai târziu, în timp ce-şi usca părul, îi veni o idee formidabilă. Nici nu va mai fi nevoie să plece dacă îl va putea păcăli pe Michael, lăsându-l să creadă că deja o făcuse şi atunci el va fi cel care va părăsi casa. Zâmbind, puse foehnul în suportul său şi intră pe furiş în dormitor. Cu un an în urmă când se izolase în căsuţa aceea, observase că accesul spre mansardă se făcea prin dulapul

din perete. Dacă muncitorii reuşiseră să treacă pe acolo, pentru ea va fi o nimica toată să se strecoare şi să se ascundă.

Îşi trase în grabă blugii şi un tricou, deschise cu grijă uşa dulapului şi intră. O cuprinse panica când îşi dădu seama că nu se putea cocoţa pe raftul de deasupra celor cu haine. Muncitorii folosiseră o scară... Taburetul măsuţei de toaletă!

— Minutele i se părură secole până reuşi să aducă scăunelul înăuntru, să se urce pe raft şi să-l ascundă în dosul hainelor de pe umeraşe. Acum totul era în ordine. Deplasă bucata de placaj care masca intrarea în mansardă.

— Casey? auzindu-l pe Michael strigând-o şi bătând la uşă chicoti gata să se dea de gol. Casey? Casey? dacă nu-mi răspunzi, intru, indiferent dacă eşti sau nu îmbrăcată, o ameninţă el.

O clipă mai târziu auzi deschizându-se şi apoi trântindu-se uşa dormitorului, ceea ce o împiedică să desluşească înjurăturile care urmară.

— Casey O'Neil, scorpie nenorocită, iar mi-ai făcut-o! Vocea îi suna de parcă ar fi scuipat cuvintele printre dinţi. Casey mai auzi şi o bufnitură şi-şi imagină cum lovea cu pumnul în perete.

Zâmbi satisfăcută. Să se înveţe minte şi să nu se mai ţină de capul ei! Era extrem de mulţumită că-l dusese de nas pe marele agent procedural.

Acum va sta cu urechile ciulite la uşă să-l audă când iese apoi va părăsi ascunzătoarea. Nu putea spune că se înnebunea după mirosul de

mucegai din mansardă şi nici ideea de a rămâne acolo ghemuită cine ştie câtă vreme nu o făcea să sară în sus de bucurie, dar nici să iasă prea repede şi să o înhaţe nu-i convenea. Numai Dumnezeu ştia cum s-ar fi dezlănţuit afurisitul de Michael Cooper.

Capitolul 3

Casey aţipise şi habar n-avea cât era ceasul şi dacă Cooper plecase sau nu. Oricum, dacă tot se inversaseră rolurile, va trebui neapărat să facă o inspecţie în toată casa. Evident că nu o să bântuie nici ea prea mult pe acolo, aşa că urmăritorul ei va dispărea cât mai repede din calea ei.

În casă nu se auzea decât radioul pe care îl lăsase să meargă atunci când ieşise la plimbare. Era o prostie, dar nu-i făcea plăcere să se întoarcă într-o casă în care nu se auzea niciun zgomot, aşa că îl lăsase deschis.

Se întinse încercând să-şi dezmorţească picioarele. Ţinând cont că stătuse atâta vreme în poziţia aceea incomodă, se temea că muşchii i s-ar fi putut atrofia şi ar rămâne înţepenită în patru labe.

Deschise uşor chepengul, doar cât să arunce o privire în dulap apoi răsuflă uşurată. Scăunelul

era acolo unde îl pusese şi uşa închisă.

— Excelent, şopti ea, simţindu-se în siguranţă. Se felicită în gând şi zâmbi. „Doar nu păcălise degeaba timp de opt luni agenţi procedurali ca tocmai acum să fie prinsă de unul mai şmecher, numai gura de el. Măcar de n-ar fi fost atât de al naibii de atrăgător!

Curajul îi spori enorm atunci când, coborând de pe scăunel, jos nu zări pe nimeni care să-i ţipe „Te-am prins!” Era linişte. Deschise uşa uşor, iscodi cu privirea dar, părăsind ascunzătoarea, dădu nas în nas cu bărbatul care şedea în afara razei ei vizuale.

Michael nu era atât de lipsit de tact încât să-i strige „Te-am prins!”, în schimb, când îl auzi întrebând-o calm „eşti gata să punem la punct condiţiile”, simţi că, într-adevăr, face o criză de apoplexie.

Încremenită, îşi fixase privirea pe figura lui atrăgătoare. Avea ochii măriţi şi faţa atât de palidă, încât cei câţiva pistrui de pe nas parcă erau aluniţe.

Expiră greoi.

— Co… co… condiţiile? se bâlbâi ea, dorindu-şi cu disperare să se poată concentra, şi să facă ceva cu picioarele… orice!

Îngâmfarea lui Michael o ofensa. Se vedea clar din zâmbetul lui larg că se distra copios pe socoteala ei.

— Condiţiile, păpuşico. Ale mele. Se îndreptă spre ea ţanţoş, cu paşi rari. Ea începu să tremure

cuprinsă de o ciudată nelinişte. I se înmuiară braţele şi simţi cum i se face părul măciucă.

El se întinse, îi prinse braţele cu mâinile lui puternice, dar incredibil de tandre, şi o trase la pieptul lui. Casey rămăsese cu ochii pe chipul aplecat asupra ei, dar acum, în timp ce o săruta, îi închise simţind cum îi iau foc obrajii. Teama îi dispăruse.

Uşor şi fără chef îşi dezlipi buzele de ale ei şi se retrase cu un pas, nelăsând-o însă din braţe. Degetele lui o ardeau ca tăciunii aprinşi, căldura lor pătrunzând prin materialul subţire.

— Acum, Casey O'Neil, mai ai de gând să-mi faci probleme sau te faci fată cuminte?

Privindu-l în ochi, Casey desluşi în profunzimea lor întunecată o dârzenie de neclintit şi-şi dădu seama că zâmbetul lui binevoitor care-i arcuia buzele şi lăsa să i se întrevadă dinţii albi, superbi, era praf în ochii proştilor.

Înghiţi cu noduri, dar vocea parcă îi pierise. Şi asta nu era nimic. Dacă ar fi fost posibil ar fi intrat în pământ cu totul.

Michael nu avea astfel de probleme. Cu o voce foarte veselă începu să stabilească „regulile" după care vor coabita.

— Evident, îţi poţi păstra dormitorul, o informă el, cu mărinimie. Eu voi dormi în camera de zi. Din moment ce tu…

— Câtă generozitate, îl întrerupse Casey, cu o voce slabă dar tăioasă şi plină de sarcasm.

El continuă ca şi cum n-ar fi auzit-o.

— Din moment ce tu ai achitat plata chiriei sau a ipotecii, e normal ca eu să mă ocup de aprovizionare, iar treburile gospodăreşti le vom împărţi, sfârşi el privind în jur, calculând, probabil, cam cât i-ar lua să dea cu aspiratorul.

— Bănuiesc că eu nu am dreptul să ripostez în legătură cu planurile tale, bombăni ea, incapabilă să i se împotrivească.

— Exact, spuse el rânjind.

— Ştii că eşti impertinent?

— Până acum mi s-a mai spus o dată sau de două ori, recunoscu el făcând o mutră comică şi infatuată. Casey fu aproape convinsă că se mai şi mândrea cu treaba asta!

Tatăl ei prevăzuse că într-o zi va da cu fruntea de un obiect imobil devenit proverbial, dar acest obiect imobil avea forţa unei gorile şi n-avea de gând să-i dea drumul decât satisfăcut de treaba pe care o făcuse. Sentimentul înfrângerii o devora şi abia se putu stăpâni să nu se prăbuşească. Se încăpăţână. Acum, mai mult decât oricând, era hotărâtă să scape de el.

Lucrul cel mai îngrijorător era acela că îşi simţi dintr-odată creierul explodând în mii de bucăţele. Nu-i venea în minte nicio idee. Concentrează-te, fir-ar să fie! îşi impuse ea mânioasă. Merita să fie ars pe cărbuni încinşi, dacă nu pentru altceva, măcar fiindcă era atât de convins că îi va zădărnici planurile. Asta merita, să fie pus pe jăratic!

Ce naiba să facă? în timp ce trecea în revistă,

în gând, toate tertipurile pe care le cunoştea, în colţul gurii îi apăru un zâmbet abia schiţat, am să-ţi ofer o vânătoare pe cinste, îi promise ea. Nu va şti cum să dispară mai repede din calea ei, iar ea se va distra de minune. Va începe cu ce ştia ea că l-ar durea cel mai mult. Cu portofelul.

În minte îi apăru dintr-odată imaginea feliuţelor suculente de friptură cu sote de ciuperci şi rondele de ceapă. Parcă şi simţea mirosul bunătăţilor.

— Perfect, oftă ea resemnată. Cred că putem începe cu un tur pe la băcănie.

— Acum? întrebă el surprins că cedase atât de uşor.

— Acum sau mai târziu tot una e, zise ea repede strângându-şi buzele ca să nu izbucnească în râs şi scuturându-i de pe piept un imaginar fir de praf. Nici n-am avut timp de cumpărături. Ziceai că eşti cu maşina?

Michael îşi ridică mirat o sprânceană.

— Tu n-ai maşină?

— E la reparat. Ce alt motiv aş fi avut să mă prefac că plec? Zâmbi, chinuindu-se să respire normal în ciuda palpitaţiilor provocate de mângâierile lui. Era aproape mulţumită că nu mai încerca să o stârnească… aproape.

— Vrei să spui, bombăni el, că dacă aveai o maşină la dispoziţie, ai fi fugit şi ai fi lăsat un om aproape cu desăvârşire străin, singur la tine în casă?

— Fii convins! Casey abia se abţinea să nu

chicotească şi ochii i se umeziseră din cauza efortului. Mă bucur că ai pus cuvântul „aproape” înaintea lui „desăvârşit” pentru că, vezi tu, Cooper, dragule, tu nu eşti nici pe departe desăvârşit.

— E valabil pentru amândoi. Îi dădu drumul şi se retrase câţiva paşi ca să se sprijine de perete. Era înalt şi tulburător de viril.

— Cum adică? îl luă ea peste picior, nemaiştiind dacă să-i admire sau să-i ignore zâmbetul ivit în colţul gurii. Vrei să spui că am făcut greşeli. Noi? îşi duse, teatral, o mână la piept şi-l privi simulând surprindere.

— Doar câteva.

— Aha. Surâse. Spune-mi măcar una.

— Minţi de îngheaţă apele.

— Dar şi plauzibil, sper, nu?

— Eşti pisăloagă.

— Şi tu la fel.

— Eşti exasperantă…

— Şi moartă de foame, exclamă ea cu obrăznicie, nemaisuportând să-i înşire cu atâta francheţe toate defectele. Aşa că, hai la băcănie.

Zâmbind maliţios Casey îl urmă. Nu se mai gândea cu poftă nebună la prune glasate ci la biftec, homari, crabi şi creveţi, la vinuri şi brânzeturi din import. Singurul lucru pe care îl regreta era acela că nu îi plăcea caviarul.

— N-arată rău, admise ea apropiindu-se de maşină. Avea culoarea aceea pe care puştii vecinilor o numeau în glumă, „roşu-semafor” şi

era o Trans Am perfect întreţinută, potrivită cu stilul ei sportiv.

— Mă bucur că măcar ceva legat de persoana mea îţi place. Zâmbi şi preţ de o secundă ea îi zări albul sclipitor al dinţilor.

— O maşină nu poartă povara greşelilor proprietarului său, zise ea cu subînţeles şi se aşeză cu atenţie în scaunul jos din piele neagră.

— Ba, pe deasupra, nu face nici discriminări, remarcă el, fiind atent să-i închidă portiera. Se pot plimba cu ea şi femei irascibile şi cei care nu ştiu să piardă.

Despre ea era vorba, dar nu făcu imprudenţa să răspundă provocărilor. Acum, n-are decât să râdă. Cine râde la urmă râde mai bine, îşi spuse ea mulţumită.

Se îndreptară tăcuţi spre supermarket, Michael atent la drum, Casey făcându-şi planuri cum să dispară.

Opriră în parcare şi coborâră. Privi atentă intrarea. Uşa din spate. Toate magazinele au aşa ceva. Dacă Michael i-ar da o şansă cât de mică…

Michael nu o scăpa din ochi. O urmărea printre genele dese şi întunecate. Intuiţia îi spunea că ea aştepta un prilej. Surâse, auzind parcă scrâşnetul cauciucurilor, apoi oftă. De mult nu mai urmărise o femeie atât de plină de viaţă, iar în privinţa frumuseţii şi inteligenţei nu-şi amintea să fi cunoscut vreuna care să-i semene. De ce, de ce trebuia ca tocmai ea să fie atât de încăpăţânată!

Casey dorea ca odată intrată în magazin să poată evada prin spate şi să dispară pentru totdeauna din calea acelui bărbat. Se strădui să pară calmă şi-ii ceru în treacăt douăzeci şi cinci de dolari pentru cumpărături.

— Ah, da, ce preferi la cină? adăugă cu glas onctuos întinzând mâna. Rămase surprinsă, dar şi amuzată, atunci când Michael îşi duse reflex mâna la portofel. Se opri la timp.

Credeai că mă prinzi, O'Neil!

Râse sec şi rosti rar, trecându-şi leneş privirea peste trupul zvelt, îmbrăcat în blugi strâmţi şi tricou turcoaz.

— Nimic nu ne poate despărţi. Aş fi nebun dacă aş lăsa o femeie atât de atrăgătoare neînsoţită într-un magazin în care majoritatea vânzătorilor sunt bărbaţi.

Casey abia se abţinu să nu scrâşnească din dinţi. Era clar că mai degrabă ar fi îndurat plictiseala cumpărăturilor decât să-i ofere ei şansa de a fugi.

— Eşti sigur că vrei să mă ajuţi? îl întrebă cu îndoială în glas.

— N-aş renunţa pentru nimic în lume.

Casey se consolă la gândul festinului şi ca să-şi înăbuşe hohotul de râs îşi supse şi-şi muşcă uşor obrajii. Nu numai că preţ de o oră va fi „sclavul" ei, dar pentru acest privilegiu va plăti!

— Hai să terminăm odată cu grija asta. Michael o apucă de braţ şi, pur şi simplu, o trase înăuntru. Casey se prefăcu că nu observă,

anticipând ce va urma şi savurând răzbunarea.

— În regulă, Coop. Ce-ar fi dacă ai lua un cărucior? Chiar două?

El îşi ridică mirat sprâncenele cu ironie.

— Ştii cum arată, nu? E un coş din sârmă împletită dar, pe rotile, pe care-l umpli cu alimente şi-l împingi spre casa de marcat, îi explică ea fără să clipească, cu un aer inocent.

Fiindcă nu se repezi imediat să execute porunca, oftă prefăcându-se supărată.

— Tu cum procedezi când îţi faci cumpărăturile? Sau ţi le face cineva, evident, o femeie?

— Nu mai bate câmpii. O trase acolo unde erau rânduite cărucioarele.

— Şi, acum ce urmează? întrebă el tărăgănând cuvintele. Îşi încrucişase mâinile peste braţul căruciorului şi se rezemase cu toată greutatea de el.

— Prindem bine mânerul, aşa – îi făcu o demonstraţie punându-l să-şi strângă degetele în jurul barei de plastic – apoi împingem căruciorul ca să-l deplasăm printre rânduri. Îl urmărea cu coada ochiului. Începem cu ce-i mai ieftin sau invers?

El continua să zâmbească.

— Cum preferi tu!

— Vorbeşti serios, Cooper? Până şi ei i se făcuse greaţă de vocea ei îngrozitor de dulceagă, ia te uită, e nemaipomenit când ai alături, la cumpărături, pe cineva atât de calm şi de generos.

Lui îi pierise zâmbetul.

Ce-i al lui e al lui. Observase că ţinându-se după ea, nu se schimbase la faţă decât atunci când constatase cu ce viteză ameţitoare se umplea coşul.

Casey sporovăia tot timpul descriindu-i feluri de mâncare apetisante care promiteau să-l îngraşe cu cel puţin cinci kilograme. Din când în când îi urmărea expresia, preocupat fiind să ţină socoteala cumpărăturilor şi remarcându-i paloarea feţei.

Când mai adăugă şi două sticle de vin Californian foarte scump, crezu că o să strige „mamă, Doamne”, dar îşi păstră expresia impenetrabilă chiar şi atunci când li se încrucişară privirile. Ea fu cea care îşi coborî ochii, dar numai atunci când îl văzu umblând în coş după sticlele de vin.

— Dar eu vreau vin.

— Şi eu vreau, i-o întoarse calm, înlocuind ceea ce alesese ea cu trei sticle din vinul lui preferat. Casey privi etichetele cu ochi critic.

— Ăsta e mai scump, dar cel ales de mine e mai plăcut la gust.

— Părerile diferă.

— Şi gusturile diferă, îi replică ea, zâmbind maliţios.

— Rămâne de văzut, bombăni el.

Casey ridică din umeri.

— De fapt, cine plăteşte alege, zise,

zâmbindu-i ironic.

— Cred că o să mai avem nevoie de un cărucior, observă Michael pe un ton sec văzând-o că se întinde să ia o sticlă de oţet. Avea ea o reţetă specială de salată.

— Suntem aproape gata. Nu mai avem de trecut decât printre două şiruri de rafturi, îi garantă ea.

Mâncarea ei preferată se găsea la raionul de specialităţi oceanice care se mişcau cât se poate de vioi într-un vas de sticlă. Îi lăsa gura apă gândindu-se la carnea fragedă închisă în carapacea tare, verde-cenuşie.

— Mmm, din ăştia luăm doi, propuse ea, fără drept la replică, arătându-i homarii.

Michael îşi ridică mirat sprâncenele dar îşi reluă de îndată expresia impasibilă.

— Sunt cele mai scârboase animale, zise el cu voce plictisită, dar zâmbind. I se accentuaseră ridurile fine de la coada ochilor.

Casey râse.

— Am de gând să-i mănânc, nu să mă uit la ei. Gândul o duse la masa delicioasă din seara aceea. Carapacea lui Michael era mai tare decât cea a homarilor dar era hotărâtă să i-o spargă. Va găsi ea o modalitate prin care să-l facă să o lase în pace.

— Uită-te la ei, săracii… o rugă el, ţuguindu-şi buzele.

— Lasă mila, Cooper. Îl străpunse cu privirea. Ştii ceva, nu te oblig să mănânci homari. Poate

gătim altceva… Se uită în jur lovindu-şi uşor obrazul cu degetele. Zări conserva cu cârnăciori. Ce-ai zice de nişte hot dogs?

— Îţi plac? o întrebă uitându-se posac la figura ei amuzată.

— Nu, şi din moment ce nu simt nicio silă faţă de prietenii tăi, aici de faţă – făcu un semn cu capul spre vasul de sticlă – voi mânca homari cu sos de unt şi usturoi, fasole verde şi orez, salată şi vin din cel ales de tine şi…

Michael tuşi nervos întrerupând-o.

— Chiar te pricepi să pregăteşti lighioanele alea? întrebă el uitându-se neîncrezător spre presupusele victime.

— Hot dogs oricine poate fierbe, îl informă ea dându-şi aere şi îi făcu un semn vânzătorului să-i dea o mână de ajutor. Cu coada ochiului îi observă privirea dezarmată şi fu gata să renunţe la joc, dar îşi aminti la timp că el o urmărise, o persecutase şi o speriase şi nu doar o singură dată.

Mai mult decât atât, îi stricase reputaţia de campioană a celor care se sustrag urmăririi agenţilor procedurali. Aşa că, o merita cu vârf şi îndesat!

— Îi luăm pe ăştia doi; îi spuse Michael vânzătorului, arătându-i homarii care se zbăteau cu disperare să se caţere pe pereţii de sticlă. Îi va duce soţia mea.

Casey simţi furnicături în tot corpul. Fii calmă, îşi spuse în gând. Doar n-o să te oblige să duci tu chestiile alea. Le privi cleştii şi parcă le

simţi pişcătura dureroasă. Se cutremură fără să vrea.

— Ţi-e frig, Casey?, o întrebă vesel.

— E, e… cam răcoare, nu?! răspunse cu vocea ei cea mai afectuoasă, încercând să-i evite privirea îngrijorată.

— Mda. O prinse de talie şi o trase spre el. Hai să lăsăm baltă cumpărăturile şi să plecăm acasă. Te asigur că în braţele mele te vei încălzi imediat, îi şopti adulmecându-i tâmpla parfumată.

Casey ignoră insinuările pe care le înţelese foarte bine.

— Cred că vinul pe care l-ai văzut acasă pe măsuţă s-a oţeţit deja.

Îi zâmbi acru şi se desprinse din îmbrăţişare.

Trebuia să recunoască faptul că era mai calm decât ea. Michael Cooper avea nervi de oţel. Se cam schimbase el la faţă dar nici nu crâcnise în faţa notei de plată. O clipă doar crezuse că bombăne ceva, atunci când vânzătorul îi arătase preţul homarilor, dar figura lui impasibilă îi risipise şi această bănuială.

Faţa i se lungise cât lista de cumpărături şi un moment se simţi vinovată. Dar, la urma urmei, o merita din plin, dacă nu pentru altceva, măcar pentru faptul că din cauza lui ratase petrecerea de la Seattle.

Michael îşi şterse buzele cu şerveţelul şi zâmbi.

— Recunosc că la un moment dat m-am gândit că nu te descurci acolo. Făcu un semn cu

capul spre bucătărie. Casey îi văzu privirea plină de admiraţie. Surâse. Îi plăceau complimentele, chiar şi cele făcute doar pe jumătate, ca acela pe care tocmai îl auzise. Dar ce alt compliment i-ar fi putut încununa eforturile gastronomice, dacă nu acela că el mâncase tot din farfurie? îşi mâncase nu numai porţia sa de homar dar şi ceva dintr-a ei.

Întinzându-se să-i ia farfuria începu o scurtă expunere a modului în care tata O'Neil îşi educase copiii. Fiecare îşi purta de grijă, ceea ce însemna că îşi spăla, îşi călca, îşi făcea ordine în cameră şi cu rândul la bucătărie.

Ceva din expresia lui o irita.

— Înţeleg. Nu mă crezi. Ai impresia că dacă se spune că O'Neil este unul din magnaţii din nord-vest, noi, copiii, am dus-o nemaipomenit. Află, Cooper, că pe bătrân asta îl lasă rece. Mama l-a aprobat întotdeauna chiar dacă uneori mai exagera şi tot ea îi executa ordinele. Noi, mai puţin.

— A fost calul de bătaie, ghici el, iar Case confirmă.

— Pe de o parte a fost mama care doreşte fiicelor sale să aibă tot ceea ce ea nu a avut în tinereţe. Pe de alta, a vrut să fim independente şi să ne bizuim pe propriile noastre forţe. Teama este un sentiment firesc dar ea ar fi nenorocită dacă ne-am lăsa copleşite de el.

Michael o urmărea cu atenţie.

— De fapt, în ce constă independenţa ta?

— Imperiul O'Neil aparţine părinţilor şi aşa

trebuie să rămână. Nu s-au născut în bogăţie. S-au căsătorit tineri fiind şi au muncit pe rupte. Sora mea, Agnes, s-a născut abia după şase ani, fiindcă tata n-a vrut ca mama să mai muncească după ce va avea copii. Ea n-a admis să stea acasă şi l-a convins să o lase să se ocupe de contabilitate.

Investind cu prudenţă, dar având parte şi de puţin noroc, au apărut primele profituri din care tatăl ei întotdeauna reinvestea în companie. Mai târziu s-a extins cumpărând alte companii mai mici. Munca şi perspicacitatea în afaceri i-au fost răsplătite. O'Neil Electronics ajunsese un concern cu o cifră de afaceri de milioane de dolari şi sucursale în trei state şi cinci ţări din afara continentului.

Strânse iritată din dinţi, amintindu-şi cum se lăudase Pablo că făcuse investigaţii în ceea ce o privea şi că evaluase averea tatălui ei până la ultimul cent.

— Ţi-ai amintit ceva ce nu doreai, observă Michael cu compasiune şi o prinse de bărbie ridicându-i faţa spre el. Nu vrei să-mi povesteşti?

— Nu. Se ridică dându-l uşor la o parte. Nu era pregătită să-i dezvăluie umilinţele, durerea şi sentimentul de tristeţe trăite atunci când aflase că lui Pablo Cadenas nu-i păsa de ea nici cât negru sub unghie. Îl interesase doar numele ei şi faptul că era o moştenitoare reală a unei mari averi.

— Să te ajut la spălatul vaselor, zise Michael sărind de pe scaun să strângă farfuriile şi tacâmurile.

— Să mă ajuţi? îi trecuse tristeţea. Eu am pregătit masa, aşa că tu o să le speli singur, dacă nu cumva te răzgândeşti în ce priveşte condiţiile impuse de tine.

Privi dincolo de el pe fereastră şi constată că noaptea va fi foarte întunecoasă. Cât de curând îşi va pune planul în aplicare şi impertinentul ăsta va fi expediat pachet. Sub acelaşi acoperiş cu el noaptea i s-ar părea fără sfârşit şi ar sta ca pe ghimpi.

— Ce mai pui la cale, O'Neil? Casey tresări. Aha, te-am prins. Îi luă faţa în palmele lui puternice şi i-o întoarse spre el.

— Nu-ţi frământa creierii gândindu-te cum să mă tragi pe sfoară. Am experienţă în domeniu şi te voi găsi chiar şi în gaură de şarpe.

Avea un spirit de observaţie enervant, dar faptul că era ferm convins că ea va ceda treptat o demoraliza cel mai mult.

— Încerci să mă provoci, Cooper? îl întrebă flegmatic.

— E doar o constatare, iubito, şopti el, mângâind-o pe obraz. Vreau să economisim bani de benzină, timp şi eforturi inutile.

Calculând în gând câţi bani mai avea în cont şi amintindu-şi că mai avea încă o săptămână de concediu, Casey realiză că cel mai înţelept era să stea în banca ei.

Dar nici nu mă pot lăsa atrasă într-o confruntare cu Pablo, se gândi cu tristeţe şi ochii i se umplură de lacrimi.

— De ce te porţi cu mine aşa, Cooper? în ochi îi citea afecţiune şi rămase surprinsă.

— Ţi-am mai spus. Îşi coborî mâna pe braţul ei, i-l strânse şi o trase lângă el. Vreau să termini odată cu porcăria asta şi pentru noi doi să urmeze o perioadă mai fericită.

— De ce?

Un zâmbet tandru îi lumină figura, dar Casey nu-l zări pentru că îşi ţinea capul sprijinit pe Umărul lui.

— Vreau să te cunosc, să cunosc acea parte din tine care nu este copleşită de griji. O auzi oftând şi zâmbi.

— Ce bine mă simt, Casey, atunci când nu te zbaţi în braţele mele. O îndepărtă puţin dar feţele lor aproape se atingeau. Surâse văzându-i expresia încurcată. Nu mă interesează ce a fost între tine şi Cadenas, izbucni el furios, dar să fiu al naibii dacă îl voi lăsa să te mai hărţuiască. Te doresc, continuă el tandru, dar vreau să nu mai ai nicio legătură cu acel bărbat. Poate sunt posesiv şi egoist, dar vreau să fii numai a mea.

Casey clipi năucită şi-l privi cu ochii în lacrimi nevenindu-i să creadă. Era nebun. Ea nu credea în dragoste la prima vedere şi, dacă el încerca să o convingă de acest lucru, însemna că îi subapreciase inteligenţa.

Ah, ce minunat, dacă ar fi adevărat! S-ar fi lipit de el să-i simtă căldura îmbrăţişării şi gustul sărutului.

Parcă ghicindu-i gândurile, Michael zâmbi şi-i

alintă cu buzele colţurile gurii, nasul, pleoapele şi urechile, cu o pasiune crescândă pe care amândoi o simţeau. Îi posedă gura într-un sărut devastator.

Casey îşi impuse să nu se gândească la nimic altceva decât la corpul bărbatului lipit de curbele ei moi, la gura care-i picura otrava dulce a sărutărilor pe buzele dornice să o primească, la braţele care o încătuşau cu atâta tandreţe.

Casey îi încolăci mijlocul cu braţele şi îl strânse cu violenţă. Ce simplu era să nu se gândească la ce va urma şi doar să se bucure de mângâierile lui. Amândoi doreau acelaşi lucru.

Deodată, se trezi îmbrâncită. Îşi ridică derutată privirea. Se aşteptase ca următorul pas să fie spre dormitor. Ce se-ntâmplase? De ce o adusese până în punctul în care totul ar fi urmat în mod firesc şi apoi a bruscat-o? Tot felul de gânduri îngrozitoare îi încolţeau în minte. Fusese prea pasională, îi cedase prea uşor? îl dezgustase?

Michael o studie atent şi simţi panica ce-i cuprinsese tot trupul, doar cu câteva clipe înainte străbătut de senzaţii puternice. Nu avusese intenţia să o rănească dar bănuia că răceala lui o nemulţumise. Zâmbi leneş şi-şi trecu degetul peste buzele ei uşor umflate.

— Aşa cum îţi spuneam, Casey, înainte de a ne gândi la noi, trebuie să ieşim din situaţia asta neplăcută cu Cadenas. Vocea lui era anormal de sobră.

Casey îşi simţi obrajii arzând. Se smuci din braţele lui, se retrase câţiva paşi şi cu ultimele

puteri, puse la bătaie ce-i mai rămăsese din mândria terfelită.

— Nu va exista niciun „noi”, Cooper, şuieră ea printre dinţi, privindu-l cu dispreţ. Nu mai vreau să am de-a face cu tine.

Michael se dădu un pas înapoi. Sărutările lui o înfierbântaseră, corpul ei se contopise cu al lui, îi răspunsese cu pasiune, iar acum devenise fiară, gata să se năpustească. Se strădui să zâmbească dar nu reuşi.

— Pot să ştiu şi eu ce s-a-ntâmplat?

Aha! Care va să zică, până la urmă domnu’ agent procedural avea şi el punctul lui vulnerabil. Zâmbi dezgustată.

— Nu am încredere în bărbaţii care ies din cofetărie înfometaţi! înhăţă farfuriile de pe masă, trecu nervoasă pe lângă el şi intră în bucătărie.

Michael clipi uimit. Treptat, faţa i se destinse într-un zâmbet larg, dar privirea îi rămase impasibilă.

Capitolul 4

— N-aş vrea să mi se reproşeze că mă sustrag de la răspundere, auzi Casey remarca lui Michael, câteva clipe mai târziu pe când umplea chiuveta

cu detergent pentru vase. O prinse de mijlocul subţire şi o trase la o parte.

— Nu mi-aş fi închipuit, zise ea ştergându-şi mâinile cu şervetul. Hai, distrează-te… Abia se abţinea să nu izbucnească în râs, dar socoti că e mai bine să se abţină.

Cu ochii când la bărbatul de lângă chiuvetă, când la uşă, alese a doua variantă.

— Nu-i mare lucru, aprecie Michael zâmbind scurt şi suflecându-şi mânecile cămăşii. După asta stăm de vorbă, da?

Oricum, părerea ei nu conta, aşa că dădu din cap în semn că da. Dacă ar fi negat ar fi fost acelaşi lucru.

El îşi băgă mâinile în apă, dar imediat îi scăpă o înjurătură.

— Fir-ar a naibii, ţipă scuturându-şi mâinile şi împrăştiind în jur clăbuci. Se întoarse spre ea. Trebuie neapărat să fie atât de fierbinte?

Printre gene, Casey îşi privi amuzată victima.

— Nu e întotdeauna plăcut să locuieşti cu cineva, îl luă ea peste picior. Îşi controla prudentă fiecare mişcare, stătea la pândă gata să o ia la fugă dacă cumva i-ar fi trecut prin cap să pună mâna pe ea. Dacă te-ai răzgândit în privinţa condiţiilor, nu te-aş mai considera atât de ticălos, îi propuse ea pe un ton amabil.

Râse amuzat.

— Nu cred că sunt atât de priceput în gospodărie pe cât credeam, recunoscu el dezamăgit, luând prosopul pe care ea tocmai îl

aruncase.

Cât timp ea îşi ştergea mâinile el şi le privise atent pe ale lui.

— Ar trebui să-mi faci o demonstraţie, zise el zâmbind leneş şi tamponându-şi palmele. Vino să-mi arăţi cum se procedează.

Cum să nu! Casey observă şervetul pe care îl ţinea răsucit în mână şi bănui că n-ar fi exclus să i-l înfăşoare în jurul gâtului. Surâzând mai făcu un pas spre uşă.

— Pânza ta e ţesută din cel mai fin fir de mătase, spunea neştiutoarea muscă păianjenului care o ţinea de vorbă. Zâmbi uşurată. Păianjenul va înţelege indicaţiile chiar dacă îi vor fi date de la distanţă, nu? spuse pe un ton mieros, continuând să-i explice cu răbdare.

— Mai întâi speli paharele de vin, apoi cele de apă, tacâmurile, farfuriile şi castroanele. Asta e ordinea.

Îi zâmbi indolent aşteptând replica.

— Eu, de obicei le pun la uscat, înainte de a merge la culcare, astfel scap să le mai şterg.

Michael se rezemase de masă şi-i privea încruntat buzele moi uşor ridicate, ochii verzi cu sclipiri jucăuşe şi poziţia în care stătea. Ştia că dacă s-ar fi apropiat de ea măcar un pas, ar fi rupt-o la fugă. Îi stătea pe limbă să-i spună „Hai, dă-i drumul”.

Îşi ridică o sprânceană interogativ.

— Doar n-oi vrea ca după ce le spăl să le mai şi şterg?

Casey dădu uşor din cap şi îi spuse pe un ton cât se poate de amabil.

— Nu chiar. Le laşi la uscat şi pleci. Zâmbi, anticipând momentul în care uşa se va închide în urma lui.

— Mă dai afară?

Ea îşi încruntă uşor sprâncenele frumos conturate. De ce avea, oare, sentimentul că se amuza?

— Da, vreau să pleci. Casey rosti cuvintele rar, dar nu cu fermitatea cu care ar fi dorit să o facă.

— După ce am cumpărat atâtea bunătăţi? o întrebă înveselit.

Era derutată. De ce nu se înfuria?

— Bafta ta. Schimbul mi se pare echitabil pentru durerea de cap pe care mi-ai provocat-o în aceste două zile, zise ea prinzând curaj. Se întoarse şi făcuse deja un pas spre uşă când vocea lui o opri din drum.

— Casey? Numele ei rostit în şoaptă i se părea o mângâiere.

— Ce mai vrei? îl întrebă politicoasă. Se întoarse şi-l privi ostil.

— Nu plec, spuse el blând, dar hotărât, ceea ce asupra lui Casey avu efectul unghiilor zgâriind o bucată de metal.

— Naiba să te ia de încăpăţânat, se burzului ea.

— Asta e una din calităţile mele la care ţin cel mai mult, glumi Michael. Îşi privea amuzat

degetele mâinii stângi. Casey se aştepta să-l vadă suflându-şi în degete şi frecându-şi-le de cămaşă, dar el continuă.

— Imediat după modestie, aşa cum ţi-am mai spus.

Dacă ar fi avut ceva la îndemână i-ar fi aruncat în cap… şi, la cât era de nervoasă, sigur şi-ar fi atins ţinta. Tot ce putea face era să-l privească, ceea ce pe el nu-l prea deranja câtuşi de puţin, socotind după zâmbetul care-i lumina toată faţa.

— Cum? Şi să nu mă mai întorc? o necăji el. Sunt de-a dreptul şocat!

Lua-l-ar naiba! Cum să scape de el când nimic nu-l scotea din sărite?

Abia se abţinea să nu bată din picioare, aşa cum făcea când era mică. Dacă ar fi văzut-o, ar fi murit de râs.

Pune-ţi mintea la contribuţie, îşi impuse ea.

Trebuie să existe o cale să ieşi din încurcătura asta. Şi o vei găsi. Acum, relaxează-te.

Unde scria că până atunci trebuia să-i ofere tot confortul? zâmbi anemic amintindu-şi de ultimul musafir care-i picase pe cap neanunţat.

Fii binecuvântată, verişoară Melanie, se gândi şi surâse prefăcut. După ce apăruse din senin anunţând-o că va rămâne la ea o vreme, până va decide ce avea de făcut în legătură cu cel de-al doilea soţ, Melanie nu petrecuse cu Casey decât o singură noapte.

Îşi ascunse licărirea diabolică din ochi

plecându-şi genele roşcate tivite cu auriu.

— Bine. În dulapul din hol găseşti perna şi pătura. Perna era turtită, iar pătura veche şi roasă, păstrate anume pentru musafiri impertinenţi de genul verişoarei Melanie. Cele mai bune erau puse cu grijă în pungi, ferite de molii, în dulapul din dormitor. Se schimbă vremea, adăugă ea pe un ton firesc. O să-ţi fie frig în maşină.

În maşină? se alarmă Michael.

— De ce să-mi petrec noaptea în maşină, când există canapeaua din camera din faţă, ripostă el pe bună dreptate.

— Nu poţi dormi pe canapea!

— Aha. Michael îşi cufundă mâna în chiuvetă, scoase un pumn de clăbuci şi îi aruncă în sus, ăă, am văzut un singur pat… al tău.

— Mulţumeşte-te cu canapeaua. „Canapeaua” nu era decât o banchetă lungă de cinci picioare, în vreme ce el trecea cu mult de şase picioare.

Casey verifică uşile, ferestrele, un obicei al ei la care nu avea de gând să renunţe doar pentru simplul motiv că în casă se afla un bărbat. Era, de fapt, un motiv în plus, să le verifice încă o dată. Tatăl ei avea prostul obicei să apară pe nepusă masă şi socotind plecarea ei precipitată din Seattle, i-ar fi putut trece prin cap să vină să se asigure că totul era în regulă. N-ar fi vrut să-l găsească pe Michael în casă. Lucru valabil pentru toată lumea. În plus, mai bine să-l facă pe Cooper să creadă că se pregăteşte de culcare.

— Te fereşti de lume sau mă încui pe mine?

Vocea lui Michael era guturală şi veselă. Stătea rezemat neglijent de tocul uşii cu mâinile încrucişate la piept.

— Ce isteţ eşti? Casey făcea eforturi considerabile să nu ţipe.

— Asta e părerea ta despre mine? zâmbi pe sub mustaţă şi ochii îi sclipiră maliţios.

Casey clipi nevenindu-i să creadă. Pe ăsta, pur şi simplu, nu-l puteai ţine cu capul pe fundul apei. Se abţinu să nu izbucnească în râs.

— Am spus eu aşa ceva?

— Ai spus.

Când îşi îndreptă umerii şi se apropie de ea, Casey îşi dădu seama că intrase în bucluc. Proastă, de trei ori proastă, îşi spuse, gata să o ia la fugă.

— N-o lua ca pe un compliment, zise ea repede, răguşită de frică. Şi maimuţele sunt isteţe, dar nu mi-aş dori vreuna.

Michael se opri.

Casey o zbughi în dormitor, închizând uşa în urma ei. Se sprijini de ea şi închise ochii, cuprinsă de disperare. Oh, Doamne, ce se întâmplă cu ea? De ce îşi bătea joc de el în asemenea hal? S-ar fi zis că, în ascuns, îl ura de moarte.

— Aşa o fi, şopti ea obosită şi se duse împleticindu-se în baie. Dădu drumul la robinete să se umple cada. Aşezându-se pe marginea ei, turnă spumant parfumat, întrebându-se ce avea de făcut.

Măcar dacă maşina ei n-ar fi fost la reparat …

Înainte ca gândurile negre să ia drumul hârtiei, îşi aminti de maşina lui Cooper.

Respiră uşurată sâsâind printre dinţi. N-avea decât să aştepte până adoarme…

După o jumătate de oră, când nici nu ieşise bine din baie, auzi un ciocănit puternic în uşă, pe care nu-l luă în seamă. Bănuind că Michael nu s-ar fi dat în lături să intre neinvitat, dacă ar fi ţinut cu tot dinadinsul, nu mai apucă să se şteargă şi înhăţându-şi halatul şi-l trase pe ea în drum spre uşă.

— Cine e? se răsti în glumă. Cel mai înţelept lucru era să-l lase să creadă că cedase şi că încearcă să facă faţă cât mai bine unei situaţii dezagreabile.

Michael replică vesel.

— Lupul cel rău a venit să fure şi să dea foc.

Mulţumită că gluma îi reuşise, Casey răsuflă uşurată.

— Poţi fura orice, dar te rog, nu da foc. Nu am achitat încă ratele casei şi m-ai băga la datorii, se plânse ea în joacă.

Întredeschise uşa şi-l întrebă iscodindu-l cu privirea.

— Ce doreşti? îi era ciudă că îi tremurau degetele încercând să-şi lege cordonul în jurul taliei suple.

El zâmbea, dar în ochii ce o sfredeleau prin deschizătura îngustă a uşii nu citea nimic amuzant.

— Dacă-ţi spun, îmi trânteşti uşa în nas?

Vocea aceea o neliniştea, dar el deja împingea să o deschidă mai larg.

— Ştii, începu el trecând pragul, e indecent din partea ta să arăţi atât de apetisant când de abia ai ieşit din baie. Îi studia cu priviri lascive părul ciufulit, faţa lucind de curăţenie şi halatul vechi la care, probabil, ţinea foarte mult. Aşa cum arăta i se părea chiar mai frumoasă decât atunci când o cunoscuse.

Cu un gest nervos, Casey îşi încheie halatul până sus la gât, să fie convinsă că era îmbrăcată. Felul în care era privită îi dădea de bănuit.

— Mi-ar trebui un săpun, spuse el spăşit, ghicind cât era de nervoasă. Părea destul de încurcat. Nu am găsit niciunul în cealaltă cameră de baie, adăugă, văzând-o cum îl fixează cu privirea.

Casey tocmai îi contempla pierdută ochii ca două lacuri adânci, blânzi, căprui cu irizaţii aurii.

— Poftim? îl întrebă pe un ton destul de tăios, pentru ca imediat să se facă una cu roşul pestriţ al halatului. Ce naiba am? se întrebă nervoasă, tulburată şi incapabilă să-şi amintească ce anume îi ceruse.

— Săpunul, şopti el. Chiar şi acel cuvânt atât de prozaic, rostit de el părea plin de senzualitate.

Oh, trebuie să scap cât mai repede de el, îşi spuse Casey cuprinsă de panică. Era mult mai periculos decât şi-l închipuise vreodată pe Pablo Cadenas care nu dorea decât banii ei. Bărbatul acesta, dacă voia ceva, putea obţine totul!

Săpunul. Casey inspiră adânc pentru a-şi limpezi gândurile. Îşi revenise.

— Mă duc să-ţi aduc, zise, îndepărtându-se în grabă. Dacă ar mai fi zăbovit o clipă s-ar fi aruncat în braţele lui.

În baie trase adânc aer în piept, aerul neimpregnat de mirosul lui plăcut, bărbătesc, apoi scotoci în sertarele dulapului până găsi un săpun, cel pe care i-l dăduse sora ei, Bridget, pe vremea când trecea printr-una din perioadele ei de extravaganţă. Nu numai că era foarte parfumat, dar avea încrustat în el inimioare roşii şi un Cupidon. Zâmbi.

— Dorm iepureşte, îi atrase el atenţia când reveni în dormitor.

— şi ce-mi spui mie? Casey îşi ridică mirată o sprânceană.

— Nu încerca, te rog, să-ţi iei tălpăşiţa în timp ce dorm. Drept să-ţi spun, sunt frânt de oboseală.

Casey privi într-o parte, neputând să-i susţină privirea de teamă că i-ar citi vulnerabilitatea pe care i-o simţise şi în voce. N-ar fi trebuit să-i pese, dar îi păsa.

O atinse uşor pe umăr pentru a o face atentă dar, în aceeaşi clipă, era în braţele lui.

— Casey! îi şopti în păr. Mai mormăi ceva care ei i se păru că ar fi „Waterloo” şi se întrebă mirată dacă nu cumva îi reproşa ceva.

La fel de repede cum o luase în braţe, se trezi împinsă la o parte.

— Uite ce-mi faci, O'Neil, bombăni el. Am venit după săpun şi tu încerci să mă seduci, aşa îmbrăcată după ultimul jurnal. Să-ţi fie ruşine!

Casey râse prefăcut.

— Data viitoare voi ţine minte. Îi întinse săpunul. El se încruntă.

— Numai din ăsta ai?

Ea dădu din cap. Doar îi atinse mâna şi simţise că ameţeşte iar acum aştepta, nu mai ştia nici ea de ce, să ia săpunul.

— Acum, pleacă! se răsti, făcând eforturi să-i vorbească calm şi pe un ton indiferent. Îşi drese glasul încercând încă o dată. Dacă ar fi îndrăznit să-l mai atingă, nu l-ar mai fi lăsat să plece, şi nu dorea să rişte. Iar dacă nu l-ar mai fi lăsat să plece…

Michael luă săpunul şi-şi plimbă privirea prin cameră, tânjind după patul de dimensiuni apreciabile, acoperit cu o cuvertură multicoloră şi perne de culoare bleumarin.

Oftă cu gândul la cele trei săptămâni, cele mai lungi din viaţa lui.

— Noapte bună, O'Neil, şopti, apoi se întoarse şi plecă.

Ea închise uşa. Mâinile îi tremurau şi pentru a doua oară se rezemă moale de ea. Plecase lăsând-o fremătând de dorinţă. Închise ochii. Ce greşeală. Imaginea lui Michael părea că i se întipărise în minte pe vecie.

— Ah, Dumnezeule, bâigui încercând să respire normal.

Intră îngrijorată în baie, se pieptănă în grabă, se spălă pe dinţi şi se întoarse în dormitor să se schimbe.

Ieşi din cameră după ce îşi puse nişte blugi decoloraţi, o bluză veche verde-închis şi tenişi. Tremură toată până găsi cheile maşinii lui Michael, Simţindu-se ca un hoţ în propria casă, se strecură jos în hol şi trase cu urechea la uşa băii. Duşul curgea dar notele joase ale melodiei pe care Michael o fredona acopereau zgomotul apei.

Fără cel mai mic zgomot, Casey deschise uşa şi răsuflă uşurată văzându-i hainele la îndemână. Pândind uşa aburită dădu peste pantalonii negri. Îi veni să strige „Evrika!” atunci când găsi imediat brelocul cu chei, dar buna dispoziţie îi pieri brusc, văzând că pe el erau prinse patru chei aproape identice. Habar n-avea care dintre ele erau cea de la portieră şi cea de contact.

Trebuia să le încerce pe toate.

Afară, totul părea în ordine. Dintre nori, luna plină învăluia strălucitorul Trans Am roşu într-o lumină palidă. Oftă uşurată, prima oară în seara aceea, savurând mirosul serii adus de adierea care-i răcorea faţa şi îi zburlea părul.

Se îndreptă repede spre maşină, dar odată ajunsă lângă ea ezită, frecând nervoasă între degete una din chei. Pentru prima dată de când se hotărâse să ia maşina lui Cooper avea mustrări de conştiinţă. În plus, mai începuse şi stomacul să-i facă figuri.

Este singura ta scăpare, îşi spuse, făcându-şi

curaj. Alese la întâmplare una din chei şi rugându-se să fie cea bună, o introduse în broască.

Nu era cea bună.

Sunetul ascuţit al alarmei sparse liniştea nopţii calme de primăvară. În graba ei de a fugi nu se gândise că maşina ar putea fi conectată la sistemul de alarmă. Îşi duse instinctiv mâinile la urechi uitându-se la maşină ca la un animal gata să o muşte.

Dar acum altceva îi atrăgea atenţia. Uşa din faţă se deschisese. Răsucindu-se pe un picior Casey îl văzu pe Michael în prag. În afara prosopului care nu-l cuprindea ca lumea, era gol-goluţ.

Nici incredibilul Hulk nu putea arăta mai fantastic. Casey simţi că se sufocă.

Michael şedea într-o băltoacă, ţinând strâns prosopul, ca înecatul agăţat de un fir de pai. Spuma şamponului i se scurgea de pe faţă şi din urechi ca dintr-o oală dată în clocot. Balonaşe albe, desprinse de pe gene şi sprâncene i se adunaseră în colţurile gurii crispate.

Umerii largi şi muşchii încordaţi străluceau în lumina becului de pe verandă. Casey îşi plimbă privirea mai jos de umeri, acolo unde spuma se prinsese de părul aspru de pe piept, comparând clăbucii cu ciucuri de cristal.

Ceva sau cineva aflat în spatele ei îi atrăsese lui Michael atenţia. Casey se întoarse dorindu-şi imediat ca pământul să se crape şi să o înghită.

Asta mai lipsea, îşi spuse furioasă. Toţi

vecinii, fără excepţie, care până atunci îi respectaseră intimitatea, ieşiseră din case la sunetul alarmei. Îi auzea şoptindu-şi unul altuia: Cine e tipul gol de pe verandă? Ce caută în casa lui Casey? Cine era idiotul care se atinsese de maşină şi declanşase alarma?

Idiotul în persoană îşi dorea să nu-i fi trecut vreodată prin minte să ia maşina.

Ce mai putea să spună sau să facă? Se întoarse spre Michael.

Se părea că pentru el nu existau dubii în privinţa celor ce avea de făcut. Trecându-şi în grabă privirea de la Casey la mulţimea care se holba la el, se îndreptă spre maşină păşind cu grijă, în picioarele goale, pe aleea prunduită.

Nedând nici cea mai mică atenţie roşcatei care îl privea decepţionată, fără să scoată o vorbă, luă cheia din portieră, o potrivi pe cea bună şi deschise. Bombănind se aplecă înăuntru, umblă sub torpedou şi întrerupse alarma.

Tot mai bine era cu sunetul ăla nenorocit, decât acum când se lăsase o linişte mormântală! se gândi Casey înfuriată, simţind furnicături în ceafă, acolo unde ochii mulţimii o sfredeleau necruţător.

— Oameni buni, spectacolul s-a sfârşit, îi anunţă Michael, pe un ton tăios, aşa, ca să nu existe discuţii. Toţi, la unison se puseră în mişcare dispărând în întuneric.

Michael se întoarse şi o porni încet spre Casey, cu paşi ameninţători, asemeni unei feline.

Fiecare fibră a muşchilor o îndemna să o ia la fugă, dar frica o paralizase. Casey îşi aminti că o singură dată i se mai întâmplase aşa ceva, în vara în care împlinise paisprezece ani şi avusese curajul să ia camioneta tatălui său, Model-A, pe care o zdrobise de cum se suise la volan. Cooper semăna leit cu tatăl ei, avea privirea rece şi impenetrabilă precum diamantul.

Valul de adrenalină o mobiliză.

— Nu te apropia de mine, îi porunci cu o voce nesigură, ridicându-şi braţele şi făcând paşi înapoi. Când se lovi cu fundul de capota metalică ştiu că nu mai avea unde să se ducă şi că nu i-ar folosi la nimic dacă l-ar fi ameninţat că-i zgârie vopseaua cu unghiile. Cooper n-ar fi ţinut seama de ameninţări, aşa furios cum era.

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi! îşi încleştase pumnii pregătindu-se de atac, numai că el îi dădu braţele la o parte şi i le lăsă în jos dintr-o singură mişcare.

— Să zici mersi că nu te-arunc în ocean, mârâi el. Casey nu avea să afle niciodată cum îi reuşise figura, când cu cealaltă mână îşi ţinea prosopul, dar înainte să-i poată para lovitura, un braţ ca de gorilă o prinse de mijloc şi o ridică pe umăr.

Ca pe un sac cu cartofi!

— Lasă-mă jos! îi lovea cu pumnii spatele şi umerii, dar părea insensibil. Dacă totuşi simţea ceva era braţul cu care o prinsese, fără jenă de fund şi care acum o apăsa şi mai tare. Între braţ şi

umăr se simţea prinsă ca într-o menghină. Precautâ, se gândi că e mai bine să-şi păstreze forţele pentru a respira.

Intră în casă împingând uşa din faţă cu piciorul. Casey spera, cu răutate, că poate se loveşte la picioare, dar nu făcu nicio remarcă.

În sfârşit, Michael o trânti pe bancheta din camera din faţă şi se retrase imediat de parcă apropierea ei i-ar fi făcut rău.

Casey se sprijini de braţul banchetei frecţionându-şi locurile unde o strânsese, cu gândul la eventualele vânătăi care i-ar fi putut apărea a doua Zi.

— Şi acum, ce mai ai de gând să pui la cale? o întrebă el cu glas sfâşietor. Tâlhăria asta a pus capac la toate.

Auzi, tâlhărie! spumega de furie sub privirea atentă şi rece ca gheaţa. Înghiţi iute şi-şi plecă ochii. Se simţea deplorabil. În nodul din gât se strânseseră laolaltă ruşinea, vinovăţia şi regretul şi, în ciuda eforturilor, simţi cum pleoapele îi iau foc. Furioasă, îşi frecă ochii cu pumnii, dar ochii i se umplură de lacrimi sărate care începură să i se prelingă pe obrajii îmbujoraţi.

Michael se îndepărtă nesuportând să-i vadă lacrimile, refuzând să-i ia în seamă tremurul bărbiei sau durerea reflectată în privire.

Mârâi ceva nedesluşit. Putea să înfrunte o Casey impertinentă şi apoi să guste conflictul. Dar în situaţia asta?

— Nu încercam să-ţi fur maşina, Cooper,

spuse ea încet, luptându-se cu disperare să-şi recapete controlul.

Michael se răsuci înjurând.

— Te-ai prefăcut de minune! ţipă el, strângându-şi spasmodic prosopul în jurul coapselor.

Vorbele acestea fură suficiente ca să-i sece lacrimile. Îşi ridică privirea înfruntându-l, înălţându-şi sfidător bărbia.

— Nu mă priveşte ce dracu' crezi! N-am vrut să-ţi fur nenorocita aia de maşină, şuieră ea printre dinţi.

— Perfect, atunci spune-mi ce voiaisă faci, îi ceru, ţintuind-o de speteaza banchetei.

Închise ochii încercând să nu dea atenţie valului de sânge care îi zvâcnea în urechi. El îşi pierduse prosopul şi dacă se prefăcea că nu observă acest lucru, nu era decât din cauza situaţiei deplorabile în care se afla şi care nu-i permitea să observe amănunte.

Îşi lăsă mâna pe umărul ei şi o forţă să se ridice.

— Răspunde-mi, fir-ar să fie! O scutură uşor. Unde naiba voiai s-o-ntinzi? se răsti el.

Înghiţi un nod. Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de mizerabil.

— Voiam să scap de tine! ţipă ea.

El îi luă faţa între palme forţând-o să-i înfrunte privirea.

— Şi după asta ce-ar mai fi urmat, Casey? Toată viaţa te-ai fi ascuns sustrăgându-te

copilăreşte de la răspunderi? îşi miji ochii abia stăpânindu-şi furia.

— Nu e treaba ta ce-aş fi făcut eu mai departe, se înfurie şi ea. Ar fi vrut să fie calmă, dar, din cauza lui, îi era aproape imposibil.

— Ba este, din moment ce te-ai fi folosit de maşina mea ca să dispari. Ochii îi străluceau din ce în ce mai ameninţător şi dunga palidă care îi apăruse deasupra buzei superioare era dovada de necontestat a frământării sale interioare.

— Ţi-am mai spus! N-aveam de gând să ţi-o fur. O voiam doar ca să plec în altă parte şi să scap de tine şi, improviză ea mai departe, după aceea i-aş fi spus tatălui meu unde o găseşte iar el s-ar fi ocupat să ţi-o recuperezi.

— Nemaipomenit! o luă el peste picior. Aveai de gând să-ţi implici şi tatăl în acest furt.

— N-ar fi fost un furt!

Mormăind în barbă ceva indecent, Michael se îndepărtă. Se sprijinise de perete, îşi încrucişase braţele peste piept şi o privea cu ochii lui negri care scăpărau scântei.

— Inutil, zise calm. Am încercat tot posibilul şi uite cu ce m-am ales: minciuni, şmecherii.

Casey nu mai ştia încotro să se uite. Tot corpul îi era străbătut de fiori, când reci, când fierbinţi, care îi dădeau o stare de nervozitate. Prea agitată ca să stea locului, se postă în faţa banchetei hotărâtă să nu-şi mai ia ochii de pe vârful tenişilor.

Putea oare să ignore minunatul trup, când

prezenţa lui umplea camera? Razele palide ale lunii ce se strecura prin fereastră, aruncau pete arămii pe pielea lui bronzată, iar efectul luminii dădea părului întunecat, cu urme de şampon, nuanţe roşiatice. Părea că luna ţinea cu tot dinadinsul să-i atragă atenţia asupra bărbăţiei lui, prin jocul de umbre şi lumini.

Valul fierbinte de plăcere care îi trecu brusc prin şira spinării fu mai mult decât putea suporta.

— N-am nevoie de ajutorul tău, aşa că, dispari din casa mea! îi indică uşa. Michael trase adânc aer în piept şi Casey rămase cu ochii aţintiţi pe pieptul lui lat.

— Nu cred că vrei să plec, Casey, spuse el sigur pe sine, lucru ce o scoase din sărite.

— Ba da, vreau! ţipă, dându-şi seama că el avea dreptate. Ceva din ea l-ar fi alungat, dar cealaltă parte, cea care o domina era atrasă de acel bărbat provocator care o făcea să freamăte de dorinţă. Nici nu se gândea că se îndrăgostise de el, dar ştia că la fel de hotărâtă cum era să evite întâlnirea cu juraţii, tot atât de mult dorea ca Michael să nu plece. Nu încă. Şi nu supărat pe ea.

— Bine, o lăsă ea mai moale, făcând un gest vag spre baie, du-te să-ţi termini duşul.

El îşi înclină capul făcând o plecăciune.

— Oh, îţi mulţumesc.

Aruncându-şi neglijent prosopul pe umăr, reuşi să-şi facă o ieşire pe cât de demnă pe atât de comică.

De îndată ce auzi uşa băii închizându-se,

Casey alergă în dormitor. Se aruncă pe pat cu capul în pernă. Închizând ochii intenţiona să se odihnească doar câteva minute pentru ca apoi să se gândească ce avea de făcut. Asemeni lui John Paul Jones, lupta ei abia atunci începea!

Capitolul 5

Michael şedea la umbră şi privea în jos la freamătul continuu al valurilor agitate care izbeau stâncile. Zgomotul era asemenea unui muget furios, Iar spuma care ţâşnea în aer, ca dintr-un izvor, lovea neîncetat faleza de la poalele stâncii.

Lipit de stâncă, Michael ţinea piept cu stoicism atacului sălbatic al valurilor. Aerul marin îl învăluise ca într-o ceaţă depunându-i în păr un strat subţire de sare şi broboane pe gene, pe gât şi pe faţă. Îşi simţea pielea ca dată cu o substanţă astringentă.

Îi era frig, se simţea rău şi îi era somn. Nu-şi dorea decât să intre în casă şi să-şi caute o poziţie comodă pe banchetă, nu înainte însă de a exorciza demonul care îl scosese de acolo.

Străbătu distanţa dintre cele două balustrade, atingând din când în când metalul rece ca pentru a se convinge că nu trăieşte un coşmar; stătea afară ca un idiot, iar afară era o vreme infectă.

Vreme de o oră după ce se dusese la culcare,

se tot fâţâise pe bancheta mai scurtă cu un metru faţă de lungimea lui şi mult prea îngustă pentru un bărbat de talia lui. Dar nu fusese de vină numai bancheta. Chiar în cel mai confortabil pat şi tot n-ar fi avut linişte, ştiind-o pe Casey la câţiva metri distanţă.

O dorea. Îl atrăsese din primul moment, de când o găsise dormind în cămăruţa din spatele salonului de recepţie. Dincolo de excentricitatea pe care o afişa, folosind-o ca pe un scut de protecţie, se afla femeia care fremăta, caldă, generoasă şi foarte, foarte dornică de afecţiune.

Blestemând, renunţase la gândul că ar mai putea dormi şi se ridicase de pe banchetă. Cu dragă inimă l-ar fi omorât pe nenorocitul care îşi bătuse joc de puritatea ei şi îi distrusese încrederea în oameni. În concluzie, cum stătea aşa în mijlocul camerei, considerase mai potrivit să meargă în dormitor şi să se întindă lângă Casey. O iubea, dorea să o cuprindă, să facă dragoste cu ea şi dimineaţă să se trezească ţinând-o în braţe.

O şi luase spre dormitor când se oprise brusc, fără să mai înţeleagă nimic. Pentru prima dată de când descoperise minunata diferenţă dintre băieţi şi fete, se simţea neputincios. Repetând înjurăturile, făcuse stânga-mprejur şi ieşise afară.

Intenţionase să facă o lungă plimbare, dar agitaţia oceanului îl atrăsese. Simţindu-se ce va mai bine se cocoţase în vârful stâncii.

Zâmbi ironic şi colţurile gurii i se lăsară în jos.

— Naiba s-o ia, bombăni. Ce-o fi râs Casey în sinea ei când insistase să doarmă pe „canapea”, izbucni în râs. Ar fi trebuit să bănuiască ceva atunci când ea cedase fără prea multă vorbă.

Îşi ridică gulerul şi intră în ceaţa groasă ca să mai arunce o ultimă privire oceanului. Inspirând adânc aerul sărat se întoarse şi o luă spre casă.

— Bună dimineaţa, O’Neil.

Vocea bărbatului vibră puternic, plină de optimism, trezind-o din visare şi făcând-o să se ridice din pat cu o viteză surprinzătoare.

— ’neaţa, zise ea cu glas piţigăiat. Fir-ar să fie, am pierdut momentul prielnic de azi-noapte. Se ridică înainte de a-şi fi terminat fraza.

— În ce mă priveşte, mă bucur că ai adormit. Michael râse scurt. Să o iei din loc pe o ceaţă atât de groasă ca cea de azi-noapte, n-ar fi fost o idee prea grozavă. Şi, în afară de asta, oftă el teatral, cum era să mă lipseşti de ocazia de a-ţi putea demonstra calităţile mele de bucătar?

Casey îl văzu cu tava în mâini iar pe ea, aşezate ceştile şi ibricul din sticlă. În aer plutea aroma cafelei proaspete.

— Nu-mi amintesc să te fi invitat înăuntru, se răsti ea şi-şi încleştă dinţii să nu ţipe.

Ochii lui aruncau sclipiri jucăuşe, privind în jos spre ibricul de cafea.

— Sper să-ţi placă cafeaua amară. Este cea mai bună, îi declară pe un ton exasperant de

politicos.

Nu pricepea deloc cum putea să fie atât de dezgustător de bine dispus şi să o scoată pe ea din sărite, aşa, cu noaptea-n cap.

— Pofteşte afară! făcu un semn categoric cu mâna aşteptându-l să se întoarcă şi să-i îndeplinească ordinul. Dar când îl văzu că, dimpotrivă, se apropia, simţi cum i se încordează toţi muşchii, nici ea nu ştia dacă de teamă sau de supărare.

Fără să dea nici cea mai mică atenţie aerului ei ostil, Michael făcu un semn cu capul în direcţia tăvii cu motive orientale pe care o ţinea în mână.

— Aş fi pus un trandafir pe ea, dar nu am găsit niciunul, rânji el. Bănuiesc că printre multele talente pe care le ai, nu este inclus şi grădinăritul, nu?

Încercând să ignore statura impozantă, pusă în valoare şi de pantalonii maron şi cămaşa bej, se răsti:

— Dacă n-aş fi o doamnă…

— Slavă Domnului că eşti, exclamă vesel, aşa că, hai să ne bem cafeaua ca doi oameni şi să ne facem programul pentru azi. Zâmbea maliţios. Îmi dai voie? o întrebă arătând cu capul spre fotoliul mare, ticsit, aşezat în colţ, lângă fereastră.

— Şi dacă spun nu? îl întrebă pe un ton cât se poate de rece.

— Ştii bine că n-ai face-o, o informă cu impertinenţă. Aşeză tava pe patul răvăşit, turnă cafeaua, îşi luă ceaşca şi se duse să se aşeze în

fotoliu.

— Haide, zise curtenitor, bea-ţi cafeaua. Te asigur că n-o să-ţi rămână în gât. Întâmplător, mă pricep să fac cea mai bună cafea de prin părţile… cea mai bună cafea din lume. Se aşezase confortabil în fotoliu încrucişându-şi picioarele lungi. Luă prima sorbitură.

— Azi e cam înnorat, dacă te interesează, continuă el, dar sper ca mai târziu să iasă soarele.

Aroma cafelei n-o putea lăsa indiferentă, îi lăsa gura apă, iar Michael care, evident, se amuza pe seama ei, îi stârnea şi mai multă poftă. Nu se mai putea abţine. Poate „ar fi dat orice” pentru o ceaşcă cu cafea dar, în acel moment, foarte probabil, ar fi omorât pe cineva.

Nu era neapărat nevoie ca în schimbul unei ceşti cu cafea să se poarte prieteneşte cu el! Fără un cuvânt aşeză tava pe jos, îşi luă ceaşca şi se sui înapoi în pat. Dacă nu-i va da atenţie, poate va pleca.

Cafeaua era neaşteptat de bună. Casey îşi linse buzele de plăcere. Era chiar mai bună decât cea pe care o pregătea ea dar, bineînţeles, n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului. Mai degrabă s-ar fi lăsat prăjită în ulei decât să i-o spună…

Michael o urmărea zâmbind leneş. Cum stătea aşa, turceşte, părea relaxată, dar ar fi ţâşnit la cea mai mică mişcare a lui, aşa că mai luă o sorbitură şi plescăi din buze.

— Vai, Cooper, faci cea mai bună cafea, spuse el după ce mai luă o înghiţitură, sorbind-o

zgomotos. Văzând-o la fel de impasibilă, continuă pe acelaşi ton. Mulţumesc, mă bucur că-ţi place.

Casey, abia abţinându-se să nu zâmbească, sorbi repede o înghiţitură.

— Mai doreşti o ceaşcă, Coop? întrebă Michael imitându-i vocea afectată. Vai, mulţumesc, iubito, nu te deranja, răspunse tot el cu voce groasă. Se ridică, străbătu foarte încet camera să-şi umple din nou ceaşca. Zâmbindu-i se aşeză cu coatele pe genunchi şi cu ceaşca în mâini.

— Uite ce e, botoaso, eu ar trebui să fiu supărat pe tine după noaptea trecută, dar nu sunt!

De teamă să nu-i întâlnească privirea, Casey privi într-o parte. Nu mai era supărată fiindcă dejucase ultima încercare de evadare, ci îl ura şi se ura şi pe ea pentru că în noaptea aceea atât de agitată descoperise că era îndrăgostită de el. Şi era sigură că nu-şi dorea acest lucru. Întotdeauna eşti atât de prost dispusă dimineaţa? Ochii căprui, pătrunzători, îi descoperiseră cearcăne sub ochi. Sau te simţi aşa pentru că azi-noapte ai dormit la fel de prost ca şi mine? zise el încet, tărăgănând cuvintele. În sinea lui jubila. Cel puţin, nu era singurul care avusese o noapte de groază.

Simţindu-se intens studiată, Casey începu să respire precipitat. Pulsul îi bătea spasmodic chiar sub pielea uşor pistruiată de la baza gâtului. Tristul adevăr era acela că toată noaptea nu-l visase decât pe el. Rememorând frânturi din vis începu să se foiască şi în obraji îi apărură două pete colorate. Îşi concentra toată atenţia asupra

cafelei rămasă în ceaşcă rugându-se ca el să plece din dormitor.

— Vorbeşti cam mult, O'Neil, mormăi el. Ridicându-se îi luă ceaşca şi o puse pe tavă.

— De altfel, de ce să vorbim, când sunt atâtea lucruri, mult mai plăcute, pe care le putem face? Se aşeză în genunchi în pat, privind în jos spre ea.

Casey îi aruncă o privire ofensată şi se trase înapoi, ferindu-se de mâinile care parcăse repezeau la ea din toate direcţiile. Cel mai mult o deranjau zvâcniturile din stomac şi pulsul care bătea acolo şi care nu-i mai bătuse.

O copleşise dorinţa de a rămâne pe loc, pentru a se bucura de acele „lucruri mai plăcute „despre care îi vorbise, dar îşi înghiţi nodul din gât, se feri într-o parte şi sări din pat în celălalt capăt al camerei.

— Nu-mi amintesc să te fi invitat în casa mea, cu atât mai puţin în patul meu. Dă-te jos, se răsti ea.

Zâmbind evaziv el trecu în genunchi prin pat şi coborî.

— Dacă aş aştepta invitaţii ori de câte ori doresc să fac dragoste cu o femeie frumoasă, aş fi la fel de neştiutor ca în ziua în care m-am născut.

— Nu mai spune, se răţoi ea. Bărbaţii ca tine care forţează... Se opri simţind braţul care îi încolăcise gâtul şi o trăgea spre el. Chipul lui frumos era luminat de un zâmbet satanic. Neavând încotro Casey cedă.

Îi auzea respiraţia regulată care îi ridica şi îi

cobora pieptul lat şi-i invidie autocontrolul. Privirea diavolească ce i se plimba pe buze o dezarmase. Se simţea ca o păpuşă din cârpe, cu picioare moi, gata să cedeze presiunii degetelor care o apăsau pe spate. O păpuşă din cârpe în care doar inima zvâcnea cu putere.

Era aproape sigură că o va săruta sălbatic, dar el îi atinse buzele doar cu o mângâiere uşoară, tandră.

— Dacă vrei să aştept invitaţia… îi spuse muşcându-i blând buzele, aştept, Casey. De emoţie vocea i se îngroşase.

Buzele îi tremurară într-un gest de abandon dar, inexplicabil, se retrase repede, îngrozită.

— Cooper, eu… închise gura cu un zgomot uşor şi-l privi cu ochii larg deschişi şi strălucitori.

El înţelese.

— Şşt, şopti aşezându-şi uşor degetul pe buzele ei. Vom aştepta. Înainte de a-şi ridica capul o mai sărută o dată tandru, în colţul gurii.

— Măcar până când te aranjezi, adăugă el zâmbindu-i relaxat, privind-o în ochi. Micul dejun e gata în douăzeci de minute, aşa că între timp, iubito, pune mâna şi fardează-te. O ciupi de nas şi ieşi.

Rămase clipind uimită, întrebându-se dacă intenţionase să o jignească. Strigă imediat după el.

— Şobolan împuţit, apoi zâmbi, uşurată că încă o dată el reuşise să calmeze spiritele.

Douăzeci de minute mai târziu, după un duş

fierbinte şi un masaj energic, Casey se simţea alt om. Intră în dormitor şi se duse direct la dulap. Scotoci după bluza de bumbac şi pantalonii albi, dar renunţă la ele. Michael putea intra dintr-un moment în altul şi ar fi găsit-o înfăşurată în prosop, aşa că se hotărî pentru tricoul turcoaz şi o fustă uşoară de jerse. Aruncă prosopul şi îşi trase iute tricoul şi fusta pe care o înnodă peste şolduri.

Intră în baie, îşi trecu pieptenul prin păr, îşi dădu cu puţin fard în obraz şi pe buze cu un ruj portocaliu aprins.

— Am auzit duşul aşa că am pus mâncarea în cuptor să stea caldă, o informă Michael când intră în bucătărie câteva minute după ora zece. Dar nu era nevoie pentru că ai apărut la timp, zise el, plimbându-şi privirea apreciativ de la părul roşcat până la vârful picioarelor desculţe.

— Nu de alta, dar mi-era teamă să nu te speteşti muncind.

Trecu pe lângă el şi-şi umplu o ceaşcă cu cafea proaspătă şi fierbinte. Abia atunci observă surprinsă că masa era deja pusă.

— Doamnă, masa este servită, zise el pe un ton glumeţ şi o invită să ia loc, exagerând gestul.

Nu-l cunoştea în această ipostază de aceea nu comentă nimic. Doar atunci când mâna lui îi zăbovi pe spate după ce îi împinsese scaunul, se răsti nervoasă.

— Nu fac parte din meniu.

— Mare păcat, îi replică el calm.

Puse tigaia pe masă şi împărţi omleta,

punând-o în farfurii cu o îndemânare de invidiat, apoi aduse fundul de lemn cu feliile de pâine prăjită şi ceştile cu cafea şi se aşeză la masă în faţa ei.

— Eşti plin de surprize, Cooper, remarcă ea, savurând prima bucăţică din cea mai delicioasă omletă spaniolă pe care o gustase vreodată. E foarte bună, vorbesc serios.

— Mulţumesc, dar speram să nu fii atât de surprinsă. Zâmbi întinzându-i pâinea prăjită.

Altă surpriză. Nu semăna deloc cu pâinea prăjită, seacă, pe care o mânca ea de obicei. În unt adăugase mirodenii, dar nu vru să-i dezvăluie ce anume. Zâmbindu-i maliţios, o informă că era reţeta familiei transmisă din tată în fiu timp de două sute de ani. Nu eşti zdravăn, râse ea.

— Şi, cu toate astea, mă iubeşti.

Înghiţind în grabă, Casey aproape se înecă. Se uită în ceaşca aproape goală neştiind ce să spună. Acest lucru îl descoperise singură cu puţin timp în urmă. O himeră... pe care şi cea mai slabă adiere ar fi spulberat-o în cele patru vânturi.

— Acum, fiindcă tot am servit masa împreună de două ori, dar n-am petrecut nici o noapte în acelaşi pat, nu crezi că ar fi timpul să discutăm ca doi vechi prieteni? continuă Michael entuziast, în aparenţă fără să aştepte răspuns la remarca sa.

Casey tresări surprinsă.

— Despre ce? întrebă cu un calm uimitor. „Ştii foarte bine despre ce!” îi spunea zâmbetul lui leneş, dar din cine ştie ce motiv, pe un ton

convenţional, din care nu lăsa să se înţeleagă decât un vag interes, îi zise.

— Ştii tu, povestea aia.

Simţea o dorinţă nebună să-i facă pe plac dar, pe un ton voit reţinut, spuse nu. Masca prefăcătoriei, cizelată cu grijă, apăru brusc disimulând frământarea sufletească.

— O păstrez până în momentul în care vreun ziar de mare tiraj îmi va oferi o sumă exorbitantă pentru exclusivitate. De-abia aştept.

Privirea lui întunecată îi stărui pe figură.

— Nu-mi îndruga mie aiureli, zise calm. Îţi vei sacrifica piesele albe atunci când te vei simţi încolţită.

Casey zâmbi răutăcios, lăsând să-i cadă, cu zgomot furculiţa în farfurie. Ar fi folosit cu mare plăcere şi şerveţelul aflat la îndemână, dar acesta nu făcea zgomot.

— Perfect, n-ai decât să crezi ce vrei. Nu e treaba ta, zise surâzând onctuos.

Michael se încruntă şi o privi printre gene.

— S-ar putea, recunoscu el, dar s-ar putea să mă intereseze pentru că vreau să te ajut şi până nu ştiu ce s-a-ntâmplat între tine şi Cadenas nu pot face nimic.

Ea tăcu ridicându-şi bărbia cu îndărătnicie şi ochii continuară să-i arunce fulgere de mânie.

— Ştiu cât eşti de pornită împotriva lui Cadenas, dar dacă n-ai un avocat foarte bun, pierzi procesul, spuse el pe un ton autoritar.

Inima îi bătea cu putere în ciuda voinţei ei.

Una e să ştii tu că vei pierde un proces şi e cu totul altceva când ţi-o spune altul. Mai ales pe un ton atât de categoric!

Ridică din umeri cu aplomb dar numai ea ştia ce are în suflet.

— Şi ce dacă pierd procesul? Se ridică de la masă şi cu mişcări stângace strânse vasele murdare, dar nu ajunse în bucătărie pentru că Michael îi tăie drumul.

— Eşti iute la mânie, mititico, nu-i aşa? o tachină el, dar în privirea care-i studia mina hotărâtă nu exista urmă de veselie.

— Lasă vasele, te ajut eu mai târziu. Palmele lui abia îi atinseră braţele dar le simţi mângâierea de parcă degetele subţiri i-ar fi explorat fiecare centimetru. Mai bine hai să ne plimbăm.

— Nu ţi-e teamă că odată ajunsă afară aş putea fugi?

Zâmbind cu indolenţă îşi ridică sprâncenele şi la ochi îi apărură riduri subţiri.

— Îmi asum riscul, mârâi el, apoi îi luă farfuriile din mână şi le puse din nou pe masă.

— Haide, vino.

Pe cât de plăcută, pe atât de tulburătoare fu senzaţia de căldură care o inundă atunci când o prinse de mână.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, nu-i nevoie să mă susţii. Îşi retrase mâna, dar el i-o ţinea strâns.

— Ce zi splendidă, nu?

Chiar era? Mână în mână, lui Casey nu-i era teamă decât de un singur lucru, iar acesta nu avea

nicio legătură cu vremea. Dădu din cap în semn că da.

Afară, încercă din nou să-şi elibereze mâna şi de această dată reuşi.

Sub pretextul că îi arată drumul pe poteca ce ducea spre plajă, se îndepărtă puţin de el. Mai mult îi simţea în spate decât îi auzea respiraţia şi, pentru liniştea ei, se strădui să păstreze acea mică distanţă.

— Când nu te ascunzi de agenţii procedurali, cu ce-ţi ocupi timpul, Casey?

Trecuse peste un bolovan păşind atentă în josul pantei şi mai făcu două sărituri până atinse nisipul. Ridicându-şi ochii spre el care cobora încet poteca, îi spuse:

— Sunt lingvist. Fac traduceri în limba engleză şi retroversiuni.

O întrerupse înainte de a apuca să mai spună că traducerile le făcea pentru orbi.

— Din ce limbă?

— Germană, franceză, italiană şi spaniolă. O luase de-a lungul plajei, iar el mergea în spate.

— Sunt impresionat. Zâmbea sincer şi afectuos. Părinţii tăi mi-au spus că eşti şi un foarte bun fotograf.

Casey schiţă un zâmbet.

— Sunt părtinitori.

Făcând-o să vorbească despre ea, era ca şi când ar fi făcut extracţii dentare.

— Povesteşte-mi despre fotografiile tale.

— Unele le-am vândut iubitorilor de păsări,

altele unor reviste despre natură. Ochii îi străluciră jucăuş. Oricum, Ansel Adams mă are la degetul mic, indiferent ce spune mama.

Michael se opri din mers şi o prinse de umăr.

— Cum găseşti timp pentru toate astea? o întrebă uimit. Se aplecase puţin spre ea, privindu-i chipul şi stăruind atât de mult asupra gurii, încât Casey simţi din nou că se sufocă.

— Şi, pe deasupra, să mai trag pe sfoară şi agenţii procedurali, vrei să zici? spuse ea caustic, în ideea că-l va face să schimbe subiectul. Ridicându-şi de pe frunte o şuviţă de păr arămie, se uită în sus spre el şi zâmbi.

— Să te joci copilăreşte cu agenţii procedurali, o corectă el cu un rânjet suspect de vesel.

Ceva în tonul lui îi reaminti că, de fapt, pe el nu reuşise să-l fraierească.

Se uită peste umăr apreciind distanţa străbătută. Ce i-ar mai fi plăcut să-l lase acolo înconjurat de nisip şi de apă, eventual în tovărăşia pescăruşilor. Faptul că nu putea s-o facă îi accentua nemulţumirea faţă de el, faţă de părinţii săi, prea încrezători în ea, faţă de toată lumea.

— Uneori, ai mei vorbesc ce nu trebuie, bombăni ea înciudată, dând cu piciorul unei cutii goale de conserve.

El schiţă un zâmbet zeflemitor.

— Uneori, părinţii sunt mândri de copiii lor, chiar atunci când aceştia fac greşeli.

— Ai tăi „probabil, sunt foarte mândri de tine,

îi replică ea răutăcios.

O secundă doar crezu că citeşte în ochii lui o profundă antipatie.

— Au fost întotdeauna, spuse el serios. Se întoarse şi o luă înainte.

— Uneori, Casey O’Neil, eşti demnă de dispreţ, şopti ea, simţind pentru el o milă inexplicabilă.

Rămase o clipă pe loc urmărindu-l cum se îndepărtează încet şi constată că reuşise să-l enerveze. Apreciind distanţa care îi despărţea, se gândi că n-ar fi rău să profite de avantaj, dar o reţinea ceva şi, oricum, era prea târziu.

— Nu vii, O’Neil? Se oprise şi o aştepta.

— Am de ales?

— Nu. Nu mai mult decât mine, adăugă în gând Michael. Dacă în urmă cu două săptămâni cineva i-ar fi spus că se va îndrăgosti de femeia pe care trebuia s-o urmărească, i-ar fi râs în nas. Se decisese să piardă câteva zile din vacanţă urmărind-o pe Casey pentru că auzise despre ea lucruri îngrozitoare. Trebuia să recunoască faptul că de-abia aşteptase să-şi pună ambiţia cu femeia care dusese de nas atâţia aşi în meserie, în rândul cărora intra şi fratele lui.

Gândul la David îl făcu să zâmbească cu veselie sardonică. Casey făcuse valuri în jurul lui David care cheltuise sume ameţitoare. Michael îşi aminti cum râsese de el şi îl luase peste picior că permisese unei femei să profite pe seama lui. David îl provocase spunându-i să-şi „înghită banii”

şi-i pusese în mână fotografia lui Casey scoasă din dosarul pe care i-l întocmise.

De atunci văzuse că este foarte atrăgătoare. Zâmbi amintindu-şi cum strecurase în portofel fotografia. Pentru identificare, îi spusese lui David, nevrând să-i mărturisească plăcerea cu care privise fotografia.

— Mă bucur că nu ai dispărut cât timp am fost cu spatele, zise el în timp ce Casey se îndrepta din umeri pentru a se uita în sus la el. Ai fi vrut, nu? Probabil, ai fi simţit o plăcere sălbatică dacă m-ai fi atacat pe la spate şi, cu totul accidental, bineînţeles, m-ai fi trântit cu faţa în nisip.

Hohoti zgomotos.

— În ce mă priveşte, m-aş fi distrat, dar dintr-un cu totul alt motiv, mult mai plăcut decât acela de a te vedea cu nasul în nisip. Să-ţi fac o demonstraţie? Exagerând, o privi pofticios, dar rânjetul lui caraghios abia o făcu să zâmbească.

— Nu, mulţumesc.

Mergeau încet, unul lângă altul, fără însă să se atingă. În sinea ei, Casey se simţea mulţumită nu numai de tăcerea neaşteptată în care căzuse Michael, dar şi de mirosul specific al oceanului, de clipocitul valurilor la picioarele lor, de mirosul sărat al brizei care le juca în păr.

Tăcerea lui i se transmise şi ei, la fel şi mina tristă ce i-o citi pe chip atunci când îl privi.

— Tu cu ce te ocupi, Cooper, atunci când nu alergi după paraplegici să-i repui în posesia

cărucioarelor, când nu confişti gumă de mestecat şi patine cu rotile?

Michael îşi înăbuşi hohotul de râs. Dacă spera să-l enerveze, nu era el omul dar, oricum, umorul ei era mai plăcut decât primăvara glacială.

— Cu patinele cu rotile mă descurc bine, skateboard-urile îmi dau dureri de cap, i-o întoarse el cu glas suav.

Luă de jos o piatră netedă şi lucioasă şi o aruncă atât de departe încât nu auziră când atinse suprafaţa apei.

— De fapt, actualmente conduc ceva în genul unei agenţii de detectivi. Era modest. Agenţia sa era printre primele trei birouri de investigaţii din ţară. Era a lui, în întregime, o clădire neipotecată, avea nouă angajaţi, doi dintre ei fiind chiar fraţii săi.

— Şi cu ce se ocupă acel „gen de agenţie de detectivi”? întrebă ea, neputându-se abţine.

— Ah, probleme de rutină. Urmărim pe cei ce se sustrag declaraţiilor pro sau contra cuiva, căutăm evadaţi sau moştenitori, chestii d-astea. O privi pieziş şi zâmbi.

— La nevoie, mă implic personal în găsirea unei persoane micuţe şi neserioase.

— Şi, eventual, te erijezi în paznicul ei, completă ea cu un aer posap…

— O fac pentru prima dată. Tonul apatic al vocii lui era nuanţat de o falsă veselie.

— De ce am avut eu norocul ăsta?

— Aşa au unii noroc, i-o trânti el.

Casey stătea foarte aproape de el, dar, brusc, avu senzaţia că se află la mile distanţă. Michael sesiză şi simţi un fior străbătându-i şira spinării iar în cap începură să-i sune clopoţei de alarmă.

Se întoarse şi înainte ca ea să bănuiască ceva, îi cuprinse faţa în palmele lui mari şi o privi scrutător în ochi.

— Perfect, O'Neil. Ce-ai mai pus la cale?

— Să p-pun la cale? Se bâlbâia pentru că el se afla prea aproape de ea şi această apropiere avea un efect devastator asupra stării ei emoţionale.

— Când taci, complotezi împotriva mea, o informă el, cu un surâs care o dezarmă.

— Mi-e greu să recunosc, dar nu complotez împotriva ta, Cooper.

— Ai început-o bine. Facem progrese. Tăcu observându-i zâmbetul trist. Dintr-odată se simţi foarte obosit, ca un atlet neantrenat, respira greoi şi neregulat.

Casey îşi dădu seama ce se întâmplase. Era excitat.

Privi plaja întinsă şi pustie. Doar ei doi.

— Vrei să ne luăm la întrecere? îl provocă ea, cu respiraţia întretăiată. Se uită în jos la picioare.

Slavă Domnului că nu-şi pusese tenişii! Când alerga desculţă, nimeni nu o întrecea.

— Cu ce handicap vrei să iei startul? o întrebă dându-şi importanţă.

— Cât îmi laşi? contracară ea apropiindu-se de apă. Dacă o urma, avea succesul asigurat. Aşa încălţat, nu va tropăi prea repede prin apă, să vină

după mine, se gândea ea, făcând încă un pas. Se va apropia, dar se va năpusti asupra mea doar când mă voi îndepărta de mal.

O urmă.

— Oh, Michael, cizmele?

— Ce e cu cizmele mele? îşi pironise ochi pe figura ei. Doar nu era să se lase păcălit de gluma asta răsuflată.

— N-or să mai fie bune de nimic.

— Crezi? De data asta, dacă a pus ceva la cale, nu dădea nimic de bănuit şi nici pe figură nu-i citea ceva deosebit. Oricum, nu-i va da satisfacţie lăsând-o să se distreze pe seama sa.

— Sunt din piele, nu? îl întrebă cu un aer nevinovat, aplecându-se, parcă vrând să pună mâna pe ele. Când se îndreptă strângea în pumn nisip ud şi alge. Păcat de ele, oftă ea, dar, la urma urmei, eşti destul de bogat ca să-ţi permiţi o altă pereche, nu? Ridică încet mâna şi-şi umplu buzunarul cu nisip şi alge, apoi îl netezi.

— Vai, O'Neil, n-ar trebui să faci aşa ceva. O spuse blând, prinzându-i mâna şi lipindu-i-o de pieptul lui, înainte de a apuca să şi-o tragă. În pustietatea asta, unde nimeni nu te poate auzi cum ţipi ca să-ţi sară în ajutor, aproape orice ţi se poate întâmpla, adăugă el, imitându-l perfect pe Peter Lorre. Îl imită atât de bine încât Casey simţi fiori de groază pe şira spinării.

— De pildă? întrebă cu voce tremurată.

Încercă să se desprindă, dar el o ţinea strâns.

Reuşi, totuşi, să-şi ducă şi cealaltă mână la

pieptul lui, intenţionând să-i facă vânt în apă…

— În locul tău, n-aş face-o, o avertiză, de parcă i-ar fi citit gândurile. Ar fi groaznic!

— Ce mi-ai face? îl întrebă sfidându-l.

— Asta, îi răspunse el blând şi plin de curaj, îi făcu vânt, expediind-o cu spatele în ocean.

— Ticălos mizerabil. Un alt val trecu peste ea, făcând-o să tacă, exact în momentul în care intenţiona să-l mai înjure o dată. Reveni la suprafaţă scuipând şi dând din mâini, făcând eforturi vizibile de a se menţine la suprafaţă.

— Mor de frig, urlă ea, dar asta era o problemă minoră. Fusta ei multicoloră o trăgea la fund. Mă înec!

— Am să te pescuiesc după ce te mai duci o dată la fund, zise el cu nonşalanţă, încrucişându-şi indiferent braţele la piept. Până atunci, vreau să-mi promiţi că nu-mi vei mai fura maşina şi că-ţi vei păstra energia pentru a te apăra în faţa lui Cadenas. Promiţi?

— P-p-promit. Ce l-ar mai fi înjurat, dar îi clănţăneau dinţii, îi tremurau buzele şi simţea că se învineţeşte de frig. Mai târziu, se gândi ea. Mai târziu se va putea gândi la o răzbunare cumplită. Deocamdată, avea nevoie de ajutorul lui.

— Am să ţin cont de asta, O'Neil. Neţinând seama de efectul apei sărate asupra cizmelor şi pantalonilor, Michael pleoscăi prin apă în direcţia în care ea se lupta să se menţină la suprafaţă şi o trase afară.

— Perfect, peştişorule, acum hai acasă.

Hai acasă. Ce plăcut sunau aceste cuvinte. În ochi îi apărură sclipiri jucăuşe.

Capitolul 6

Casey îşi usca părul gândindu-se la cele câteva minute, cât Michael o purtase în braţe. Pentru figura pe care i-o făcuse ar fi trebuit să fie supărată, dar de îndată ce o ridicase în braţe uită complet în ce hal arăta. Nu se gândea şi nu simţea decât respiraţia lui fierbinte care îi mângâia obrazul, braţele puternice şi bătăile inimii pe care le auzea prin cămaşă.

Chiar şi acum, după ce făcuse duş şi se spălase pe cap, simţea – sau îşi imagina că simte – un fior străbătându-i tot corpul.

Îşi privi în oglindă chipul visător. Aşa îşi închipuise întotdeauna dragostea.

Îşi trecu absentă mâna prin păr să vadă dacă s-a uscat.

— Aş bea o ceaşcă cu ciocolată fierbinte, spuse figurii zâmbitoare din oglindă.

— Gând la gând cu bucurie, îi răspunse vocea celui care nu se jenase să intre în dormitor şi să stea atât de aproape încât putea s-o atingă.

Casey se întoarse dar se lovi de pieptul tare ca oţelul al bărbatului care refuza să se dea la o

parte. Braţele lui puternice o cuprinseră îmbrăţişând-o tandru. Gura lui senzuală se năpusti asupra buzelor ei care se despărţiră încercând să protesteze. Casey nu putea numi ceea ce simţea, dar sărutul îi provocă spasme în capul pieptului.

— Casey. Şoapta care îi mângâiase buzele era ca o vrajă, la fel şi braţele care îi mângâiau spatele şi frământau prosopul şi-şi făceau drum repede şi agresiv în jos, peste fesele ei.

Îl împinse. Tremura toată, respiraţia i se oprise, avea nevoie de spaţiu ca să poată respira adânc.

— Exagerezi, zise ea gâfâind, încercând să se ferească de mâinile lui agresive.

— Şi eu care credeam că mă mişc prea încet, spuse el cu impertinenţă.

— Mă refeream la regimul de slăbire cel rapid!

Michael zâmbi cu ochii înadins fixaţi pe marginea de sus a prosopului care se mişca în ritmul agitat al respiraţiei ei.

— Din câte ştiu, e mai indicat regimul lent de slăbire. Se spune că rezultatele sunt de durată. Făcu un pas spre ea, iar ea, doi paşi înapoi.

— Eşti nebun, Cooper, zise ea retrăgându-se încă un pas. Tot un pas făcu şi el, dar spre ea.

— Patentat, rânji el, dar numai de când te-am cunoscut.

— Nimeni nu ne poate lua zestrea pe care ne-a dat-o Mama Natură, îl contrazise Casey şi, am o vagă bănuială că ţie, de când te-ai născut, îţi

filează o lampă!

— În privinţa asta… zise el lungind cuvintele, apoi o prinse înainte ca ea să mai poată face un pas înapoi.

— Ţi-ai încălcat principiile, Cooper, şopti ea, încercând să se smucească, abia respirând.

— Sufăr de sindromul manana, o tachină el, sărutând-o şi luând-o în braţe. Mâine mă voi gândi, voi face şi voi spune tot ce vrei tu, dar acum nu vreau decât să te sărut, să te ating, să iubesc fiecare părticică din tine.

Casey renunţă la orice prefăcătorie de a i se împotrivi şi luă hotărârea de a se bucura din plin. Îi înlănţui gâtul puternic şi-şi ridică gura spre el, despărţindu-şi buzele ispititor.

El o împinse uşor privind-o printre gene.

— Mă doreşti, Casey?

— Da. Mult de tot. Oftă anticipând momentele de plăcere. De această dată nu se va mai gândi nici la principii, nici la obligaţii, reflectă ea şi deschise gura pentru a-i fi explorată.

— Sărutările tale sunt mai dulci decât tot ce poate fi mai dulce pe lumea asta, O'Neil, şopti el, frecându-şi buzele de obrajii ei. Casey auzea bătăile nebuneşti a două inimi şi simţea imensa bucurie pe care o descoperă femeia atunci când iubirea ei este împărtăşită.

Nu se mai împotrivi când Michael o cuprinse în braţele lui puternice. Mai mult, se cuibări aşezându-şi capul în scobitura umărului lui. Mâine, fie ce-o fi, astăzi, cel puţin, se simţea

dorită.

O aşeză uşor pe patul imens şi rămase tăcut câteva momente, privind-o doar, fascinat.

Apoi, îi scoase bluza şi o aruncă peste umăr. Îi descheie blugii în talie trăgându-i cu mişcări îndemânatice şi mângâindu-i cu privirea chipul destins. Casey şedea nemişcată, doar ochii urmărindu-l cum se dezbrăca. Aştepta liniştită.

Se aşeză deasupra ei, impunător în nuditatea sa. Gura, frumos conturată, schiţă un zâmbet tandru şi privirea flămândă rătăci peste trupul ei, zăbovind, aproape palpabil, asupra formelor care se ridicau şi coborau în ritmul unei respiraţii neregulate.

Îi rosti numele gemând răguşit, apoi se întinse alături, trecându-şi o mână pe sub ea ca să o ţină lipită de el. Casey întoarse capul invitându-l să o sărute.

Gemând de plăcere, Michael primi ofranda, bucuros de pasiunea cu care i se răspundea, închise ochii savurând dulceaţa sărutului şi maleabilitatea trupului catifelat care se arcuia peste el. Îşi coborî gura peste gâtul ei, lunecând-o peste pielea ca mătasea, buzele lui umede şi fierbinţi trasând dâre de foc în jos, pe lângă scobitura gâtului, pe fiecare sân în parte.

— Eşti cam gros îmbrăcată, O’Neil, mormăi el, trecându-şi degetele peste marginea prosopului.

— Mmmm, gemu ea zâmbind şi-şi ridică capul să se joace cu urechea lui. De ce nu te ocupi de

acest mărunt detaliu, şopti muşcându-l în glumă de lobul urechii?

— Cu plăcere. Înfiorat, îi desprinse repede prosopul verde făcându-i vânt peste grămada de haine de pe jos.

— Oh, iubitule, dragostea mea, murmură ea, topită de plăcere.

— Te iubesc, Casey. Te iubesc atât de mult încât te-aş ţine întreaga viaţă legată de mine…

Legată! Cuvântul îi declanşă brusc amintiri neplăcute. Se crispă copleşită de forţa imaginilor. Acesta era Michael, nu Pablo Cadenas, iar Michael o iubea şi avea grijă de ea. Deschise ochii mari, îmbătată de frumuseţea chipului bronzat, străduindu-se să nu se mai gândească decât la faptul că îl iubea.

Michael îi simţise freamătul şi imediat bănui ceva aparţinând de trecutul ei. Necunoscând absolut nimic legat de căsătoria ei cu Cadenas, avea sentimentul că este dezavantajat, dar asta nu conta. Nu-i putea schimba trecutul, dar îi putea reda încrederea în dragoste, indiferent cât timp i-ar fi luat. Cu răbdare îi va alunga toate incertitudinile.

— Te iubesc, Casey. Se trase uşor de lângă ea şi se sprijini într-un cot. Oricât de mult ar fi vrut să facă dragoste cu ea, putea şi trebuia să aştepte până când toate fantomele trecutului vor fi dispărut şi nimic nu le va mai umbri plăcerea de a fi împreună.

Casey îi răspunse încet, aproape ezitând.

— Şi eu te iubesc. Îl iubea nespus de mult. Era o dragoste care îi umfla sânii, şi dădea strălucire ochilor ei. Şi până când nu apuca să-i ia şi minţile, conştiinţa va câştiga în faţa dorinţei.

Michael ştia acest lucru.

— Niciodată n-am să mă plictisesc privindu-te. Cu un gest domol îi luă o buclă şi şi-o înfăşură în jurul degetelor apoi se aplecă şi inspiră parfumul de migdale al şamponului pe care tocmai îl folosise savurându-l cu toată fiinţa sa.

— Ai un păr superb. Zâmbi cu viclenie gâdilându-i nasul cu şuviţa de păr.

Ea strâmbă din nas încercând să râdă. Ştia de ce o face şi pentru asta simţi că-l iubeşte şi mai mult.

Abia o atinse. Vârful degetelor încărcate de o magică senzualitate îi modelau formele trupului cu o nemăsurată tandreţe. Aştepta ca mângâierile lui să-i stârnească dorinţa, să o facă să freamăte. Ea se linişti treptat şi corpul i se destinse.

Se aplecă şi îi atinse cu buzele unul din sfârcuri, apoi începu să-i dezmierde cu limba aureola de culoare brună. Casey închise ochii apoi îi deschise urmărindu-i mişcarea buzelor.

— Michael…

O sărută nelăsând-o să continue. După acest blând supliciu, gura lui lacomă puse stăpânire pe a ei. Îi desfăcu buzele cu limba şi ea cedă lăsându-se explorată. Îi gustă savoarea proaspătă. Urmele fierbinţi lăsate de degetele lui o înfiorau.

Casey simţea că ia foc. Mirosul lui îi umplea

nările, el şi numai el îi umplea gândurile, dorinţa care i se răspândea în picioare ca argintul viu, până la durerea de sub pântece.

— Te iubesc, Michael, şopti ea. Dragostea îmi mistuie sufletul, adăugă în gând.

— Nepreţuita mea Casey, îngână şi el în timp ce degetele ei îi explorau părul cârlionţat de pe piept.

Cu ochii închişi se lăsă să plutească, abandonându-se pasiunii lui, hipnotizată de vocea tandră care-i şoptea la ureche cuvinte duioase. El îi luă mâna şi i-o duse pe coapsa lui…

— Vrăjitoare mică, zise cu glas înăbuşit, dezmierdându-i trupul. Minunată, frumoasă… a mea.

Surprinsă, Casey deschise ochii şi se cufundă în privirea tulburată de pasiune. Îşi ridică braţele şi îi încolăci gâtul puternic, trăgându-l înspre ea, contopindu-şi buzele într-un sărut devastator.

Fantomele trecutului dispăruseră. Michael gemu satisfăcut şi aşezându-se deasupra îşi ceru ofranda care i se oferea. Casey îşi ţinu răsuflarea, refuzând să recunoască faptul că mângâierile lui tandre, pline de dragoste, care-i modelau formele trupului îi dădeau o oarecare stare de nelinişte.

Palmele lui îi conturau nestingherite curbele fierbinţi şi pielea catifelată dintre sâni şi coapse. Fericită, Casey îi urmărea mişcările plimbându-şi degetele pe spatele lui, frământându-i muşchii tari ai feselor, făcând apoi mişcarea inversă, în sus.

— Eşti frumoasă, îngână Michael.

— Şi tu eşti, îi şopti ea.

— Ne potrivim perfect, zise el cu mândrie, râzând răguşit şi strângând-o puternic în braţe. Se abţinuse oferindu-i ei plăcere şi o mângâiase până când Casey se simţise purtată pe un val care creştea la infinit. Închisese ochii lăsându-se condusă spre culmile extazului necunoscut vreodată, ci doar imaginat.

— Casey! şopti cu capul îngropat în pielea catifelată a gâtului ei. Se apropia de orgasm şi, undeva, într-un colţ liniştit al minţii sale ea realiză că niciodată până atunci nu se simţise atât de complet satisfăcută. Toate gândurile i se risipiră când el o sărută şi corpul i se încordă deasupra ei.

După frământarea agonizantă urmă relaxarea, dar el continua să o ţină strâns în braţe. În jur totul îşi recăpăta dimensiunile reale.

Se retrase încet, se întinse alături luându-i mâna într-a lui. Înainte ca Michael să-i şoptească la ureche „te iubesc” ea respira normal şi bătăile inimii i se potoliseră.

— Şi eu te iubesc, îi şopti zâmbind.

Lăsându-i mâna o mângâie acolo unde ştia că-i face ei cel mai mult plăcere.

— Ce bine că ţii deschisă cofetăria toată noaptea, O’Neil, mormăi el somnoros, muşcând-o uşor de ureche.

Casey se foi lângă el şi râse în semn că înţelesese aluzia.

— Am închis pentru renovare, se împotrivi ea, cuprinzându-l pe după mijloc să-i oprească mâna.

— Egoisto! Luându-i palma îi sărută degetele apoi şi-o aşeză peste piept şi închise ochii.

Când respiraţia lui regulată îi dădu de înţeles că Michael adormise, Casey îşi retrase mâna, se întinse cu grijă lângă el, cu ochii în tavan. Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de bine, atât de exaltată şi satisfăcută. Oftă mulţumită şi se întoarse să-i mângâie faţa cu un gest afectuos.

— Mmmm, mormăi el tresărind, dar nu se trezi.

Săracul, se gândea ea privindu-l cu milă. Orele dormite pe apucate îşi lăsaseră amprenta…

Ei nu-i era somn deloc. Era relaxată dar nu obosită. Îşi ridică cu grijă capul de pe umărul lui şi se ridică. Îi desprinse încet palma care încă îi mai cuprindea sânul şi i-o aşeză deoparte. El bombăni ceva în somn când ea se aşeză pe marginea patului.

Avea atâtea treburi de făcut dar se simţea plină de viaţă şi nerăbdătoare să se apuce de lucru. Se mai uită o dată la Michael, apoi se ridică de pe marginea patului, se duse la dulap şi-şi luă un caftan multicolor pe care-l îmbrăcă în grabă şi ieşi fără zgomot din cameră.

Ceva nu era în regulă şi Michael îşi dădu seama încă înainte de a pipăi locul gol şi rece de alături. Casey nu mai era lângă el.

— Fir-ar să fie, îşi auzi vocea puternică în liniştea din jur. Ce-ar mai fi strâns-o de gât! Îşi încleşta pumnii simţind nevoia imperioasă de a o atinge, dar nu cu mângâieri.

Azvârli cearşaful şi plonjă din pat aterizând în picioare. Furios, se îmbrăcă în grabă şi se aşeză pe marginea patului să-şi tragă cizmele. Habar n-avea în ce direcţie o pornise Casey, dar nu era decât o problemă de timp ca să o găsească. Îi va trage scărmăneala pe care o merita!

Aproape negru de furie, îşi aruncă privirea spre dulapul în care Casey se ascunsese nu de mult. Ştia că nu putea fi acolo. Se uită la ceasul de pe noptieră făcând socoteala că avea cel puţin trei ore avans faţă de el.

Câtă încredere avusese în ea! Ce nebun am fost! îşi spuse cu sumbru cinism, încleştându-şi maxilarele şi dând drumul unui torent de înjurături. Trebuia s-o fi legat de pat, se gândea furios, trântind uşa dormitorului ca măsură de precauţie. Când va pune mâna pe ea, şi asta nu era o problemă, o să procedeze în aşa fel încât să nu-i mai treacă vreodată prin minte să fugă!

Strângând din dinţi se îndreptă încruntat spre bucătărie, fără mari speranţe că o va găsi acolo.

Nebănuind absolut nimic din ce se petrecea în mintea lui Michael, Casey lucra mulţumită în atelier, singura încăpere care o determinase să cumpere casa cu ani în urmă. Camera nu era spaţioasă, dar dădea această impresie fiind înaltă şi cu fereastra mare boltită. Ocupa aproape tot peretele către exteriorul ce dădea spre ocean. Alt perete era ocupat de o bibliotecă până în tavan, ticsită cu cărţi de toate genurile, de la cele pentru copii până la cursuri universitare. O canapea

mică, găsită într-un bazar, ocupa cel de-al treilea perete şi se continua cu un scrin folosit drept măsuţă, în colţ, şi o lampă de birou.

Puse deoparte traducerea la care lucrase până atunci şi începu să răsfoiască cărţile pe care le achiziţionase dintr-un anticariat, chiar înainte de a intra în vacanţă. În timpul liber înregistra romane pentru bătrâni şi orbi. Avea două sau trei cutii de pantofi, pline cu scrisori de mulţumire din partea unor persoane, pentru felul în care adaptase romanele lor preferate.

Zâmbi. Nu era chiar o altruistă. Serviciul de Lectură pentru Orbi din Los Angeles îi rambursa banii pe casete şi putea păstra cărţile. Înregistrările făcute pentru bătrânii din cămine îi reduceau considerabil impozitul.

Auzi paşi apăsaţi în bucătărie şi râse pe înfundate. Lui Michael îi era, probabil, foame. Îl auzi ieşind exact înainte de a se hotărî să-l urmeze.

— Nu îi e chiar atât de foame, şopti zâmbind.

Adună câteva perne mari şi le trânti pe jos, sub fereastră. Se cuibări peste ele, îşi luă casetofonul şi verifică bateriile. Se consumaseră. Cât timp căută altele se întreba dacă Michael se întorsese în pat. Găsi bateriile, le puse, se aşeză iar peste perne şi uită complet de musafirul său.

Total absorbită de unul din romanele Annei Reisser, nu-şi dădu seama că zgomotele înfundate veneau de la uşa din faţă trântită şi apoi de la motorul Trans Am. Două ore mai târziu lăsă cartea

şi scoase caseta.

Se ridică, se întinse leneş şi căscă. Rămase în cumpănă dacă să se mai tolănească puţin dar renunţă. Senzaţia de gol din stomac îi aminti că la prânz nu mâncase nimic.

Mmm, ce-o să mai mănânce! zâmbind maliţios, se gândi la cei care mâncaseră deja pe săturate. Începu să râdă simţind în pântece aceeaşi uşoară vibraţie ca atunci când se abandonase în braţele lui Michael.

Băgă caseta în cutia ei de plastic şi o aşeză alături de celelalte apoi, fericită, fredonând cam fals o melodie intră în bucătărie să pregătească prânzul. Închipuindu-şi, nevinovată fiind, că Michael se întorsese în dormitor. Se vedea intrând, trezindu-l din somn şi zâmbi la gândul că-l va ademeni în bucătărie cu aromele mâncărurilor pe care le va improviza.

Rămase puţin pe gânduri să-şi amintească reţeta de sufleu de caşcaval a mamei sale, apoi se apucă de treabă lăsându-i gura apă, pentru că era una din mâncărurile ei preferate.

Zece minute mai târziu totul era aproape gata, mai trebuia pusă doar tava la cuptor. Michael nu apăruse încă.

Încercă să nu dea atenţie ciudatei senzaţii de deprimare creată de ideea că pregătea totul de una singură. Această singurătate o trăia de ani de zile, dar parcă niciodată nu se simţise părăsită ca acum. Şi asta numai din cauza lui, îşi spuse uitându-se spre uşă aşteptându-l să apară din clipă

în clipă.

— Ei bine, dacă Mohamed nu vine la munte…

Îşi scoase şorţul, îl aruncă pe speteaza unui scaun şi se îndreptă grăbită şi supărată spre dormitor. Dacă Michael încă mai dormea, ştia ea cum să-l trezească, iar dacă era deja treaz… Zâmbi larg anticipând momentul.

Unde dispăruse? Casey se oprise în prag şi se uita mirată la patul gol. Singura mărturie că el dormise acolo era adâncitura din pernă dar, foarte bine, putea s-o fi făcut şi ea.

Apa nu curgea ca să-şi poată imagina că era sub duş, hainele dispăruseră odată cu el. Nu rămăsese nicio urmă, măcar o şosetă sau cureaua care să-i dovedească faptul că se îmbrăcase în grabă. Nimic altceva decât o linişte mormântală.

Plecase. Casey simţi o durere surdă în inimă. Avusese grijă să şteargă orice urmă a prezenţei lui fizice.

Cuprinsă de milă pentru propria-i persoană, dar încercând să alunge orice gând de acest gen, alergă în bucătărie.

— Pentru a rezista, singura alternativă era aceea de a-şi relua cursul normal al existenţei sale.

Gustul amar şi nodul care i se pusese în gât fură suficiente ca să-i taie pofta de mâncare. Păcat de sufleu! Aprinse, totuşi, cuptorul, băgă tava pe grătarul din mijloc şi potrivi ceasul.

Se aşeză la masă fixându-şi privirea încruntată pe uşa cuptorului. Nu mai putea

suporta. Îşi încrucişă mâinile peste faţa albă de masă şi puse capul jos.

Auzi foarte slab scârţâitul pietrişului afară şi uşa care se deschidea şi se închidea la loc. Ce mai conta că ceasul zbârnâia; oricum, n-avea de gând să-l oprească, şi dacă sufleul avea să se ardă, cu atât mai bine!

Michael intră încet în cameră şi se opri când o văzu la masă. Zâmbi uşurat. Deci, până la urmă, nu-i înşelase încrederea! Cât de mult ar fi dorit să-i spună că se bucură fiindcă nu fugise în timp ce el dormea dar intuiţia îi spunea că dacă ar fi făcut-o, ar fi ajuns să fie hrănit pe cale intravenoasă.

Prima greşeală o făcu atunci când închise cuptorul. Casey ridică capul. A doua, când se prefăcu că tocmai venea din dormitor.

— Aaah, căscă şi se întinse, ducându-şi mâinile la ceafă, până auzi pocnituri în şira spinării. Avem ceva bun aici? Dădu un bobârnac uşii fierbinţi a cuptorului şi mai căscă o dată.

Prezenţa lui îi redase liniştea dar, în sinea ei, era furioasă – ceea ce-i dezvăluia latura mai puţin feminină a personalităţii – din cauza neîncrederi lui în cuvântul ei de onoare, pe care nu şi l-ar fi încălcat nici în ruptul capului, mai ales că fusese constrânsă să şi-l dea.

El zâmbi cu inocenţa copilului surprins la borcanul de dulceaţă şi care încearcă să-şi convingă părinţii, murdar la gură, că nu gustase decât puţin.

— Ai dormit bine? îl întrebă ea printre dinţi.

Avea o privire ucigătoare.

Michael îşi dădu seama că intrase în bucluc şi încercă s-o facă pe deşteptul.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că sunt somnambul?

Simţi în tonul ei o undă de cinism amestecat cu durere.

— Cum să nu te cred. Exact cum te-aş crede dacă mi-ai spune că ai plecat doar să admiri peisajul.

O ridică de pe scaun şi o luă în braţe.

— Nu încerc să mă scuz, îi şopti el frecându-şi nasul de părul ei. Am greşit. Mă ierţi? Sărută tandru chipul încruntat al femeii care pentru el conta cel mai mult pe lumea asta.

Abia se abţinea să nu-l cuprindă în braţe, totuşi îşi lăsă fruntea pe pieptul lui dar cu pumnii strânşi pe lângă corp.

El zâmbi. Cel puţin nu se împotrivea şi, pentru moment, era suficient.

Capitolul 7

Casey freca de zor aceeaşi farfurie de nu ştiu câtă vreme, cu ochii la clăbuci, dar cu gândul la noaptea care trecuse. Amintirea ei era la fel de fierbinte şi strălucitoare ca razele aurii ale soarelui care pătrundeau pe fereastră.

— Să te ajut cu ceva, se auzi vocea lui

Michael din dormitor, care-i risipi starea de reverie.

Acum, când aproape terminase, se trezise şi el s-o întrebe.

— Cum să nu. Du-te afară să-mi ţii scara şi să mă ajuţi să evadez pe fereastră. Aşeză farfuria pe suportul de uscat vasele şi luă o alta la spălat, îi auzi hohotul arogant şi imediat îşi făcu şi el apariţia.

— Ţi-ar prinde mai bine o partidă de înot.

Se înfioră amintindu-şi prin ce trecuse, dar două braţe puternice şi calde deja îi înlănţuiseră mijlocul. Se lipi de el ca o pisică şi-i şopti răsfăţându-se.

— Nu e indicat să înoţi imediat după masă. Se cuibări la pieptul lui, simţind o vagă senzaţie de excitare.

Michael nu putea rămâne impasibil la mişcările ei provocatoare.

— Mmmm. Aplecându-se o muşcă de lobul urechii.

— Şi cum ne-am putea petrece timpul până la ora la care vom putea înota fără riscuri?

— Ai un apetit de speriat! îl dojeni ea, fără însă a-şi putea ascunde puternica emoţie ce o făcea să vibreze. Şi nici asta nu e indicat s-o faci imediat după micul dejun, spuse cu o voce răguşită şi senzuală.

— De unde ideea asta? Degetele lui abia îi atingeau pielea, mângâindu-i braţele. O prinse de încheieturile mâinilor şi o trase uşor înapoi, apoi o

luă de mijloc şi-şi ascunse faţa în părul ei.

Ea îl atinse cu degetele ude şi se înfioră imediat. Abia mai putea să respire. Dumnezeule, era complet dezbrăcat? încet, timid, mâna îi alunecă în jos şi mai în jos, dar simţi numai căldura pielii. Şocuri electrice îi coborau în spirală din vârfurile degetelor până în tălpi şi, fără să vrea, îşi înfipse unghiile în coapsele lui.

Dându-i părul la o parte, Michael îi mângâie gâtul cu buzele şi limba îi lăsă urme umede în interiorul urechii. O mângâie pe spate apoi, aducându-şi mâinile în faţă, îi cuprinse sânii în palme.

Casey tremura toată. Gemând încet se lipi de el, vrând parcă să-şi contopească trupurile. Îşi înclină capul oferindu-i mai mult decât putuse el să guste până atunci.

Când buzele lui îi prinseră pielea Casey se crispă. Doar n-avea de gând să-i lase vreun semn. Spera că nu!

— Ce-i cu tine? îi şopti desfrânatul în timp ce cu limba îi umezea lobul urechii şi gâtul până la umăr, făcând-o să se simtă de parcă s-ar fi desfăcut în mii de bucăţi. O întoarse cu faţa spre el.

Casey nu ştia dacă să râdă sau să ţipe. Îmbrăcat într-un bikini alb, foarte îngust, îi dăduse impresia că nu avea nimic pe el.

— Se poartă costumul lui Adam, zise el dându-se un pas înapoi ca să se desfete privindu-i roşeaţa care-i acoperise gâtul şi se întindea spre

faţă. Zâmbi. Cu toate astea, nici măcar de dragul modei, n-am vrut să-mi stric reputaţia de băiat cuminte.

— Dacă vei coborî pe plajă îmbrăcat aşa, probabil vei fi asaltat.

— Vorbeşti serios? Părea plin de speranţă.

— Mai mult ca sigur că aşa se va-ntâmpla şi pun pariu că de-abia aştepţi, râse ea.

— Prefer să fiu asaltat de cine ştiu eu, mormăi el, trăgând-o înspre el, începând s-o pipăie provocator. Ce-ai zice, O'Neil, de o mică probă? Îşi juca sprâncenele în sus şi în jos. Nu de alta, dar pe plajă i-am scandaliza pe cei din jur.

— Las-o baltă, desfrânatule, zise ea cu voce răguşită. Îşi sprijini mâinile pe pieptul lui, dar uitând parcă ce intenţiona să facă, rămase cu degetele înfipte în părul ondulat. El prinse momentul şi o apucă de încheieturi.

— Desfrânat. Rânji hoţeşte şi intenţiile păcătoase îi schimbară culoarea ochilor din căprui în negru. Trebuie să mă comport conform noii mele reputaţii. Îi luă mâinile şi i le conduse în jos aşezându-i-le pe coapse. Mmmm, mârâi gustându-i buzele. Numai tu eşti de vină că am devenit obsedat sexual. Îi găsi din nou gura şi o sărută uşor, foarte uşor, atât cât să o înfierbânte şi mai mult. Şi diavolul o ştia prea bine!

— Înotăm sau gustăm bunătăţile din cofetăria ta?

Casey abia mai respira şi simţi deodată că ia foc. Îşi umezi buzele uscate.

— Mă duc să mă schimb. Mă întorc într-un minut, se auzi spunând în mod stupid.

— În ce te schimbi? zâmbi maliţios observându-i stânjeneala.

Ea îşi reveni şi se desprinse din braţele lui.

— Sper că într-un înger păzitor, se răsti ea ieşind din bucătărie. Ai nevoie de aşa ceva.

Râse încet în urma ei. Casey încă mai zâmbea în timp ce-şi scotea din dulap costumul de baie. Se duse în baie să se schimbe. O costase o avere, dar nuanţa turcoaz se potrivea de minune tenului ei de roşcată. În vreme ce-şi punea minusculul costum se gândea că-l alesese şi pentru că datorită croielii franţuzeşti adânci picioarele ei păreau mai lungi şi, măcar pentru acest considerent, chiar un preţ dublu i s-ar fi părut o nimica toată.

Îl găsi pe Michael plimbându-se încoace şi încolo prin faţa ferestrei de la salon, cu o mutră foarte serioasă. Îl privi o clipă stupefiată. La ce s-o gândi de e atât de preocupat?

— Sunt gata, îl anunţă ea, plină de vervă.

— Nu ţi-a luat prea mult. Se întoarse, s-o privească apoi zâmbi şi fluieră admirativ.

— Mă placi? făcu o piruetă având grijă să se ferească de mâinile gata să o înhaţe.

— Eşti demenţială. Ceea ce era de demonstrat. Dorinţa care îl chinuia îi tăiase respiraţia. Îşi înghiţi nodul din gât şi-şi mişcă gâtul în felul acela care-i amintea lui Casey de tatăl ei cum se enerva atunci când mama insista să-şi pună cravata. Numai că Michael nu purta

decât bikinii aceia care arătau cât se poate de sexy!

Pentru o clipă în ochii ei apăru o scânteie jucăuşă.

— Eşti pregătit să înotăm? întrebă ea cu îndoială în glas. După cum o privea mai că s-ar fi întors în cameră să-şi ia halatul de baie.

Michael îşi drese vocea.

— Păi, tu… cred că apa e foarte, foarte rece.

Zece minute mai târziu, pe plajă, Michael era deja hotărât să nu înoate. Casey îi fu recunoscătoare. Apele Pacificului erau reci, indiferent de anotimp, chiar şi atunci când soarele californian strălucea deasupra lor.

Michael o cuprinse protector pe după umeri şi o sărută pe creştet.

— Doar ne plimbăm. De mult nu m-am mai plimbat pe o plajă pustie. Degetele care îi desenau pe braţ un tatuaj imaginar îi amintiră lui Casey de plăcerea pe care o simţea când o atingeau în alte părţi. Se înfioră uşor cuprinsă de dorinţă.

— Ţi-e frig, iubito! Imediat o cuprinse în braţele-i puternice dar senzaţia aceea nu-i dispăru.

— Nu, cât timp mă ţii în braţe, zise ea cu o voce neobişnuit de gravă.

— Ne putem întoarce oricând acasă. Michael accentuase uşor cuvintele şi pulsul ei o luă razna. Mi-ar părea rău să te am pe conştiinţă.

— Hai, Cooper, ţine pasul, zise râzând.

Plaja începuse să se aglomereze.

Temerarii se luptau cu valurile precum lemingii. Tinerii duceau sub braţ surfinguri, mmame cu copii obraznici în vacanţă sau nu – Casey niciodată nu-i putuse supraveghea – aşterneau preocupate pături vechi şi rogojini din paie. În nisip plantaseră umbrele pentru a se feri de soare cât timp citeau sau se uitau după copii. Aerul fu repede invadat de miros de mâncare şi de vocile ascuţite ale părinţilor îngrijoraţi care-şi certau sau dădeau sfaturi odraslelor.

— Ai naibii copii! bombăni Michael trăgând-o pe Casey din înghesuială înainte ca un adolescent bine clădit, care sărea după un disc de joc, să apuce s-o trântească la pământ.

Şi pentru că lovitura nu fusese de ajuns, acesta le zâmbi în bătaie de joc, apoi trimise discul, razant, spre prietenul său. Casey râse ştrengăreşte.

— Să nu-mi spui că nu-ţi plac copiii, îl ironiză în joacă.

— Aăă, îmi plac grozav, o contrazise el vesel. Fierţi înăbuşit sau fripţi… îl imită perfect pe marele W.C. Fields.

Râzând Casey îl provocă.

— Cu ai tăi cum vei proceda?

— Aaa, Marc şi Deven nu-mi vor crea probleme, răspunse el cu promptitudine.

Casey ridică o sprânceană.

— De unde ai mai scos şi numele astea, le-ai zis aiurea, nu?

— Eu nu las nimic la voia întâmplării. O privi

cu coada ochiului apoi aplecă capul să fure un sărut de pe buzele care tremurau. Degetele lui, deja familiare, îi alunecară pe spate încercând rezistenţa breteluţei turcoaz legată la ceafă. Cât de mult şi-ar fi dorit să fie amândoi pe o plajă pustie, doar soarele, marea şi câţiva palmieri pentru umbră.

Casey auzi chiote de râs şi se retrase imediat.

— Doar nu avem intenţia să contribuim la delincvenţa…

Făcu un semn cu capul în direcţia puştilor de pe plajă.

Trei fetiţe care tocmai construiau un castel de nisip îşi întrerupseseră activitatea ca să-i privească. Aruncându-i o privire fioroasă, Michael o luă în braţe pe Casey şi făcu o mutră comică în direcţia lor. Trioul se ridică şi o rupse la fugă.

— Perversule! Le-ai speriat, şuieră Casey.

— Nu. Suntem de aceeaşi vârstă. Dinţii îi străluciră zâmbind cu gura până la urechi.

— Pe tine trebuie să te sperie cineva. Se feri de palma care-i atinse fundul şi chicoti.

Prinzând-o de umeri o trase aproape de el.

— Îmi e mai mult decât suficient ce-mi faci tu.

— Aşa va fi mereu? Casey întoarse capul şi-i gâdilă cu nasul un sfârc până se întări.

— Chiar mai mult decât acum. Pe figura ei apăru un zâmbet tandru. Dacă nu încetezi, peştişorule, ne vom face de râs chiar aici, pe plajă, mormăi el şi nemaiputând suporta chinul, se smulse de lângă ea rugând-o să-şi continue

plimbarea.

Treizeci de minute mai târziu, în drum spre casă, Casey observă că Michael se tot uita la ceas. Se întrebă dacă avea cumva vreo întâlnire, dar nu zise nimic. La urma urmei, nu era treaba ei.

Era sau nu treaba ei, oricum, mult timp după ce el plecase ea rămase să-şi frământe creierii. Îi spusese doar că se întoarce în câteva ore, dar nu făcu niciun fel de aluzie cam unde s-ar duce şi de ce.

Decise că cel mai bun lucru era să nu piardă vremea, aşa că intră în atelier să înregistreze un nou roman. Peste o zi sau două când o vor suna de la atelierul de reparaţii să-şi ridice maşina, va lăsa caseta la căminul de bătrâni, apoi va trece să ia cursurile pe care trebuia să le traducă pentru sesiunea din vară a Şcolii de Surdo-Muţi.

Casey căscă, întinzându-se leneş, apoi se îndreptă şi se ridică dintre perne. După ce stătuse turceşte ore întregi se simţea ca un corn franţuzesc. Era mulţumită că terminase ceea ce-şi propusese. Puse deoparte caseta şi cartea, deschise radioul şi ieşi din atelier.

Unde zăbovea Michael? Şi de ce nu-i ceruse să meargă cu el? Fu copleşită brusc de un sentiment apăsător de părăsire şi se simţi nefericită. Îl alungă din minte şi se duse la bucătărie să bea puţină apă, hotărâtă să nu se lase răscolită de absenţa lui.

Se făcuse târziu. Uitase să pregătească prânzul. Dacă – acest dacă deja i se părea un mare

semn de întrebare – Michael ar veni chiar atunci să-şi prepare singur omleta.

Oricum, ei îi pierise foamea.

Mai bine ar ieşi la plimbare. Îşi luă un pahar cu sifon şi ieşi din bucătărie.

Se lovi de Michael care tocmai intrase. Îşi lăsă geanta jos şi o prinse de umeri cu amândouă mâinile ca să o sprijine.

— Ah, sper că n-ai pregătit gulaş unguresc, zise el, apoi îi dădu drumul şi se aplecă repede să-şi ia geanta. Prefer preparatele chinezeşti, îi explică, zâmbind timid.

Surpriză, uşurare şi suspiciune, totul se citea

în acel moment, în ochii verzi care aruncau scântei.

La cât lipsise nu era exclus să fi tras o fugă până în China după mâncare. Era, oare, treaba ei să o preocupe de ce lipsise atâta timp? Categoric, nu.

— Divin. Ador mâncărurile chinezeşti care întrec omleta pe care aveam de gând s-o pregătesc, încercă să zâmbească. Să nu ai impresia, totuşi, că asta te va scuti de spălatul vaselor.

— Nicio problemă. Michael se încruntă. Ce păţise de era aşa nervoasă?

Preparatele le cumpărase dintr-o bombă de la periferia oraşului, îi spuse mai târziu, în timp ce ea muşca indiferentă dintr-o costiţă cu gust dulce-acrişor. Creveţii nu erau moi aşa cum se preparau în alte părţi iar rulada din carne de vacă, sufleul

de peşte şi chowmein erau tot ce mâncase Casey mai bun vreodată.

— Nu lipseşte decât sake-ul, zise Michael, aşezându-se mai aproape de perna ei. Căzuseră de comun acord să ia masa în atelier. Restaurantul nu primise încă autorizaţie pentru comercializarea băuturilor alcoolice.

Casey se trase într-o parte şi se rezemă de perete.

— În ce mă priveşte, nu mă înnebunesc după sake, recunoscu ea. Mă ameţeşte. Adevărul era că stând atât de aproape unul de celălalt, nu mai avea nevoie de alt gen de stimulente.

Degetele ei erau lipicioase de la sosul dulce-acrişor.

— Mă duc să aduc nişte şerveţele ude, şopti ea, abia mişcându-se.

— Vino încoace, Casey. Întinse mâna şi-i cuprinse mijlocul suplu, strângând-o înspre el. N-ai nevoie de şerveţel… îi ridică palma la gură şi începu să-i lingă degetele.

Casey simţi că ameţeşte. Toate terminaţiile nervoase o furnicau şi tremura toată. I se înmuiaseră picioarele.

— Spune-mi, Casey. Îşi trecu limba puţin aspră peste degetul trandafiriu care tremura. Te poţi apăra împotriva acuzaţiei de agresiune fizică pe care ţi-o aduce Cadenas?

Trebui să facă un efort ca să înceapă să gândească coerent şi să poată striga un „poftim”? printre buzele care îi tremurau. Îi era greu să

gândească logic simţindu-i limba cum se joacă cu fiecare deget în parte sau când el îi muşcă uşor vârfurile.

— De ce l-ai făcut K.O. pe Cadenas cu sticla de şampanie? Vocea lui era slabă şi linguşitoare.

Casey revenise cu picioarele pe pământ.

— Nu ţi-a povestit chiar el? îl întrebă pe un ton plin de dezgust.

— Vreau să aud de la tine.

Amintindu-şi cauzele care provocaseră scandalul, îşi retrase mâinile şi începu să-şi maseze nervoasă încheieturile. Mă dau de gol, îşi spuse în gând şi se opri imediat. Ridică din umăr.

— Am avut motivele mele. Simţi un gust amar în gură şi-i păru rău că se-ndopase cu sosul acela dulce-acrişor. Îi căzuse greu la stomac.

— De ce, Casey? O cuprinse din nou de talie obligând-o să se aşeze. Se aplecă spre ea. Puteai să-l omori.

— N-am avut norocul! zise aproape ţipând. Cu mâna liberă îi trase un pumn în piept, luându-l prin surprindere, încât îl răsturnă peste perne. Casey prinse momentul şi ieşi din atelier. Era furioasă şi gata-gata să izbucnească în plâns.

Naiba să-l ia! Cât mai avea, oare, de gând să se lase călcat în picioare până să priceapă că asta nu era treaba lui?

Într-o clipă Michael fu în picioare şi o secundă mai târziu puse mâna pe ea, înainte să fi apucat să iasă.

— Lasă-mă dracului în pace!

— Casey, trebuie să discutăm.

— Ba nu trebuie. Se smuci dar el nu-i dădu drumul.

Cu privirea imobilă se lăsă condusă spre banchetă. O obligă să se aşeze.

Casey îi văzu expresia rigidă şi-şi ridică dispreţuitor o sprânceană.

— Are vreo importanţă?

El strânse din buze.

— Afurisito, nu încerc decât să te scot din rahatul în care ai intrat! De ce eşti atât de încăpăţânată?

— Probabil, din cauza companiei pe care trebuie s-o suport!

Michael îi aruncă o privire exasperată şi trase o înjurătură.

— Hai să-ncepem cu motivul pentru care l-ai lovit pe Cadenas cu sticla de şampanie.

— Pe moment ideea mi s-a părut grozavă, îi răspunse impertinent.

El oftă.

— Bine. Acum, spune-mi de ce ai azvârlit în ocean bijuteriile de familie?

— A fost un accident, spuse ea pe un ton categoric. Michael se simţi în al nouălea cer, dar, imediat îi scăzu entuziasmul când o auzi adăugând cu dezinvoltură:

— Când a plonjat, s-au dus la fund. Bijuterii de familie. Ha! Ha! Porcăriile pe care i le dăduse Pablo în momentul în care acceptase cererea în căsătorie erau pietre false, iar imitaţiile erau

destul de proaste. Bineînţeles, nu putea dovedi acest lucru din moment ce aşa-zisele „bijuterii de familie” se găseau pe fundul Pacificului. Doar dacă vreun peşte tâmpit nu le-o fi înghiţit deja.

Michael care până atunci se ţinuse tare, îşi încovoie umerii, învins, şi se retrase oftând.

— Acum aş pleca de aici şi te-aş lăsa să te descurci singură.

Ea îşi înfipse degetele în palme.

— Am încercat să-ţi explic că nu vreau să mă ajuţi, Cooper. Trebuie s-o fac aşa cum ştiu eu. Face parte din trecutul meu şi nu te interesează, aşa cum nici pe mine nu mă interesează trecutul tău. Încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât să-şi strâmbe gura într-un mod înduioşător.

— Dacă aşa simţi, pleacă. Nu te pot opri şi nici n-am să-ncerc s-o fac.

Atitudinea ei îl intriga. Se întoarse şi străbătu camera.

Minutele părură interminabile cât timp Michael privi pe fereastră şi Casey la el.

Fir-ar să fie! De ce o obligase să-şi amintească lucruri pe care încercase luni în şir să le uite? Casey scrâşni din dinţi înciudată. I se pusese un nod în gât şi, oricât ar fi înghiţit, nu dispărea. Îşi dădu capul pe spate şi închise ochii. La coada ochiului îi apăru o lacrimă care i se scurse încet şi caldă pe obraz. Fără să vrea începu să tremure şi picătura de rouă îi intră în ureche.

Pe Pablo îl cunoscuse prin vechea ei prietenă de colegiu, Jolyn Williams. Jo câştigase o excursie

la Acapulco şi, pentru că tocmai se certase cu prietenul ei, o rugase pe ea s-o însoţească.

Cu gândul la o Casey lenevind pe plajă sub umbrelă şi sorbind piña coladas, când intrase cu Jolyn în hotelul în care aveau să locuiască, nici nu-l observase pe spilcuitul Pablo. Mai târziu acesta îi spusese că se îndrăgostise de ea din primul moment. Minciună pe care o înghiţise. N-ar fi fost totuşi prea târziu nici atunci când îşi dăduse seama că nu începuse să-i dea atenţie decât după ce toată staţiunea aflase de la Jolyn că prietena sa avea să moştenească o avere.

Prea tânără şi fără experienţă, şi proastă, pe deasupra, – de asta îşi dăduse seama după – Casey nu făcea pereche potrivită cu afabilul cuceritor Pablo Alejandro Cadenas. Crezuse toate minciunile, ba chiar fusese mândră că îi atrăsese privirile şi îii cucerise inima.

Cât de inocentă am fost, se gândi ea, aducându-şi aminte ce măgulită se simţise în noaptea în care merseseră prea departe, iar el se oprise la timp spunându-i că nu vrea să anticipeze legământul căsătoriei. Ce drăguţ şi generos, se gândise atunci, închipuindu-şi că el, ca mai toţi spaniolii, dorea ca mireasa să fie virgină. Era prea târziu când aflase că era înglodat în datorii. Se ferise cu multă grijă şi făcuse pe gentleman-ul care trăieşte pe picior mare, doar pentru că ştia că ar speria-o dacă i-ar afla secretul înainte de căsătorie.

— Casey!

Casey tresări speriată.

Mina lui sumbră o sperie. Avea, oare, de gând să o părăsească? I se făcu frică şi, brusc, simţi nevoia să-i povestească totul, însă ceva o reţinea.

— Vrei să pleci? Numai Dumnezeu ştie că nu vreau. O clipă rămase îngrozit, părându-i-se că dăduse din cap afirmativ. Aştepta încordat.

Când îl văzu că pleacă din dreptul ferestrei, de frică, I se puse un nod în gât şi un moment avu impresia că vrea să plece. Dar el se îndreptă spre banchetă şi se aşeză lângă ea.

Ar fi luat-o în braţe ca să-i alunge de pe chip expresia de „fetiţă rătăcită", i-ar fi promis că totul va fi bine, deşi ştia că nu va fi aşa. Nu putea face nimic, doar să-i stea în preajmă şi s-o încurajeze…

— Vreau să rămân, Casey şi mai vreau să fac totul ca să te ajut. Dar, chiar şi eu, nu lucrez orbecăind.

— Scuză-mă, şopti ea, puţin ameţită. El era gata să se compromită fiindcă o iubea, iar ea nu era în stare să facă nimic pentru a-i dovedi cât de mult apreciază faptul că era acolo. Privirea i se întunecă şi închise ochii înainte de a întoarce capul…

Michael închise şi el ochii şi, oftând, se sprijini uşor de ea. Doamne, ce obosit era!

— Mă ierţi că rămân şi că mintea mea seacă nu pricepe că eşti o femeie independentă care face ce doreşte ea?

— Tu să mă ierţi pe mine că ţi-am dat atât de furcă. Încercă să-l dea la o parte dar nu avu atâta

putere să urnească greutatea pe care o susţinea.

— Cooper?

Merita să-i joace o festă, aşa că se prefăcu că doarme. Îşi puse o mînă pe coapsa ei şi începu să sforăie.

A încerca să-l mişte era o treabă pentru un Hercule. Casey privi în jos încruntată. Doar nu adormise atât de repede?

— Cooper! El nu făcu nicio mişcare. Respira liniştit, încet, ca şi cum într-adevăr ar fi dormit. Poate nu-i va plăcea, dar avea de gând să-l trezească, măcar până ar fi reuşit să se strecoare de sub greutatea aceea îngrozitoare.

În zadar. Îi privi faţa rezemată de pieptul ei. Încercând să-l ridice împingându-i umerii, degetele i se încurcară în şuviţele negre şi mătăsoase.

Michael bombăni ceva neinteligibil şi zâmbi. Zăcea, pe jumătate răsturnat pe banchetă, jumătate pe jos, şi nici că-i păsa că ea era prinsă sub el.

— Te iubesc, şopti ea. Te iubesc şi când te încăpăţânezi şi când îţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala. Ce uşor i se părea acum să vorbească, când nimeni nu o constrângea să-şi descarce sufletul.

Dar mă domini prea mult, mi-e teamă că mă voi pierde, că mă vei înghiţi până nu va mai rămâne nimic din mine.

— Aşa ceva nu se va-ntâmpla niciodată, mormăi el cu capul sprijinit de pieptul ei.

— Nesuferitule! ţipă ea. Tot timpul ai fost treaz! Îl îmbrânci jos.

O trase după el, prinzând-o de mijloc. Nu-i prea convenea că aterizase deasupra lui şi încercă să-l împingă, dar el repede o rostogoli ţintuind-o de podea cu o mână pe umărul ei.

— Asta te îngrozea, O’Neil? Faptul că dăruindu-mi dragostea şi încrederea ta, ţi-ai pierde personalitatea?

— Da.

— Cu mine n-ai de ce te teme, iubito. O sărută pe bărbie. Şi nu-ţi spun asta pentru că vreau să-ţi dau prilejul să descoperi acest lucru, dar niciun alt bărbat, niciodată, nu-ţi va mai leza personalitatea. O sărută uşor pe vârful nasului, şi cu o infinită tandreţe începu să-i exploreze trupul.

— Eşti extraordinar de feminină, dar ai duritatea oţelului.

— Şi oţelul ăsta dur nu poate deveni maleabil?

El chicoti şi mâinile începură săi modeleze curbele moi după cele viguroase ale corpului său. Ea începu să freamăte.

— Eu ar trebui să fiu cel îngrozit, îi şopti el sărutându-i gâtul. Sunt pentru prima oară îndrăgostit. Nici vase n-am mai spălat până acum şi pentru asta am mai şi plătit! Dădu uşor din cap. Uneori mă întreb ce mi s-a-ntâmplat de am devenit bărbat gospodar.

— Puţin probabil. Se ghemui mai bine în braţele lui şi mâinile începură să-i rătăcească…

— Ce-mi faci tu mie acum este ilegal sau…

— Dă-mă în judecată! îl întrerupse cu obrăznicie, frecându-se ademenitor de el.

În această situaţie, Michael procedă ca orice bărbat normal, înfierbântat. Capitulă.

Capitolul 8

Michael opri motorul puternic al maşinii Trans Am şi deschise larg portiera, dar rămase nemişcat la volan cu coatele pe el. Privea morocănos camionul parcat exact în faţa aleii lui Casey.

— Nu ţi-ai fi închipuit, nu? şopti el zâmbind sceptic. Un camion?

Când Casey îl rugase, cu o oră în urmă, să o ducă la atelierul de reparaţii să-şi ia maşina, îşi închipuise cum era normal, că e vorba de ceva mic şi nepretenţios. Oricum, nu se aşteptase ca ea să conducă un camion!

Îşi lipi fruntea de volan şi închise ochii. Rânji ironizându-se.

— Am ajuns, O'Neil, îi spusese el deschizând portiera şi ajutând-o să coboare. Vrei să-ţi achit eu nota de plată? adăugase, dar ea clătinase din cap.

— Nu, mulţumesc. M-am achitat deja faţă de Harry.

După aceasta totul o luase la vale. Când o văzuse ieşind de la birouri îşi închipuise că se va

îndrepta spre Bug-ul care avea neapărat nevoie de o mână de vopsea, dar rămăsese complet năucit când ea o luă cu paşi fermi spre monstrul alb-albastru, un Blazer care staţiona chiar în faţa maşinii lui.

— Tu conduci camionul ăsta? o întrebase sceptic apoi, colac peste pupăză, mai şi râsese.

Acum era supărată pe el.

Scoase cheia din contact, o strecură în buzunarul pantalonilor şi coborî din maşină.

Casey? o strigă intrând în casă. Amintindu-şi că nu s-ar da în lături să se preteze la un joc murdar, se aştepta din clipă în clipă să se trezească udat până la piele de o găleată cu apă.

Nu fu udat dar nici Casey nu era de găsit.

Intrigat, cercetă fiecare cameră în parte şi se întoarse aşa cum plecase.

Ieşi afară şi ferindu-şi ochii de soare scrută plaja. În depărtare zări silueta foarte mică pe care o căuta. Dar nu era singură.

Inima i se strânse.

Cealaltă siluetă era înaltă, solidă, în mod evident, masculină. O fi acel Ryan despre care îi vorbise mai devreme, cel care o căra cu maşina când n-o folosea pe a ei? Trebuia să mă fi condus Ryan, bombănise ea când înţelese de ce Michael râsese.

Gelozia era un sentiment inedit şi dezagreabil care îi accelera bătăile inimii şi-i încetinea ritmul respiraţiei. Era o prostie, ştia, dar n-avea ce face.

Abordă un zâmbet chinuit şi o porni hotărât,

în jos, pe cărare, spre plajă.

Neaşteptându-se parcă să fie surprinse, cele două siluete se despărţiră şi cea mai înaltă dintre ele se îndepărtă în grabă şi dispăru.

Casey rămase să-l aştepte în umbra unei stânci care înainta în ocean.

— Ai venit să-ţi ceri scuze? îl întrebă când îl văzu aproape.

Michael dădu din cap.

— Îmi pare rău, Casey. N-am vrut să te Jignesc. Îi era dor să o ţină în braţe, dar nu ştia la ce se putea aştepta. Privirea sfidătoare îl atenţiona să nu facă vreun gest deplasat.

Casey oftă adânc.

— Ceea ce m-a intrigat mai mult nu a fost faptul că ai râs de mine, ci că în spatele râsului tău se ascundea ironia. Îşi dădu după ureche şuviţele de culoarea scorţişoarei.

— Nu-i nimic ciudat ca o femeie să conducă un camion, dar râsul tău îmi dă de gândit dacă nu cumva ai un caracter şovin care iese la iveală din când în când. Am dreptate?

— Nu. În schimb, am descoperit că sunt gelos. Se apropie. Tulburarea îi înăsprise trăsăturile regulate ale feţei. Cine e tipul care tocmai a plecat?

— Ryan, zise ea simplu, dar ridicându-şi bărbia sfidător de parcă l-ar fi întrebat „Ai ceva împotrivă?”

Dacă ar fi vrut să-i demonstreze contrariul, în loc să o înfrunte „mai ales fiind vorba de ea, i-ar fi

întors spatele, dar dincolo de privirea aparent calmă din ochii aceia verde-deschis, intui izbucnirea unui uragan.

— Ryan, cel din „Trebuia să mă fi condus Ryan?”

— Ryan McLeod. Locuieşte acolo sus. Fără a-şi îndrepta ochii în direcţia respectivă, îi arătă cu mâna, deasupra, o construcţie drăguţă în forma literei A.

Tonul indiferent şi atitudinea degajată îl nelinişteau.

— Sunteţi prieteni vechi? întrebă accentuând fără rost cuvântul „prieteni”.

Ea deschise ochii mari, abia atunci pricepând că era gelos, chiar foarte gelos! îşi încleştă maxilarele. Asta îi va fi învăţătură de minte pentru că râsese pe seama ei.

— Destul de vechi, remarcă ea cu indiferenţă. Îl văzu strângându-şi pumnii şi avu remuşcări.

Dinadins se apropie încet şi-l prinse de mijloc în ciuda rezistenţei pe care o întâmpină.

— Dar nu atât de apropiaţi, cum sunt cu tine, şopti lipindu-şi urechea de pieptul lui, simţindu-i bătăile repezi şi haotice ale inimii. Şi, oricum, oftă ea, teatral, nu obişnuiesc să fur inima adolescenţilor. Brusc se simţi îmbrâncită. Mâinile lui grele o apăsau pe umeri.

— Vrei să zici că mi-am făcut sânge rău pentru un puşti nenorocit?

Îşi încruntase sprâncenele ameninţător, dar ei puţin îi păsa. Mâinile lui nu o slăbeau.

— Din când în când e bine să-ţi mai faci şi tu griji, replică ea. Asta te va împiedica să mă mai suspectezi.

El încercă să zâmbească.

— Nu se va mai întâmpla, promise încet. Bucuros, o strânse puternic în braţe şi respiră uşurat pentru prima dată de când, după ce că stătuse nu ştiu cât în parcarea atelierului de reparaţii, plecase de acolo un pachet de nervi.

— Rămâne de văzut. Se cuibări fericită la pieptul lui, în braţele lui calde şi puternice.

— Dacă tot ţi-ai isprăvit treburile, ce-ai spune de o plimbare la Coast Highway? spuse el slăbind îmbrăţişarea.

Ce idee grozavă! Chiar simţea nevoia câtorva ore de relaxare înainte de a porni la atac cu celelalte planuri pe care le avea în gând.

Când au ajuns acasă cerul era întunecat şi ploua torenţial.

— Ţine, Michael, zise Casey pe un ton degajat dându-i cheia. În dulapul din hol găseşti o umbrelă. Du-te după ea şi întoarce-te să mă iei.

Michael se uită la cheie de parcă ar fi fost gata să-l muşte, apoi la ploaia care lovea parbrizul cu o forţă nemaipomenită.

— Escapada asta a fost ideea ta. Îşi sprijini spatele de scaun. Dacă luam Blazer-ul meu, acum am fi stat confortabil, în spate. Se întoarse pe jumătate spre el şi tricoul negru i se mulă peste

sâni.

— Bănuiesc că ai o pătură acolo în ea… ăă, în Blazer.

— O zdreanţă din lână subţire şi două perne. Acum ar fi trebuit să tacă dar adăugă, încercându-şi norocul. Şi un sac de dormit dublu. Prin parbrizul aburit zări Blazer-ul. Când plec să fac fotografii şi înnoptez undeva, trebuie să am asigurat un loc de dormit.

— Chiar aşa. Dacă intru în casă nu mai ies, aşa că fă-te şi aici comodă.

— Unde ţi-a dispărut spiritul cavaleresc?

Se aplecă peste ea şi deschise portiera.

— A luat-o mai spre sud unde-i cald şi nu plouă.

Deschise şi portiera sa şi se strecură afară.

— Am să-ţi dovedesc, totuşi, că nu sunt prost crescut şi-o să-ţi las uşa descuiată.

Dârdâind doar la gândul ce o aştepta afară se dădu bătută şi-l urmă străduindu-se să meargă cât mai elegant.

— Fiindcă tot suntem uzi leoarcă… Fără s-o prevină, o ridică în braţe şi se grăbi să intre în casă.

— Lasă-mă jos!

— Imediat. Aplecându-şi capul îi prinse cu dinţii nodul breteluţei de pe umăr şi trase. Dând la o parte materialul transparent, îi sărută sfârcul, sânii şi scobitura gâtului până la bărbie. Casey uită de supărare şi îi oferi buzele.

Închise uşa uşor cu piciorul şi se îndreptă

spre dormitor. O aşeză cu grijă în mijlocul patului imens şi se aşeză peste ea.

Se dezbrăcară nerăbdători aruncându-şi hainele care încotro. Michael îşi trecu o mână pe sub ea ca să se învelească cu cuvertura. O ţinu strâns în braţe până încetă să mai tremure. Casey se relaxă şi oftă mulţumită lipită de el.

— Ah, iubito, dacă ai şti ce-mi faci! zise el răguşit acoperindu-i gura, trecându-şi apoi limba peste buzele ei. Nu cred că am să te pot gusta vreodată încât să mă satur, şopti printre tandrele asalturi ale limbii sale.

Zâmbind leneş ea îşi oferi gura, îi inspiră răsuflarea, aroma cu miros de vin. Îi simţea căldura plăcută a pielii şi savura văpaia mistuitoare pe care degetele lui, cu fiecare atingere, i-o răspândea în tot corpul.

— Michael… Numele lui sună ca o rugăminte.

— Dragostea mea, şopti el înăbuşit peste gura ei, continuându-şi blânda cucerire. Casey se arcui să-l întâlnească şi când deveniră un singur trup zâmbiră fericiţi.

Ploaia încetase, luna palidă încerca să-şi strecoare lumina slabă prin ferestre, dar ei nu sfârşiseră încă dulcele joc al dragostei.

Zilele treceau prea repede apropiind termenul neplăcutei confruntări cu Cadenas. Dacă nu i-ar fi promis lui Michael, Casey n-ar fi stat nicio clipă pe gânduri şi ar fi dispărut în

necunoscut.

Până atunci încerca să-şi găsească refugiul în muncă. Zilnic, după un mic dejun spartan intra în atelier, se închidea cu cărţile şi casetofonul şi încerca să uite că bărbatul care de nenumărate ori îi cotrobăise prin rafturi după o carte bună, care, pe lângă alte nenumărate treburi reparase gaura din acoperiş, unsese balamalele uşilor şi spălase toate ferestrele, i se strecurase în viaţă nu pe una, ci pe mai multe căi.

Îşi dădea seama că Cooper era nemulţumit de atitudinea sa (defetistă, o numea el), dar n-avea ce-i face. Poate se purta copilăreşte, iraţional şi stupid, poate îl jignise (cu certitudine, nu dorise aşa ceva) dar, bună sau rea, singură trebuia să hotărască în privinţa ei. Indiferent de ce credea Michael, părerea ei era că în această situaţie deosebită făcuse ce trebuia să fie făcut.

Atunci, la scurtă vreme după ce se pronunţase amânarea primei înfăţişări, Jolyn mersese la un coctail dat de Pablo. Mai târziu îi povestise lui Casey că Pablo era dezamăgit că fusese părăsit de toţi prietenii şi că ducea dorul vizitelor în stil european (în căutarea vreunui bon de masă, bănuia Casey). Se trădase declarându-i că ar fi renunţat bucuros să se prezinte la înfăţişări dacă ea ar fi de acord să „cadă la învoială.

Asta însemna nu numai că el isprăvise banii, dar şi că era în criză de timp. Fără locuinţă şi cineva care să-i suporte stilul de viaţă neobişnuit

de costisitor, nu avea de ales decât să se întoarcă în Spania. Aşa că luase hotărârea de a nu-i mai ieşi în cale şi să aştepte.

Totul ar fi fost în regulă dacă Michael n-ar fi găsit în ea un adversar şi n-ar fi rămas acolo suficient timp cât să se îndrăgostească unul de celălalt.

Iubirea, cel mai banal cuvânt. Ea i-a spus „Dacă mă iubeşti, lasă-mă să mă descurc singură. El i-a răspuns „Dacă mă iubeşti, lasă-mă să te ajut”.

Sentimentele ei erau la fel de năvalnice precum valurile cenuşii care se izbeau de stâncile abrupte pe care le vedea pe fereastră.

Textul de legi pe care abia aşteptase să-l înregistreze, zăcea aruncat pe o pernă verde-auriu. Ar trebui să mă apuc de treabă, se gândi plictisită. Promisese să trimită înregistrarea până la data de şaisprezece.

Şaisprezece. Mai rămăseseră două zile. La naiba, doar n-o să mă gândesc de acum ce-o să fie peste două zile.

Concentrându-se asupra unui singur lucru, se aşeză între perne, luă cartea şi deschise casetofonul. Treizeci de minute mai târziu, termină primul capitol, schimbă caseta şi-l începuse pe următorul când auzi în bucătărie paşii apăsaţi ai lui Michael.

O cam rodea şi pe ea foamea, aşa că opri casetofonul, puse un semn la carte şi ieşi din atelier.

— Era şi timpul să ieşi din scorbură, veveriţo, o întâmpină Michael vesel.

Ca paralizată, o clipă fu tentată să se întoarcă în atelier. De câteva zile era mai puţin binevoitoare faţă de bărbatul înalt şi atrăgător care acum şedea la fereastră şi bea cafea. Îşi trecu mâna prin păr şi strâmbă din nas.

— Eşti foarte spiritual.

— Asta-i răsuflată. Data viitoare zi-mi „frumosule”.

— Mulţumesc pentru sfat. Am să-i spun când îl văd. Zâmbind răutăcios, Casey îşi turnă restul de cafea şi luă cu poftă o înghiţitură, gata-gata să se

Înece cu licoarea acră la gust.

— Doamne, cine… Zâmbi prosteşte amintindu-şi cine pregătise cafeaua de dimineaţă.

El zâmbi, infatuat, cu gura până la urechi, apoi i se adresă pe un ton foarte distins.

— Ştii ceva, frumoaso, du-te şi pune-ţi pe tine ceva mai puţin, ăăă, ispititor, fiindcă mergem să cinăm ceva mai devreme.

Ispititor? Casey se studie. Purta un şort alb, mulat şi un tricou negru. Ridică din umeri şi ieşi din bucătărie. Habar n-avea unde vor merge şi nu ştia în ce să se îmbrace. Îşi alese o bluză de in şi o fustă dintr-un material brocat, pe care o asortă sandalelor cu toc înalt şi câteva bijuterii, în cazul în care Michael s-ar hotărî să o ducă la un local de lux.

— Drăguţ, încuviinţă el când păşi în camera

de zi la câteva minute. Inspiră adânc şi zâmbi.

Casey nu se putu abţine să nu-i admire ţinuta.

— Nici tu nu arăţi prea rău, îi zise şi fluieră aprobativ. Arăta chiar fantastic! Jacheta din piele gri, descheiată lăsa să se întrevadă cămaşa neagră din mătase, deschisă la gât şi băgată cu grijă în pantalonii de catifea de culoare gri-argintiu. Avea gusturi rafinate, individul!

— Deci… oftă ea, unde mergem şi ce-mi vei da să mănânc? Sunt leşinată de foame.

O studie atent câteva momente înainte de a-i zâmbi indolent.

— Ai de ales între peşte, peşte şi peşte.

Deci, el avea poftă de peşte. Se gândi să-l refuze motivând că preferă mâncarea mexicană. Strânse din buze şi cu degetele mâinii stângi îşi frecă uşor obrazul, apoi zâmbi.

— Păi, cred că vreau şi eu peşte.

— O alegere înţeleaptă, iubito. Îşi lăsă braţul greu pe umărul ei. Cunosc un loc… Trăgând-o mai aproape o conduse afară la maşină.

— Pentru cineva care afirmă că n-a mai trecut prin zonă până acum, se pare că ştii toate bălţile de prin împrejurimi. Zâmbind se aşeză pe bancheta din dreapta şi-şi aranjă fusta ca să nu şi-o prindă când Michael va închide portiera.

— Mă adaptez repede.

Asta era şi părerea ei, luând în consideraţie modul în care se mutase la ea şi obiectele noi care apăruseră în baie: un aparat şi crema de ras, un after-shave aromat, pasta şi periuţa de dinţi şi

sticluţa cu colonie cu miros de mosc. Valiza cu haine în dulapul din hol, tenişii pe care mereu îi găsea sub fotoliul din camera de zi, ziarul cu paginile împrăştiate pe jos, lângă scaunul lui favorit.

— Te-am auzit citind o carte de legi, remarcă el aşezându-se confortabil la volan. Maşina porni virând brusc.

— Şi-ai înţeles ceva?

El dădu din cap.

— Da. Abia acum am înţeles cum de cunoşti atâtea lucruri din domenii atât de diferite. Asimilezi ceea ce citeşti. Îi aruncă o privire veselă. Ai o memorie nemaipomenită.

Complimentul o făcu să radieze de fericire.

— N-aş mai avea dacă aş mai merge la şcoală. Aşa învăţ fără teama examenelor, profesorilor şi a copiatului şi reţin numai ce mă interesează. Râse mulţumită. Nu există lucru mai nesuferit decât foaia matricolă. Doamne, cât le uram pe vremea aceea.

El zâmbi larg şi pentru o clipă îi zări dinţii albi.

— Sper, desigur, ca micuţii Mark şi Devon să nu-ţi moştenească comportamentul. Îi luă de pe obraz o şuviţă de culoarea aramei şi i-o dădu după ureche. Mă gândesc ca de la mine să ia tupeul şi şarmul iar genele inteligenţei le las în seama ta.

Casey îi zâmbi impresionată şi amuzată.

— De cât timp te copleşeşte sentimentul ăsta de… ăă, inferioritate, de nu mai ai încredere în

tine?

— De un timp încoace, doctore, zise pe un ton prefăcut. Mi-a dispărut pofta de mâncare, am insomnii şi o durere ciudată aici. Îşi duse mâna în stânga pieptului.

Casey făcu ochii mari.

— Ia te uită! Pare ceva serios! îi ciocăni uşor fruntea. Aici te doare?

— Azda-mi bleznejde! îi prinse mâna şi ducând-o la gură îi muşcă în joacă degetul. Când ingerează adorm, în logză vizez durme de oi, îmi devilează brin vata oghilor numai zbermatozoizi drăgălaş cu bărul roju. Dogdore, mă ajuţi?

— Nu mai spune, spermatozoizi cu părul roşu! De râs, abia mai putea vorbi. Cu tine, Cooper, viaţa e plină de neprevăzut. Zâmbind îşi dădu capul pe spate şi închise ochii.

Devine foarte interesant, se gândea Cooper lăsându-i mâna şi concentrându-se asupra drumului, mulţumit că îi trecuse supărarea. Trecuse ceva timp de când nu mai reuşise să o facă să zâmbească.

Razele slabe ale soarelui pătrundeau în dormitor şi dansau vesele pe faţa ei, trezind-o din somn. Clipi, apoi se întoarse leneşă să se uite la Michael. Mai dormea încă.

Ce minunat a fost aseară! se gândi surâzând. „Visul marinarului”, micul restaurant din Coast Highway era foarte pitoresc. Cina fusese

delicioasă şi la insistenţele lui mâncase pentru prima oară sepie. Nu-i plăcuse.

Michael fusese foarte drăguţ şi amuzant.

Şi tandru. Foarte, foarte tandru. Pe buze îi apăru un zâmbet nătâng. Da, da, foarte, foarte tandru. Se trase mai lângă el şi-l sărută pe umăr apoi se rostogoli înapoi şi se ridică din pat.

Câteva clipe mai târziu, în faţa oglinzii din baie, se gândea că pielea ei căpătase o strălucire mai sănătoasă.

Căscă.

— După ce naiba ţi-ai dat seama? întrebă ima Ginea reflectată în oglindă, studiindu-se atent cu ochii somnoroşi. Poate, doar, fiindcă aşa se simţea.

Începu să-şi perie părul şi, ca şi când ar fi avut mătreaţă, pe jos începură să cadă fire de nisip. Se strâmbă. Avea în cap, probabil, mai mult nisip decât exista pe plajă.

Să-mi fie învăţătură de minte să nu mă mai hârjonesc cu Michael pe plajă, se gândi privindu-se prosteşte în oglindă.

Îngânând o melodie, intră sub duş, abia aşteptând să lenevească după pofta inimii sub apa fierbinte. Era duminică şi avea tot timpul la dispoziţie.

Ieşi de sub duş mai repede decât ar fi dorit. Parcă îl auzise pe Michael mişunând prin casă. Doar ce intră în dormitor şi se convinse că el încă mai dormea învelit cu cearşaful de la mijloc în jos.

Se şterse şi îşi uscă părul, aruncă prosopul într-un coş şi alergă să se îmbrace. În timp ce-şi

punea maioul negru, decoltat şi şortul supraelastic de aceeaşi culoare, îl privea pe bărbatul care dormea în patul ei şi care însemna atât de mult pentru ea. Te iubesc. Îi spuse în şoaptă. Chiar şi atunci când te încăpăţânezi, când stai bosumflat şi devii îndărătnic, completă ea amuzată dar şi necăjită, deoarece cu o seară în urmă o cam indispusese cu atâtea întrebări.

Să-l trezească să-i spună că pleacă să se plimbe? îi privea fascinată pieptul păros care se mişca încet în ritmul respiraţiei şi preţ de o clipă se gândi chiar aşa să facă, dar el dormea atât de liniştit încât n-o lăsa inima să-l scoale.

Michael auzi ca prin vis zgomotul uşii care se deschise şi apoi se închise. Bombăni somnoros. Nu voia să deschidă ochii şi să renunţe la senzaţia euforică de totală relaxare. Involuntar, pipăi cu degetele perna lui Casey, căutându-i părul mătăsos, împrăştiat pe faţa de pernă roz, apoi coborî mai jos, şi mai jos… Locul era gol.

Deschise ochii, căutând-o cu privirea.

Plecase.

— E duminică! mormăi. Cu tipicurile ei, ieşise probabil să-şi facă plimbarea de dimineaţă pe plajă, chiar dacă era duminică. Azvârli cearşaful şi sări din pat. Când simţi însă răcoarea dimineţii se întoarse în pat şi se înveli până la bărbie.

— E nebună, bombăni punându-şi o mână sub capp şi privind în tavan. Ceasul arăta ora şapte.

ca nebună de legat.

— Şi eu, la fel. Se dădu jos din pat şi se apucă

să-şi adune hainele împrăştiate în toată camera. Se îmbrăcă repede, tremurând. Hainele erau la fel de reci ca şi aerul din cameră.

Dacă existau cumva probleme cu încălzirea, el nu va rezista. Se aşeză pe marginea patului să-şi tragă şosetele şi cizmele. Trecu în revistă toate treburile pe care le făcuse în timp ce Casey lucra.

— Sunt bun de însurătoare, se luă singur peste picior şi se ridică scuturând din cap.

Casey reuşise întotdeauna să găsească rezolvarea unei probleme dificile sau să-şi pună în ordine gândurile, plimbându-se, mai ales de când se mutase în California şi avea oceanul la doi paşi de casă. În dimineaţa aceea, singura problemă serioasă care-i umbrea fericirea părea a fi de nerezolvat şi extrem de neplăcută.

Simţea panica ca pe ceva palpabil care i se răspândea în tot corpul sugrumând-o. Trase în piept aerul marin, umplându-şi plămânii, tânjind după vremurile când plimbările pe plajă îidădeau întotdeauna o stare de mulţumire sufletească.

N-ar fi trebuit să-i fi promis lui Cooper că nu va mai dispărea, se gândea privindu-şi posomorâtă degetele de la picioare. Ar fi fost pentru a treia oară, dar n-ar fi rezolvat situaţia aceea blestemată şi, în plus, l-ar fi supărat. Alungă gândurile negre şi zâmbi cu tristeţe. Se simţea ca un copil care-şi ameninţa părinţii că va ieşi afară şi va mânca viermi dacă nu-i vor face pe plac.

Naiba să mă ia! Lovi o cutie de conserve azvârlindu-o cât colo. Dădu din cap a neputinţă. Vrând-nevrând după-amiază trebuia să plece cu Cooper la Los Angeles pentru ca în ziua următoare să se confrunte cu Cadenas la tribunal, în faţa instanţei.

Mormăind câteva înjurături Casey cedă impulsului copilăresc şi bătu cu piciorul în nisip.

În spatele ei Michael zâmbea.

— Te distrezi, o necăji el. O ajunse din urmă şi îşi potrivi pasul cu al ei. Un dans nou? întrebă binevoitor, neputându-şi ascunde licărirea din ochi.

Dar când îi văzu mutra spăşită îi trecu orice gând de răzbunare şi izbucni în râs.

— Nu. De fapt, e un pas demodat care se cheamă „mersul crabului”.

— Aha, mi-l amintesc bine. Râzând, îşi afundă mâinile în buzunare şi începu să ţopăie. Când eram mic îmi plăcea să zdrobesc strugurii, zise ca un fel de scuză şi repetă pasul.

— Nu eşti zdravăn, îi declară ea reuşind să rămână serioasă.

O prinse de umeri.

— Tu eşti de vină. Privi în jos spre ea şi începură să râdă, la început încet, apoi mai tare, sfârşind prin a se săruta.

— Azi nu lucrezi?

Ea dădu din cap în semn că nu.

— Asta fiindcă e duminică?

— Pentru că am de tradus din germană în

engleză o revistă de medicină şi nu mă simt în stare să descifrez terminologia aceea ciudată. Adevărul era că fiind atât de nervoasă nu se putea concentra asupra nici unei activităţi.

El zâmbi insistent cu privirea asupra minunatei făpturi din faţa lui care parcă aştepta doar un cuvânt din partea lui.

— Atunci, bănuiesc că toată ziua e a noastră.

O luă de mână şi, căzând pe gânduri începu să-i deseneze în palmă cerculeţe concentrice.

— Cum ne-am putea-o petrece? Vocea lui duioasă parcă o ungea cu miere.

Masajul senzual îi provoca scurte furnicături de-a lungul braţului.

— Desfrânatule! îşi retrase mâna, apoi se îndreptă încrucişându-şi braţele la piept.

— În ce fel te-ai gândit să mă distrezi? Îl provocă ea cu neruşinare.

— Aaa, găsesc eu ceva. Rosti cuvintele foarte, foarte încet.

Casey simţi fiori pe şira spinării.

Îşi ridică capul.

— Cam ce? Te joci cu focul, îşi spuse, văzându-i ochii sclipind diabolic. Îşi încleştă dinţii, hotărâtă să-i susţină privirea.

El cedă primul.

— Mi-a intrat ceva în ochi, se plânse izbucnind în râs.

— Aşa e. Se apropie de el. Lasă-mă să mă uit. Îi ridică uşor pleoapa închisă şi studie atent, dar cu suspiciune ochiul aşa-zis vătămat. Aşa cum

bănuise, nu avea nimic! îşi lăsă mâinile în jos.

— Acum te simţi mai bine? îl întrebă, respirând aproape de bărbia lui.

Inima îi bătea cu putere.

— Aaah, acum cred că da, şopti el dându-se un pas înapoi.

— Mă bucur că mi-o spui pentru că n-aveai absolut nimic! Nu ştii să pierzi onorabil şi, pe deasupra, mai şi minţi.

— Iar tu eşti frumoasă. Îi mângâie obrazul, căruia briza oceanului îi dăduse nuanţa coralului, apoi îşi coborî degetele încet pe maxilarul ei, zăbovind lângă ureche, înainte să-i cuprindă ceafa. O trase lângă el şi îi sărută gura tandru.

— Mărită-te cu mine, Casey, şopti el.

Pentru o clipă inima ei se opri în loc. Închise ochii.

Michael îi dovedise deja că viaţa alături de el ar fi cu totul alta decât scurta perioadă în care fusese căsătorită cu Pablo. Îl iubea, şi Michael o iubea. O înţelegea…

— Când? întrebă deschizând ochii şi lăsându-l să-i citească în priviri întreaga sa dragoste.

— Tu fixezi data.

— Dintotdeauna mi-ar fi plăcut să mă mărit în iunie, zise ea încolăcindu-i gâtul cu braţele, şi ridicându-se pe vârfurile picioarelor ca să-l sărute… Dacă te grăbeşti, nu uita că există Vegas-ul… Se lipi de el provocator.

Răsuflarea lui îi mângâia faţa.

— Fiindcă avem de gând s-o facem o dată pentru totdeauna, măcar s-o facem cum trebuie. Rămâne pentru iunie. Şaisprezece. Surâse când îl privi surprinsă.

— Întâmplător e şi ziua nunţii părinţilor mei.

Casey plutea de fericire.

— Îţi mulţumesc. Atunci mi-ar face mare plăcere.

— Şi lor le-ar face mare plăcere, Casey. Buzele lui trecură ca o adiere peste obrazul ei, atingându-l cu sărutări uşoare.

O răsuci în aşa fel încât pieptul lui să-i sprijine spatele şi-şi potrivi bărbia pe creştetul ei.

— Casa în care te voi duce, imediat ce aranjăm lucrurile, adică afacerile cu tine, e construită tot pe o stâncă, doar că este împrejmuită de arbori de sequoia.

— Mai povesteşte-mi odată. Îşi aşeză mâinile peste cele care o ţineau de talie şi se lipi cu spatele de el.

— Are două etaje. La parter e camera de zi şi sufrageria, cu bucătăria şi spălătoria în spate. La primul etaj camerele de oaspeţi, camera copiilor şi o chicinetă. Cel de-al doilea este aproape ascuns de coroanele copacilor. Aici sunt dormitoarele şi două camere de baie.

— Sună plăcut.

— Va fi foarte, foarte plăcut, zise el vesel.

Se întoarse şi îl sărută. Îşi strecură mâinile sub cămaşă, mângâiindu-i pielea fierbinte, chinuindu-l.

— Ah, eşti o drăcoaică, O’Neil. O îndepărtă uşor privind-o. De ce zâmbeşti aşa?

— Aaa, dacă ţi-aş spune la ce mă gândeam, ai roşi. Clipi din genele lungi surâzând provocator.

— Hoţomanco. Nu te întrece cu gluma, Casey. Răbdarea şi toleranţa mea au şi ele o limită.

— Până unde, îl provocă ea.

— Până aici. O cuprinse în braţe şi-i dădu o palmă la fund. Sau, până aici. O strânse puternic până îi strivi sânii de pieptul lui şi atunci ea se convinse cum corpul lui răspundea îmbrăţişării. S Mmmm, gemu trăgând pe nări parfumul cu miros de migdale. O sărută pe obraz. Nu vrei să ne întoarcem ca să-mi arăţi gravurile tale?

— Nu credeam c-o să mă mai întrebi vreodată, rosti ea tărăgănat imitându-l. Ceea ce nu ştia însă bărbatul acesta atât de periculos era faptul că ea avea, într-adevăr, câteva „gravuri” – picturi pe care dorea să le expedieze revistei Societăţii Audubon.

— Te invit în atelier… îl împinse deoparte şi o luă spre casă.

Capitolul 9

Casey se mira şi ea cu cât calm se îndrepta spre tribunal alături de Michael care o însoţea mergând tăcut. În mai puţin de douăzeci de

minute se va găsi în clădirea tribunalului, răspunzând acuzaţiilor lui Pablo. Pablo va juca teatru, va minţi cu neruşinare şi va face tot posibilul să fie cât mai convingător pentru a obţine câştig de cauză.

Aşa ceva nu se va-ntâmpla.

Ea decisese să aibă o întrevedere între patru ochi cu judecătorul. Dacă i se va admite aceasta, va povesti totul, indiferent dacă Pablo şi avocatul său vor fi de faţă. Dacă judecătorul va afla întreaga poveste, nu va avea încotro şi-şi va retrage plângerea. Poate judecătorul o va crede că bijuteriile erau false. Îşi încrucişă degetele în gând.

Cu toate acestea, cu cât se apropia mai mult de uşile mari, duble, cu atât i se făcea mai frică.

— Am ajuns, zise ea, încercând să glumească. Ţinând capul în jos îşi privi picioarele, rugându-se să poată intra calm pe uşa care ducea în sala în care i se va decide soarta. Absentă, se gândea că pantofii i se asortează cu costumul maron din pânză de in.

Atinse cruciuliţa pe care şi-o pusese la gât şi lănţişorul de aur. Răcoarea metalului îi dădu o senzaţie plăcută. Se miră că se putea gândi la lucruri mărunte când, de fapt, era atât de neliniştită.

Michael păruse tot timpul îngrijorat. Casey era palidă şi îşi adusese aminte că în ultimele zile nu mâncase aproape nimic.

Casey îşi aduse aminte ultima lor discuţie –

dacă se putea numi aşa. Aceasta începuse când Michael o întrebase dacă nu se răzgândise în ce privea angajarea unui avocat al apărării. Ea spusese nu şi refuzase categoric să-i spună motivul.

— Doamne, Casey, zbierase el, pierzându-şi cumpătul. Trebuie să-l dai gata! Lovise cu palma în volan şi adăugase pe un ton violent. Dacă nu pentru tine personal, măcar pentru tâmpita care-i va cădea în plasă cu următoarea ocazie.

Casey îl privise surprinsă.

— Lăsându-l să câştige, îl încurajezi pe mizerabilul ăsta să profite în continuare de pe urma femeilor, să le mănânce banii şi…

Casey nu mai ascultase continuarea. Avea dreptate, dar până în acel moment nu se gândise decât cum să evite ruşinea de a apărea în faţa judecătorului şi a curţii pentru a relata ce o adusese acolo, să-şi justifice atacul asupra „mirelui”.

Michael se pregătea să deschidă una din uşile duble când o auzi sughiţând. Îngrijorat de paloarea ei, se aplecă şi-i şopti.

— Te simţi bine?

— Da. Reuşi chiar să şi zâmbească. M-aş simţi şi mai bine dacă n-ai intra acolo, adăugă cu prefăcută veselie.

— Ţi-am spus că te voi susţine şi aşa va fi, spuse el pe un ton aspru.

— Cum doreşti, îi răspunse politicos dar,

indiferent cum i-ar fi vorbit, efectul ar fi fost acelaşi.

Michael mustăci din nas, Asta nu era bine deloc.

Intrară pe uşă într-o tăcere şi nu sesizară decât în treacăt liniştea de pe culoar. Se opriră brusc, parcă legaţi de picioare când îl văzură pe Cadenas rezemat leneş de perete. Michael îi zâmbi lui Casey încurajator dar ea, drept răspuns, pur şi simplu, nu-i dădu nicio atenţie.

Anticipase momentul, îşi impuse să fie calmă şi să se concentreze dar acum era nervoasă şi înfricoşată. Era clar că Pablo îi aşteptase. De ce? De ce nu se afla deja în sală, repetându-şi rolul? Scenariul era prost de la început până la sfârşit.

În costum alb, cămaşă bleu şi cravată bleumarin, cu părul uşor zburlit, părea, mai degrabă, venit la o petrecere decât la o audiere. Arborând obişnuitu-i zâmbet onctuos; se dezlipi de perete şi se îndreptă spre ei cu paşi rari, şi cu o mutră arogantă şi apatică.

Pablo nu era deloc mulţumit de întorsătura lucrurilor. Sperase ca ea să vină singură, deoarece plănuise să o convingă că era în avantajul ei să ajungă la o înţelegere fără a mai trece pe la tribunal. Era unica lui speranţă. Avocatul său renunţase la caz cu patru zile în urmă, după ce îşi dăduse seama că bijuteriile de familie, în legătură cu care Casey fusese acuzată că le-ar fi furat,

fuseseră vândute recent. Audierea fusese amânată până la găsirea altui avocat.

Apariţia ei acolo îi dădea speranţe. Asta însemna că nu fusese anunţată în legătură cu această tergiversare şi că nu primise nici scrisoarea cu care avocatul îl ameninţase că i-o va trimite.

Michael o prinse uşor de cot, suficient însă pentru a-i da de înţeles că este alături de ea.

— Bună dimineaţa, Casey, o salută Pablo, tărăgănând înadins cuvintele. Juca teatru şi o ştiau amân doi. Nu exista strop de sânge nobil în venele lui, iar inima îi era la fel de neagră şi împietrită precum cărbunele pe care, aşa cum mărturisise, îl dezgropase cu lopata pentru a se întreţine până dăduse peste o văduvă căreia i se făcuse milă de el.

— Perfect, señor Cooper. Ai făcut o treabă excelentă. Zâmbi conspirativ arătându-şi dinţii. Îţi mulţumesc că mi-ai adus-o, altfel Casey n-ar fi acceptat niciodată. Îşi ţinea la vedere o mână dezgustător de bine îngrijită. O iau eu de aici. Îi făcu lui Casey cu ochiul. Haide, Casey. Avem multe de discutat.

Casey dădu din cap scârbită, de mâna care i se întindea şi de bănuiala că Michael conspirase împotriva ei. Nu era lucru curat.

— S-a amânat data procesului, spuse cu voce foarte slabă şi hohotul de râs al lui Pablo îi confirmă aceasta. Îl privi încruntată pe Michael, un amestec de durere şi înfrângere.

— Şi tu ştiai, zise calm. De ce, Michael?

Michael îşi dădu imediat seama la ce concluzie ajunsese şi-şi imagină suferinţa prin care trecea la gândul că o trădase.

— Casey…

Vru să o atingă, să o liniştească, dar Casey se feri într-o parte. Era prea rănită şi prea supărată ca să-i mai vadă privirea plină de grijă şi compasiune.

— Casey, jur că n-am ştiut că procesul s-a amânat din nou.

— Dar, señor, îl contrazise Cadenas cu voce mieroasă, eu însumi i-am amintit avocatului meu când l-aţi sunat în urmă cu două săptămâni să vă anunţe că judecătorul nu poate audia astăzi cazul.

Trebuie să fi fost în ziua în care ieşise să cumpere mâncarea chinezească. Îşi înghiţi lacrimile care-i înecau vocea, măsurând distanţa până la uşile duble. Se mai uită o dată la Michael care îl săgeta cu privirea pe Cadenas.

— La revedere, Cooper, şopti ea şi înainte ca unul dintre ei să se gândească s-o oprească, se răsuci şi ieşi din clădire. Ochii i se umplură de lacrimi dar le şterse nervoasă, hotărâtă să nu plângă. Nu avea timp să-şi plângă de milă. Ajunsese deja pe trotuar când Michael ieşea pe uşă.

— Casey! o strigă, dar ea nu se opri. O luă la fugă îmbrâncind pietonii. La a doua intersecţie o ajunse din urmă şi o prinse de braţ somând-o să se oprească.

Se întoarse şi-l privi.

— Dă-mi drumul, îi spuse pe un ton glacial. Drept răspuns, el o apucă şi de celălalt braţ.

— Nu-ţi dau drumul până nu mă asculţi, tună el, fără să dea atenţie celor din jur care îi priveau. Ştiu ce gândeşti, dar nu e adevărat! N-am luat legătura nici cu Cadenas, nici cu avocatul lui. N-am ştiut că procesul a fost amânat din nou.

Ea tăcea privindu-l în ochi, tristă şi furioasă.

— Doamne, Casey, când îţi vei da seama că nu toţi bărbaţii vor să te tragă pe sfoară? Credeam că ai încredere în mine.

— Am avut, zise ea cu indiferenţă.

Michael oftă şi-i dădu drumul.

— Bine, Casey. Nu vreau să-mi pledez cauza. Când te vei linişti mă găseşti la biroul meu din Carmel. Se răsuci brusc şi o porni înapoi spre tribunal, lăsând-o să privească în urma lui.

Cadenas se juca cu nodul de la cravată rezemat de zidul clădirii.

— Trebuie să te avertizez că va fugi, îi spuse pe un ton insolent.

— Mai lasă-mă cu señor ăsta, Cadenas, se răsti Michael. Pe tonul ăsta afectat să te adresezi cucoanelor. Cu mine nu ţine. Cât vrei să-ţi dau ca să dispari din viaţa lui Casey?

Cadenas scrâşni din dinţi. O clipă îşi susţinură privirile ca într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, apoi Cadenas şovăi cedând. Îşi studie manichiura bine îngrijită şi Michael îl privi calm.

— Cât, insistă el.

Cadenas surâse.

— E vorba de bijuterii şi de agresare fizică. Îşi drese vocea lărgindu-şi nodul de la cravată, de parcă brusc s-ar fi simţit sugrumat. Ca să nu mai vorbim de tortura psihică şi de ofensa adusă numelui familiei mele.

Michael îşi încleştă maxilarele urmărindu-l atent printre gene.

Cadenas îi întâlni privirea prefăcându-se calm.

— Ar fi vorba de o sută de mii… ah… în interesul ambelor părţi.

Michael zâmbi ironic.

— Îţi dau zece mii şi dispari. Vocea lui suna ameninţător. Îşi strânse pumnii puternici şi făcu un pas spre Cadenas. Nu ştiu ce i-ai făcut lui Casey şi nici nu-mi pasă dar, de acum încolo, voi fi cu ochii în patru să nu te mai apropii de ea. Unde-ţi expediez paralele?

Cadenas râse nervos.

— Nu, señor. E puţin… Se opri văzându-l cum se apropie cu pumnul ridicat ameninţător. Niciun penny în minus.

Săptămâna viitoare voi fi „în Palm Springs. Poţi lua legătura cu mine prin prietenii mei Van Valests. Dacă nu văd banii poţi să-i transmiţi lui Casey că voi fi obligat să vând povestea asta ziarelor. Nu-i va conveni nici ei nici familiei. Blufase dar bărbatul care-l privea aproape cu ură nu ştia acest lucru. Se strecură pe lângă el cu impertinenţă şi se îndepărtă.

Michael privi după el cu furie neputincioasă până ce Cadenas dădu colţul străzii. Zâmbi batjocoritor şi ochii i se îngustară neîndurători. Avea legături în toată lumea. Înainte chiar de a fi un om terminat, Cadenas va dori să ia cei zece mii şi să dispară, iar dacă individul o va mai deranja vreodată pe Casey, îl va nimici.

Nu mai avea rost să rămână acolo. Trebuia să meargă la Casey, să-şi ia lucrurile şi să se întoarcă la Carmel. Îşi încleştă maxilarele. Fir-ar să fie! îşi trecu nervos mâna prin părul ciufulit. Ce naiba să mă mai fac eu cu femeia asta!

Casey nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de nenorocită. Privea dezorientată în jur. Mai fusese de nenumărate ori în Los Angeles, dar acum nu ştia unde se află.

În apropiere era un parc şi auzea strigătele vesele ale copiilor. Însoţită de râsetele lor străbătu aleile în speranţa că va găsi o bancă liberă. O dureau picioarele de atâta alergătură şi asfaltul o ardea prin tălpile pantofilor. Picioarele parcă îi luaseră foc.

De fapt, era un „scuar cu căluşei, câteva leagăne şi o bancă pe care se prăbuşi fericită. Se descălţă. Eşti culmea tâmpeniei, îşi spuse furioasă întinzându-şi picioarele şi dezmorţindu-şi degetele umflate. Michael o iubea şi niciodată n-ar fi conspirat împotriva ei. De-abia o convinsese să nu se dea bătută în faţa lui Cadenas şi niciodată n-ar

fi trecut de partea lui.

Îşi dăduse prea târziu seama că procedase exact cum dorise Cadenas. Să-şi piardă încrederea în Michael!

Gemu amintindu-şi privirea acestuia înainte de a se despărţi. Cât de mult trebuie să-l fi durut lipsa ei de încredere. Va pleca la Carmel şi se vor împăca, chiar dacă asta va dura ani de zile, îşi spuse cu hotărâre.

Dar, în primul rând, va trebui să se descotorosească de Pablo, şi asta chiar atunci. Mai exista încă pericolul de a primi o nouă citaţie. Faptul că acesta o dominase întotdeauna o împiedicase să divulge vreodată obiceiurile lui sexuale ciudate. Surâse la gândul că i se oferea ocazia să i le dea în vileag. Cunoştea genul. Simţindu-se ameninţat se va da bătut.

Dar cum s-o facă? Nu voia să-l caute şi să-l ameninţe pe faţă. Nu avea curajul.

Jo! Frica îi dispăru şi zâmbi gândindu-se la vechea ei colegă, Jolyn Williams, care avea faţă de ea anumite obligaţii şi care o cunoştea pe Andrea Kelski, redactor şef la Glitter. După spusele lui Jo, revista, în ciuda numelui şi aspectului comercial, era la fel de „incendiară” ca şi rivala sa, The Babbler. Revistă de scandal, era permanent dată în judecată pentru calomnii.

Mult mai optimistă decât fusese în ultimele zile, se încălţă şi făcu în grabă calea întoarsă. Îşi amintise că văzuse în drum o cabină telefonică.

Jo se bucură auzind-o şi o chemă chiar atunci

la ea. Casey luă repede un taxi şi ajunse imediat în faţa casei cu etaj în care locuia Jo.

Nici nu străbătuse bine aleea, că Jo se şi afla în prag.

— Ai picat la ţanc! exclamă îmbrăţişând-o cu putere. Ce bine-mi pare că te văd! zise luând-o de mână. O privi atent apoi ochii ei de un albastru strălucitor se îngustară.

— Parcă te-a smotocit cineva.

— Sunt obosită şi mi-e cam cald.

— Asta se aranjează. Jo o luă de braţ şi intrară în casă…

Curând, aşezate confortabil, beau bere rece în imensa cameră de zi. Pe covorul gros, albastru, zăceau împrăştiate reviste şi cărţi.

— Am nevoie de ajutor, Jo, zise Casey intrând direct în subiect. M-am hotărât să-i plătesc lui Pablo cu aceeaşi monedă. Îi relată pe scurt ce se întâmplase în ultimele două săptămâni, vorbindu-i în treacăt şi despre Michael şi sfârşind cu scena de la tribunal din dimineaţa aceea.

— Şi ce pot face eu? o întrebă Jo.

— Sun-o pe prietena ta, Andrea Kelsey şi aruncă-i pastila că aş fi dispusă să-ţi ofer varianta mea a poveştii despre căsnicia cu Pablo şi că tu ai fi dispusă să o vinzi la Glitter.

Jo încuviinţă şi ochii îi străluciră.

— Am înţeles. Andrea va împrăştia zvonul că va avea exclusivitatea şi când Pablo va afla îşi va lua coada la spinare şi va pleca din ţară. Deşi Jo n-avea nici cea mai vagă idee despre scurta căsnicie

a lui Casey, ştia că pentru Pablo ar fi neplăcut dacă Casey se va hotărî să dezvăluie unele amănunte.

— Exact. Faci asta pentru mine, da?

— E ca şi făcut. Jo îşi aşeză paharul pe măsuţă cu un gest teatral, luă telefonul şi formă numărul redactorului şef al revistei Glitter.

Seara următoare Casey se găsea într-o cămăruţă urâtă în care nu funcţiona aerul condiţionat dar mişunau gândacii. Nu voia să adoarmă de teamă că s-ar fi trezit cu ei în pat.

Se sprijini de perne şi încercă să citească, dar evenimentele din ultimele două zile i se derulau în minte permanent. Restul zilei de luni şi-l petrecuse la Los Angeles cu Jo, îşi povestiseră o mulţime de lucruri şi aşteptaseră efectul telefonului dat de Jo lui Andrea. Rezultatul îl aflaseră abia dimineaţa. Se părea că toată lumea aflase de intenţia lui Casey de a-şi relata povestea şi, de asemenea, că Pablo dispăruse. Casey se simţea în culmea fericirii dar Jo o sfătuise să părăsească Los Angelesul înainte ca primii reporteri să încerce s-o abordeze. Şi, bineînţeles, să se pregătească pentru drumul la Carmel.

Ajunsese acasă pe la prânz, îşi aruncase câteva lucruri într-o valiză, îşi umpluse termosul cu cafea tare, se urcase în Blazer şi o pornise spre nord. Oboseala şi încordarea din ultimele săptămâni îşi ziseseră repede cuvântul, astfel că două ore înainte de a ajunge la Carmel trebuise să oprească pentru a înnopta. Oricum, Michael nu

mai era la birou la ora aceea.

Ceasul o trezi la şase jumătate dimineaţa. Făcu repede un duş, îşi prinse părul la spate cu un şnur din piele şi se îmbrăcă într-o bluză din mătase albastră şi o fustă plisată de un albastru mai închis. În timp ce se încălţa cu sandalele cu toc înalt se gândea la întâlnirea cu Michael.

Era atât de nerăbdătoare să-l găsească, încât nu mai putu aştepta să ajungă la biroul lui din Carmel. Lângă hotel găsi o cabină telefonică şi ceru legătura cu Biroul de Investigaţii Cooper, dar la centrală i se răspunse că Michael Cooper era încă plecat în vacanţă.

În timp ce se urca în Blazer se întreba unde putea fi. Pe drum, se simţi din ce în ce mai descurajată pentru că nu-l găsise pe Michael la birou.

Lumina îi juca feste sau California era mai frumoasă cu cât înainta spre nord? Albastrul oceanului părea mai intens şi lumina soarelui bătea mai puternic în parbriz. Se felicită că-şi amintise să-şi ia ochelarii cu lentile polaroid.

Sentimentul de nelinişte persista. Oricât încercase să se îmbărbăteze, spunându-şi că vizita la Carmel se va sfârşi cu bine, pentru că se va afla lângă Michael, îi lipsea entuziasmul. Perspectiva de a-i întâlni vreun frate, unchi sau văr – Michael nu-i spusese exact cine-i ţinuse locul în perioada în care se ţinuse după ea, ci doar că era o afacere în familie – îi uscase gura şi gâtul de emoţie. Degetele i se încleştară pe volan cât timp îşi

făcuse curaj. La urma urmei, ce-i putea face decât să nu-i spună unde se află?

Ideea o neliniştea. Nici nu voia să se gândească la această posibilitate. Trecu pe lângă clădirea imensă înconjurată de arbori de sequoia care adăpostea Biroul de Investigaţii Cooper, fără însă a sesiza că era vorba, de un bloc întreg. Certându-se aspru în gând, parcă Blazer-ul şi coborî înainte de a se pierde cu firea.

Zgomotul valurilor care se izbeau de stâncile de pe ţărm îi atrase atenţia şi, inexplicabil, i se făcu dor de casă. Privi în jur zâmbind apreciativ. Orăşelul Carmel era mai drăguţ decât şi-l amintea. Păcat că nu se afla aici la odihnă şi recreere.

Acum sau niciodată, îşi spuse, luându-şi inima în dinţi. Curajul îi dispăru pe măsură ce se apropia de clădirea înconjurată de arbori de sequoia.

Şi dacă cei de la birou erau nişte ticăloşi? Şi dacă vreun el sau vreo ea hotărâseră că pentru Michael era mai indicat să se descotorosească de ea şi-i vor cere să plece? îşi încetini mersul şi presimţind eşecul ochii i se măriră.

Birourile Cooper se aflau la parterul imensei clădiri. În timp ce deschidea uşile mari de sticlă, îşi îndreptă spatele pregătindu-se să înfrunte leul în cuşcă.

Femeia care şedea în spatele biroului de recepţie era tânără, blondă şi drăguţă, supărător de drăguţă. Mariette Collins, citi Casey pe ecuson. Trase adânc aer în piept şi se apropie.

— Vă pot ajuta cu ceva? Avea o voce plăcută

dar măsură din cap până în picioare silueta elegantă din faţa ei, îngustându-şi dispreţuitor ochii albaştri.

— Da. Doresc să vorbesc cu patronul, vă rog. Zâmbetul impersonal şi tonul rece, o făcură pe femeia cu buze roşii să schiţeze un zâmbet.

— Domnul Cooper este foarte ocupat acum şi m-a rugat…

S-ar putea să fie ocupat, cucoană, dar asta nu mă va împiedica să-l văd! Făcuse atâta drum până aici şi doar n-o să renunţe pentru că sosise într-un moment nepotrivit.

— Vă rog, anunţaţi-l pe domnul Cooper, că am venit să discut cu el o problemă personală foarte urgentă, în legătură cu Michael.

Abia se abţinu să nu zâmbească observând umbra care trecu peste chipul drăguţ al lui Mariette. Crede, probabil, că m-a lăsat însărcinată. Râse aproape pe înfundate.

Văzând-o cum îşi mişcă buzele, se întrebă dacă nu cumva îşi rodea interiorul obrazului. Nu se hotăra uşor dacă să-l deranjeze sau nu pe patron. În cele din urmă, apăsă cu un deget subţire pe butonul interfonului.

— Domnule Cooper, se află aici o… doamnă care spune că domnul Mi… fratele dumneavoastră a trimis-o să vă vadă.

Casey făcu ochii mari apoi şi-i micşoră. Nu erau exact cuvintele ei, dar dacă reuşea să-l vadă pe patron, ce mai conta?

— Cum se numeşte? fu răspunsul neaşteptat

care o lăsă puţin perplexă.

Femeia îşi ridică ochii spre Casey.

— Casey O'Neil, şopti ea.

— Casey O'Neil, repetă Mariette la interfon. Liniştea care urmă fu atât de tensionată, încât, bănuia

Casey, s-ar fi putut identifica cu Lucreţia Borgia. Apoi, bărbatul cu o voce jignitor de neimpresionantă îi spuse lui Marietta să o poftească înăuntru.

— Urmaţi-mă, zise aceasta pe un ton extrem de politicos.

Casey o urmă foarte emoţionată pe holul lung.

O faci pentru că-l iubeşti pe Michael, devenise o litanie. Îşi spunea în gând, încercând să se calmeze.

Marietta se opri în dreptul unei uşi pe care scria Nu deranjaţi, bătu uşor şi intră.

Dacă nu risca şi se comporta ca o laşă, ar fi putut pierde dragostea bărbatului care o iubea. Astfel încurajându-se, Casey rosti un „mulţumesc" anemic şi intră în birou.

— De data aceasta cu ce vă pot ajuta, domnişoară O'Neil? Tonul aspru, impersonal, o trezi din starea de amorţeală în care intrase când îl văzuse pe fratele lui Michael.

Clipi uimită dorindu-şi ca în aceeaşi clipă pământul să se deschidă sub ea şi s-o înghită. Dar cum acest lucru era exclus îşi dori să nu fi făcut vreodată această escapadă nebunească. Bărbatul

ocoli biroul masiv din lemn de stejar şi ea se trezi faţă în faţă cu cel pe care-l mai cunoscuse în împrejurări pe care nu le va uita niciodată şi anume atunci când încercase să-i înmâneze o citaţie. Doamne, oare întregul clan Cooper se aflase pe urmele ei?

— Sper că mi-aţi putea spune unde l-aş putea găsi pe Michael, zise ea pe nerăsuflate, extrem de stânjenită.

Cu excepţia părului şi a ochilor, nimic din figura lui David Cooper nu-i amintea de Michael. David era ceva mai scund, puţin mai plin şi avea trăsături foarte frumoase. În acel moment privirea îi era la fel de ameninţătoare ca cea a lui Michael atunci când ea încercase să-i ia maşina.

Ridică o sprânceană.

— Aveam impresia că Michael v-a trimis aici. Ochii lui căprui, semănau mult cu cei ai lui Michael. Aruncă o privire scurtă spre interfon.

Casey se impacientă.

— Mă… mă scuzaţi. Asta a spus persoana de la recepţie şi…

— El îşi trecu mâna prin părul negru.

— Şi aţi preferat să nu o corectaţi, nu-i aşa?

Mă dau de gol, îşi spuse ea când simţi că umerii i se lasă sub apăsarea privirii lui David Cooper.

— Nu credeam că are vreo importanţă.

El dădu din cap.

— Înţeleg. De vreme ce tot aţi intrat să discutaţi cu mine, nu mai contează, nu?

Casey avu bunul simţ să roşească.

— Nu ştiam că veţi fi dumneavoastră, recunoscu ea.

O privi insolent, măsurând din cap până în picioare silueta aparent relaxată.

— Aş fi venit oricum. I se pusese un nod în gât. Am avut o înţelegere cu Michael, dar el a plecat. Am venit să-mi cer scuze.

— Înţeleg.

Ce înţelegea? se întrebă ea.

O privi câteva clipe, timp în care Casey bănui că el încerca să se gândească dacă merită sau nu s-o trimită la plimbare.

E nervos, se gândea ea, indiferentă şi puţin nerăbdătoare.

— Trebuie să dau de el acum, pentru că am să-i comunic ceva foarte important.

— Mda? O privi bănuitor. Spune-mi, domnişoară O’Neil, fratele meu a petrecut ultimele săptămâni cu dumneata?

— Şi dacă aşa ar fi? îl înfruntă ea apoi îl văzu cum se schimbă la faţă, stând pe gânduri ce să-i răspundă.

— Nu mi-aş fi închipuit vreodată aşa ceva, spuse râzând uşor, accentuându-şi astfel neîncrederea. O privi prudent, sau cel puţin aşa consideră Casey, apoi ocoli biroul şi se aşeză.

— Ia loc, domnişoară O’Neil şi povesteşte-mi. Îi indică un scaun confortabil din piele maron.

— Mulţumesc, prefer să stau în picioare, zise ea repede. Am călătorit ore întregi cu maşina.

— Cum doriţi. Se rezemă de spetează şi scaunul scârţâi când îşi aşeză picioarele pe birou.

Era mult mai uşor decât îşi închipuise. Fără înflorituri îl puse repede la curent cu preocupările fratelui său.

— Am ştiut dintotdeauna că într-o zi Michael va da peste cineva ca dumneavoastră.

Pentru prima dată de când intrase în biroul lui, David zâmbea.

— Având în vedere tot ce mi-aţi spus, cred că nu-i niciun pericol să vă spun unde se află Michael.

Mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie şi i-o dădu. O luă nerăbdătoare.

— Asta e adresa lui Michael. Dacă vă grăbiţi, îl prindeţi înainte de a pleca iar. Parcă l-am auzit spunând că vrea să plece azi undeva.

Casey păli.

— Credeţi că-l mai găsesc acasă?

— Nu-mi amintesc când mi-a spus că pleacă.

Aruncându-i un „mulţumesc” peste umăr, Casey ieşi în fugă şi nu se opri decât în dreptul Blazer-ului. Înregistrase figura uimită a femeii de la recepţie şi a câtorva persoane de pe stradă care o priveau de parcă îşi pierduse minţile. Abia mai respira şi picioarele îi tremurau.

Nu era sigură că nu va încălca câteva reguli de circulaţie. O porni spre Monterey. Adresa pe care o primise se afla la periferia oraşului, posibil la jumătatea drumului între Carmel şi Monterey.

Capitolul 10

Casey ardea de nerăbdare, dar conducea atentă pe drumul în serpentine străjuit de copaci. De câteva ori simţise că va plonja direct în ocean, dar acum şoseaua se îndepărtase de ţărm.

Apropiindu-se de destinaţie, îşi aminti prima întâlnire şi discuţia în care el o tachinase vorbindu-i despre „locuinţa din Carmel”. Ascunsă printre uriaşii arbori de sequoia, casa se întindea de-a lungul falezei şi, indiferent cine o construise, se folosise din plin de darurile date de natură, combinându-le cu rafinamentul şi farmecul tradiţional. I se tăiase respiraţia!

Oprindu-se sub un măr bătrân, se întreba ce-i va spune lui Michael acum când îl găsise. Îi dăduse atâta bătaie de cap, că nici nu ştia cum avea să se scuze. Coborî din Blazer, îşi luă aparatul de fotografiat şi o bucată de hârtie împăturită. Porni grăbită dar îşi frământa mintea în ce fel şi-ar putea cere scuze pentru toate necazurile pe care i le pricinuise.

Uşa din faţă se deschise înainte să apuce să bată şi Michael apăru în faţa ei. Inima începu să-i bată cu putere şi simţi un nod în capul pieptului.

— Michael Cooper, bănuiesc? zise ea.

— În carne şi oase, răspunse el prietenos.

— Asta e grav, oftă ea mimând aceeaşi

expresie pe care şi-o amintea la el când o acostase în Seattle. Vedeţi, domnule Cooper, eu sunt…

— Exclamaţia lui, „ah, nu” o făcu să amuţească. Casey îşi încrucişă braţele peste piept aşteptând.

— Aţi venit cu citaţia, nu?

— Îmi pare rău, domnule, dar aşa se întoarce roata. Nu ştii niciodată când îţi vine rândul să primeşti citaţia.

Aha, încercaţi să obţineţi dovada că mi-aţi dat-o, spuse Michael, îndepărtându-se.

— Nu eu, încăpăţânatule, îi replică ea, plină de sine. Treaba mea va lua sfârşit când îţi voi înmâna hârtia. După asta, e de competenţa tribunalului să se ocupe de acuzaţiile pe care ţi le aduce femeia faţă de care ţi-ai încălcat promisiunile făcute. Cred că eşti un fustangiu. Se abţinea să nu zâmbească şi-şi plecase genele să nu-i vadă lumina jucăuşă din ochi.

— Ce-i ăsta? întrebă Michael indicând cu degetul aparatul de fotografiat care-i atârna de o cureluşă împletită în jurul gâtului.

— Fleacul ăsta? Zâmbi. Ţine asta şi-am să-ţi arăt. Îi întinse citaţia şi Michael îi făcu pe plac şi o luă.

— Aşa. Îi făcu o fotografie. Acum n-ai decât să conteşti faptul că ţi-am dat-o. Nimeni nu te va crede. Flecuşteţul ăsta deţine toate probele de care am nevoie. Mângâie aparatul zâmbind victorioasă.

— Şi-ţi vei lua zborul spre însorita Brazilie,

zise el încet ridicându-i bărbia cu un deget.

— Vrei să spui că după ce ai luat cunoştinţă de toate capetele de acuzare şi ţi-ai asumat răspunderea ca un adevărat bărbat, mai vrei să plecăm împreună? îl întrebă cu furie justificată privindu-l fără să clipească.

El zâmbi.

— Două minute de discuţie cu individul acela mi-au fost suficiente ca să-ţi dau dreptate. Se balansa de pe un picior pe altul, cu mâinile încrucişate neglijent peste piept.

— Eu…

El ridică batjocoritor o sprânceană.

— Ai amuţit, măzărico. Unde ţi-e tupeul, O'Neil? Ţi l-ai pierdut de tot când te-ai dus la David să-mi afli adresa?

— De ce nu mi-ai spus că el era agentul procedural care m-a urmărit înaintea ta? îl întrebă pe un ton sec.

— Nu m-ai întrebat.

Ea inspiră scurt.

— Deşteptule. Era să fac infarct când am dat cu ochii de el.

Michael o luă de umeri şi o trase înspre el.

— Biata fetiţă, şopti el şi se aplecă să o sărute pe păr. A fost îngrozitor, nu?

— Puteai să-mi fi spus, îi zise ea lipindu-se de el înfrigurată.

— Nu trebuia să-ţi mai fie teamă de nimic. Îi mângâie părul, drăgăstos. De acum încolo singurul bărbat cu care vei avea de-a face, eu voi

fi. Asta până când Markie va intra în scenă.

— Şi dacă vom avea numai fete?

— Încăpăţânată cum eşti, ai fi în stare să-mi faci doar fete. Haide. O împinse uşor. Trebuie să ne luăm biletele.

— Care bilete?

— Spre Brazilia. De acolo nu poţi fi extrădată, am verificat.

— Nu mergem nicăieri, Cooper. Poate doar în vacanţă. Nu mă mai urmăreşte nimeni. Îi explică la repezeală afacerea cu Glitter Magazine şi-i spuse că era convinsă de faptul că nu vor mai auzi vreodată de Pablo Cadenas.

— Păcat. De-abia aşteptam să fug cu tine. Rio e de-a dreptul fantastic în acest anotimp. O împinse înăuntru.

— Simte-te ca acasă. Mă duc să fac cafea.

Nu de cafea avea ea nevoie atunci. Nu zise nimic. Rămasă singură, se plimbă prin cameră uitându-se la fotografii. Erau acolo câţiva bărbaţi care semănau foarte bine cu David, dar niciunul care să aducă măcar puţin cu Michael.

— Hei, Coop, cum de fotografia ta lipseşte din galeria pungaşilor? strigă ea, apoi luă o fotografie înrămată înfăţişând o femeie între două vârste, frumoasă, cu un surâs minunat şi luminiţe în ochii negri.

— De ce mi-aş păstra şi fotografiile mele? zise el intrând în cameră cu două ceşti cu cafea aburindă. Se opri în spatele ei şi privi fotografia peste umărul ei.

— E mama, pe la patruzeci şi doi sau patruzeci şi trei de ani.

— E foarte frumoasă. Chiar şi aşa, de sub sticla rece, figura ei radia o anumită căldură.

— Da. Era.

Mai era şi o fotografie a tatălui său într-un triptic, alături de David şi un alt bărbat.

— Tata, David şi Chris.

— Câţi fraţi şi surori mai ai?

— Câte trei din fiecare. Răspândiţi prin ţară, în afară de David şi Chris. Ei lucrează pentru mine. Îi întinse ceaşca şi, cu a sa, se duse şi se aşeză pe o canapea din piele neagră sub o fereastră boltită.

— Mai vrei să afli ceva despre mine? Păcatele tinereţii? Afinităţile politice? Convingerile religioase? Nu putu ascunde sclipirea jucăuşă din ochi.

— Nu, Nu! Nu!

Veselia îi dispăruse.

— Eşti sigură?

— Convinsă.

— Numai nebunii sunt foarte convinşi!

— Mă crezi că înainte de a te cunoaşte eram normală la cap, inteligentă, chiar spirituală? Se apropiase de el şi se oprise la câţiva centimetri.

— Stai jos, O'Neil şi am să-ţi spun ce fel de om eram eu înainte de a-mi ieşi în cale micuţa vrăjitoare cu părul ca focul, frumoasă şi încăpăţânată. O prinse de încheietura mâinii şi o obligă să se aşeze lângă el. Ea îi aruncă o privire,

dar nu zări nici urmă de veselie pe figura lui.

— Eram în genul lui Clark Kent, un tip blajin şi foarte sigur pe mine. Nu puteam depăşi uşor greutăţile şi am luptat din greu să-mi fac o situaţie, să trăiesc în lux, să am o maşină fără a prejudicia pe nimeni. Apoi te-am întâlnit pe tine. Încă nu pot depăşi uşor greutăţile, dar de atunci maşina era să-mi fie furată…

De jenă Casey căscă ochii în care i se iviseră lacrimi strălucitoare.

— M-am implicat într-un scandal pe stradă şi pentru ca tacâmul să fie complet, un idiot din Los Angeles m-a complimentat cu o zgârietură pe una din aripile maşinii.

Casey îşi lăsă capul în piept. Ce putea să mai zică? N-avea replică.

Iar femeia pe care o iubesc, nu-mi dă voie să o ajut când se află în încurcătură, adăugă pe un ton autoritar.

Nu e atât de grav că a dispărut în centrul Los Angeles-ului, continuă el fără milă, sprijinindu-se de braţul fotoliului, atingându-i coapsa cu genunchiul îndoit. Sau că aproape mi-am ieşit din minţi întrebându-mă unde putea fi. Ceea ce m-a rănit cu adevărat este faptul că nu a venit mai repede aici.

Casey îşi ridică brusc capul.

Înainte de a fi reuşit să-i dea un răspuns cât de cât plauzibil, el o prinse de bărbie.

— Ce te-a reţinut, O’Neil? De ieri te aştept!

Casey l-ar fi lovit, dar nu avea la îndemână

nimic tare, ascuţit sau greu. N-avea de ales decât una din pernele de pe canapea, cu care îl ameninţă furioasă, făcându-l cum îi veni la gură.

— Ticălosule… mizerabile… mincinosule… făţarnicule…

— Trădătorule? adăugă el, spiritual.

— Mulţumesc! Trădătorule… hainule…

Perna se desfăcu şi pe canapea, peste ei, pe jos, zburară fulgi albi ca neaua.

Michael nu-şi putea stăpâni hohotele de râs. Nu putea nici măcar să o oprească sau să-i ceară acest lucru.

Ea se opri doar când perna rămase goală. Un fulg îi ateriză pe nas. Îl suflă în sus cu putere dar asta nu făcu decât ca fulgul să i se prindă de sprânceana asudată.

Michael îşi aplecă capul şi uşor, tandru o sărută pe gură. Mai târziu n-avea decât să-l facă în toate felurile, acum singurul limbaj care îl interesa era cel al corpurilor…

Casey oftă sub buzele lui şi-i încolăci gâtul.

— Îmi place cum te lupţi, Cooper, şopti când el începu să-i dezmierde obrazul şi apoi lobul urechii.

Respiraţia lui o mângâie pe buze atunci când îi şopti.

— Cum mai pot să mă lupt când poftesc o bombonică? E deschisă cofetăria, nu?

— Da uituc mai eşti. Nu ţi-am spus că nu închidem niciodată? oftă clătinând din cap. Îmi face plăcere să-ţi reamintesc…

— Casey?

— Mmmm? Casey nu voia să vorbească. Voia doar să simtă gustul plăcut al iubirii.

— Te-a rănit, iubito? o întrebă în şoaptă ridicându-se într-un cot, privindu-i chipul care radia. Adusese din dormitor un cearşaf colorat şi pregătise ceva de băut. Paharul rămăsese neatins pe măsuţa de lângă canapea.

Relaxată până atunci, Casey se crispă.

— Nu fi curios, Michael, zise închizându-se în sine.

Michael o privi cu coada ochiului şi se întinse după paharul cu whisky.

— Nu sunt curios, Casey, dar vreau să ştiu pentru că n-am de gând să repet greşelile şi să mă trezesc cu vreun ou în cap. Nu era urmă de umor în vocea lui. Luă o gură de whisky, savurând-o.

— Nu-ţi face griji, mormăi ea, nu se va-ntâmpla. Michael nu comentă.

— Ţi-a mai spus ceva după ce am părăsit eu tribunalul? Se întoarse spre el acoperindu-şi pieptul cu cearşaful, ruşinată.

Amintindu-şi, Michael îşi încleştă maxilarele.

— Doar că nu te va mai deranja dacă primeşte în schimb o sută de mii de dolari. Îşi sublinie fraza cu un cuvânt scurt, obscen. I-am oferit zece mii, dar acum nu mai trebuie să-i dăm nimic. Am destule probe ca să-l bag la închisoare dacă mai îndrăzneşte să te abordeze! mai luă o

gură de whisky. S-a terminat, nu mai e nevoie să te enervezi pentru asta.

Casey se ridică, sprijinindu-se de braţul rotund al canapelei. Privindu-şi mâinile aşezate peste cearşaf, începu să povestească. Se hotărâse să-i spună totul pentru că aşa era cel mai bine.

— Acum eşti mai fericit? îl întrebă calmă. În mod surprinzător simţea o mare uşurare. Dându-şi capul pe spate, se uită la Michael dar nu-i plăcu să-l vadă încruntat.

— Hei, gata. S-a sfârşit.

Michael puse jos paharul atât de furios încât restul de whisky se împrăştie pe masă. O trase încet lângă el şi o ţinu în braţe fără să spună nimic.

În cele din urmă rosti:

— Ce umilitor pentru tine.

Îşi ascunse faţa în scobitura gâtului ei şi o îmbrăţişă strâns.

O viaţă dacă i-ar fi luat şi tot i-ar fi şters din minte acele amintiri.

După câteva minute de tăcere, Casey zise.

— Michael?

— Mmmmm?

— În legătură cu festa pe care ţi-am jucat-o la tribunal…

— Mmmm?

Îl împinse şi-i luă faţa în mâini privindu-l insistent în ochi. Îmi pare foarte, foarte rău. M-am îndoit de tine şi aş face orice…

— Şşşt. O sărută uşor. Înţeleg. Faptul că te

afli aici face mai mult decât orice. Chicoti. E bine că ai venit atunci când ai venit, deşi intrasem în panică. Una din mâinile lui alunecă sub cearşaf începând un studiu lent al formelor ei catifelate. Când Casey oftă de plăcere, buzele lui luară locul mâinilor.

— Deci, când te măriţi cu mine? mormăi el sărutându-i pielea fragedă a sânului.

— Dacă-mi amintesc corect, mi-ai promis o lună de miere la Veneţia, i-o întoarse Casey, şoptind răguşit. Deja se simţea atrasă în vârtejul pasiunii.

— ...o casă în Carmel, doi copii, o călătorie în jurul lumii, după ce i-am expediat la colegiu. Râzând încet continuă să se joace cu ea, dezmierdând-o cu gura şi mâinile până când ea simţi că se transformă într-o masă de terminaţii nervoase.

— Răspunde-mi, femeie!

Privind spre el îi zâmbi.

— Şaisprezece iunie, dar numai după ce-mi aduc familia la nuntă mă mărit cu tine, când şi unde vrei tu.

Lui îi străluceau ochii.

— Micuţa mea vrăjitoare se dă bătută? Hmmm, mă întreb ce mai pune la cale micuţa mea intrigantă.

Casey izbucni în râs.

SFÂRŞIT